„Christi Caldwell
este o autoare care
nu trebuie ratată."
Mary Balogh
Secrete
din trecut
CHRISTI
CALDWELL

CHRISTI CALDWELL
SECRETE DIN TRECUT

The Heiress's Deception by **Christi Caldwell**

Copyright © 2017 Christi Caldwell
Toate drepturile rezervate
Ediţie publicată prin înţelegere cu Amazon Publishing, www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Adriana Dănilă

LITERA*
2018

Pentru Jennifer şi Jennifer

De multe ori, să fii mama unui copil cu nevoi speciale este un drum solitar, dar, dacă eşti norocoasă, găseşti prieteni şi alte mame care înţeleg pe deplin cum este această călătorie. Prieteni care sunt acolo şi vă susţin, care vă ascultă în perioadele pline de incertitudini şi care vă încurajează pe tine şi pe copilul tău să izbândiţi. Vă sunt atât de recunoscătoare pentru prietenia voastră! Povestea lui Calum şi a lui Eve este pentru voi!

Prolog

Londra, Mayfair, 1807

Calum Dabney era pe moarte.

Şi avea dureri mai mari decât cele despre care îi povestise fostul şef de bandă, MacDiggory.

Împleticindu-se pe alee, Calum se prinse cu mâna de partea dreaptă a abdomenului, iar sângele cald îi inundă degetele. Îşi simţi respiraţia întretăiată şi zgomotoasă în timp ce se prăbuşi peste marginea casei cu pereţi albi cu stucaturi.

Până la vârsta de 14 ani, fusese bătut, împuşcat şi înjunghiat de mai multe ori decât avea dreptul să supravieţuiască însuşi atotputernicul Creator. Îşi propti degetele în clădirea elegantă pentru a se sprijini, scrâşni din dinţi împotrivindu-se durerii şi acceptă adevărul.

„O să mor…”

Chiar de ziua lui. Era ridicolă acea ardoare uimitoare, acea nevoie de a supravieţui. De la moartea părinţilor, când avea 5 ani, trăise într-un orfelinat şi fusese bătut pentru simpla plăcere a infirmierelor care îl îngrijeau. Apoi evadase şi se adăpostise în cea mai nemiloasă casă din Dial, printre cei mai periculoşi lideri de bandă. Calum dormise cu burta goală vreme de multe nopţi şi fusese forţat să se lupte cu băieţi şi bărbaţi pentru resturi de mâncare şi monede. Poate că simţea dorinţa primitivă de a supravieţui care exista chiar şi în cele mai josnice creaturi. Deşi ducea o viaţă de mizerie, nu-şi dorea să moară, mai ales acum, când găsise o familie în Ryker, Niall, Adair şi Helena.

La urma urmei, până şi un câine înfometat ar fi mârâit şi ar fi luptat până la ultima suflare.

— Nu sunt un câine, scrâşni el.

Era Calum Dabney, unul dintre cei mai buni hoţi de buzunare din toată Londra şi al doilea în rang în banda

Hellfire. Banda fraţilor pe care el şi Ryker Black o formaseră în urmă cu trei ani. Nu avea de gând să moară. Avea prea multe planuri de viitor. Un viitor în care îşi propusese să iasă din mizeria canalelor în înalta societate. Să se simtă în siguranţă, să aibă hrană, un acoperiş – un blestemat de acoperiş deasupra capului –, un pat mare şi un birou extravagant cum avusese odată tatăl lui…

Fiecare amintire a visurilor lui îl făcea pe Calum să se târască mai departe. Ajunse la capătul aleii şi se opri îngheţat, precum o himeră între umbre. Respiră adânc, sfidând durerea, aşteptă şi cercetă temeinic zona. Priveliştea grajdurilor îi era familiară. Acel loc fusese un adăpost neaşteptat cu aproape un an în urmă, în timpul unei inundaţii, apoi devenise ceva mai mult: un refugiu în care venea pentru a scăpa de iadul din St. Giles. Văzând grajdurile, simţi că prinde forţe proaspete.

Norii nopţii încremeniră în dreptul lunii pline care atârna pe cer. Protejat de întuneric, ţâşni înainte, grăbindu-se să ajungă la grajduri. Ţinându-se cu o mână pe rana ce sângera, Calum împinse cu cealaltă mână uşa grajdurilor. Cu ultimele puteri, închise uşa bine şi apoi se prăbuşi într-o claie de fân.

Un cal de un negru albăstrui precum cerul nopţii necheză puternic şi se aplecă, frecându-şi botul rece de trupul lui Calum.

— Bună, Night, îi şopti el armăsarului care părea să-l recunoască.

Puternicul animal necheză în semn de răspuns şi apoi, parcă plictisit de prezenţa lui Calum, se întoarse şi continuă să mestece fân.

Calum vedea stele verzi – închise şi deschise ochii pentru a alunga acele pâlpâiri care îl deranjau. Dacă ceda în faţa întunericului înecat de cerneală, se temea că nu avea să se mai trezească. Asta îi spusese încontinuu fratele Niall despre somnul după o rană de cuţit.

Calum îşi schimbă poziţia pentru a se sprijini de partea nevătămată şi suspină adânc, simţind cum agonia îi sfârtecă trupul. Transpirând din cauza durerii şi a efortului,

închise gura imediat. Liniştea era salvatoare, însă sunetul avea să-l distrugă.

— O să te distrugi singur… îşi zise Calum cu buza de jos tremurând, cuprins de repulsie faţă de propria slăbiciune.

De fiecare dată când el şi fraţii lui fuseseră înjunghiaţi, suportaseră durerea, iar niciunul nu fusese atât de slab încât să plângă. Acum însă era altfel. De această dată, era atât de mult sânge! Cu degetele tremurânde, ridică încet cămaşa de pe rană. Gemu când îndepărtă materialul zdrenţuit, dezvăluind rana deschisă. Apoi, trăgând încet aer în piept şi strângând din dinţi, acoperi rapid semnul lăsat de lama marchizului de Downton. Fiu de duce, Lord Downton avea să fie într-o zi proprietarul grajdurilor din Mayfair pe care Calum le frecventa atât de des. Nemilosul bastard îl prinsese şi în trecut, iar atunci îl ameninţase că avea să-l spânzure dacă mai îndrăznea să-i murdărească grajdurile. Însă una era să ignore acea avertizare şi altceva era să fure de la acelaşi om pe stradă. Îl măcinau vinovăţia şi regretul.

Fusese neglijent, făcuse o greşeală. Întotdeauna, trebuia să şterpeleşti de la un bogătaş din mulţime când acesta nu suspecta nimic. Asta era metoda. Cea mai sigură cale de a fura din buzunarul unui bărbat. Însă gentlemanul abţiguit care ieşea din iadul lui Diggory era plin de diamante din cap până în picioare, de la inelele de pe degete şi butonii jachetei până la capacul preţios al ceasului. Calum făcuse o greşeală ce nu-i stătea în fire şi se trezise cu o lamă de cuţit în coaste ca recompensă pentru eforturile lui. Băgă degetele în buzunarul ascuns din ţesătura pantalonilor şi dădu de un obiect rece din metal pe care îl trase afară.

Valuri de sudoare îi curgeau de la sprâncene în ochi. Clipi pentru a îndepărta umezeala care îl înţepa şi privi absorbit lănţişorul greu din mână. În ciuda durerii agonizante, reuşi să rânjească. Piesa valora o avere şi meritase riscul şi neglijenţa.

Calum se prăbuşi pe spate şi îşi pierdu cunoştinţa.

*

Un scârţâit slab îl trezi din starea de inconştienţă. Se chinui să deschidă ochii. Mirosul de cuişoare şi de carne de oaie se împrăştiase peste tot. Încercând să se dezmeticească şi să înţeleagă unde se afla, se sprijini în coate şi suspină adânc, amintindu-şi prea târziu de cuţit. Rana. Ameninţarea morţii iminente.

— Calum.

Şoapta îndepărtată, rostită cu un ton vesel şi atât de diferit de lumea lui, îi străfulgeră gândurile frenetice.

— Eşti aici? Ţi-am adus un cadou de zi…

Până şi aerul fremătă când mica silueta familiară se aplecă spre el. Mica ducesă Lena, cum o poreclise el. O întâlnise cu un an în urmă, în acel grajd, în mijlocul furtunii. Dacă alţi lorzi şi doamne ar fi dat peste el, l-ar fi predat autorităţilor, însă fata minionă fugise şi se întorsese cu resturi de mâncare de la masa de seară. Degetele ei micuţe îi cuprinseră faţa într-o strânsoare surprinzător de puternică şi neliniştită.

— Eşti rănit.

Suna mai mult a acuzaţie pe buzele ei, o acuzaţie încărcată de teamă. Îl uimea grija cu care îl trata, când fraţilor şi surorilor lui nu le păsa dacă el se întorcea la cocioaba pe care o numeau casă. Nu-i voia mila, lacrimile sau grija, aşa că o plesni peste degete.

— Nu sunt rănit, pufni el.

Lenei începu să-i tremure buza de jos, iar el simţi fiori în piept. Ea puse jos farfuria pe care o ţinea în mâini şi îi atinse braţul.

— Ce s-a întâmplat?

Ca şi cum ar fi fost o singură persoană, privirile li se îndreptară către obiectul blestemat din aur care strălucea în întuneric. Ignorând arsura usturătoare, el se întinse după bijuterie şi, fâstâcindu-se, o vârî înapoi în buzunarul de la pantaloni.

„Oare şi-a dat seama că este a fratelui ei?”

— Nu-i treaba ta, ripostă el.

De unde să ştie ea ce însemna să furi şi să supravieţuieşti? Nu ştia decât că avea stomacul plin, o familie renumită şi ce însemna să fii răsfăţat.

Dintr-odată, ea izbucni cu o înflăcărare potrivită unei fete care trăia pe străzi, nu uneia care locuia ca o prinţesă în casa luxoasă din apropiere.

— Vreau să te ajut pentru că eşti rănit. Şi ştii că detest să îmi vorbeşti pe un ton prefăcut. Tu nu vorbeşti aşa, acum te prefaci şi... Te rog, nu muri! îi zise ea cu buza tremurându-i din nou.

Se înmuia de fiecare dată când o vedea aşa. Nu se mai răsti la ea pentru a-şi salva mândria de ticălos de pe stradă, ci pentru a-i alunga tristeţea blestemată din ochii foarte mari şi căprui.

— Nu pot să mor, îi răspunse el, amintindu-i de acele cuvinte pe care ea i le spusese când se întâlniseră prima dată, iar ea îi văzuse cicatricea de pe buze. Am semnul vieţii, continuă el.

Îi spusese nişte poveşti greceşti stupide, pe care i le îndrugase în timp ce el devorase bucata de pâine pe care i-o adusese atunci.

— Întinde-te! îi porunci ea cu mai multă hotărâre decât ar fi făcut-o poliţiştii care nu reuşiseră încă să-l prindă. Ce s-a întâmplat? îl întrebă în timp ce îl ajută să se întindă în fân.

Abia respirând, el îi permise să-l ajute.

— Am furat ceva şi am fost înjunghiat pentru asta.

— Nu poţi lăsa garda jos, întrucât rişti să fii prins pe neaşteptate, îl certă ea. Chiar tu mi-ai spus asta!

— Ştiu, zise el scrâşnind din dinţi. Ştiu...

Se aşteptase la o asemenea remarcă din partea fraţilor lui. Însă era ciudat să audă o domnişoară pretenţioasă vorbind despre regulile străzii. Hotărâtă şi cu degete abile, Lena îi dădu cămaşa la o parte, făcându-l să geamă.

— Îmi pare rău, îi şopti ea, descoperindu-i rana.

Se pregătise să o audă plângând, însă ea îşi muşcă

puternic buza şi cercetă minuţios camera, părând să caute ceva.

— Oh, Calum…

— Nu ar trebui ca o lady ca tine să plângă atunci când vede sânge? zise el cu vocea tremurândă din cauza durerilor, alungând aluzia din întrebarea lui.

— Nu mă tem de sânge, Calum, ripostă ea privind rana, apoi făcu o pauză. Când văd sânge, o văd pe mama.

Răspunsul îl făcu să se încrunte.

— Când era bolnavă, doctorul îi făcea tăieturi şi îi aduna sângele într-o farfurie, continuă ea.

Auzind-o, făcu o grimasă. Nu putea să înţeleagă deloc obiceiurile nobilimii. Haine prosteşti şi ţipătoare şi idei stupide despre vindecare.

— Asta nu ar fi vindecat pe nimeni, replică el automat. Fusese tăiat în prea multe lupte şi înţelesese că pierderea de sânge slăbea o persoană. Nu-i de mirare că a murit, bolborosi el.

Fata guralivă şi comunicativă tăcu, deşi de obicei era ca o gaiţă. El se forţă să-şi ţină ochii deschişi. Lena stătea pierdută lângă el, cuprinsă de durere. Suferinţa ei îl răscoli, în ciuda atitudinii reci pe care o afişa în faţa celorlalţi şi a propriei lui nefericiri. Fata avea 9 ani, deşi cu aspectul ei firav putea trece lesne drept una de 6. Mica ducesă Lena avea mai mult curaj decât majoritatea oamenilor de pe străzi pe care îi cunoştea el. Câteodată, uita prea uşor cât de inocentă părea în faţa urâţeniei lumii înconjurătoare.

— Îmi pare rău, îi zise el încet.

— A murit acum doi ani. Sunt bine, rosti ea ridicând din umeri.

El nu o crezu, aşa cum nu crezuse că avea să-l omoare împunsătura de cuţit a acelui nobil. Dar nu era treaba lui să smulgă secrete din mintea altcuiva. Nici măcar să fie indiscret cu micuţa fată pe care în secret o numea prietenă.

Cu mâini hotărâte, Lena apucă un şervet aflat pe tava din apropiere. Acolo era mâncare, hrană care i-ar fi oprit maţele din chiorăit în oricare altă zi. Însă acum nu se putea

gândi decât la usturimea rănii. Lena apăsă materialul peste tăietură, iar el scrâşni din dinţi.

— Îmi pare rău, repetă ea, privind în sus.

Era o zi a necazurilor.

— E în reguli… regulă, se corectă el imediat.

Pe străzile din St. Giles, un băiat care vorbea corect şi cu alt accent în afară de cel londonez era catalogat ca fiind slab. Ea era singura persoană căreia îi împărtăşise accentul lui adevărat.

— O să fiu bine.

Întotdeauna era. Cuvintele îi dansau pe buze, dar de această dată se simţi împovărat când le rosti, transformând acele vorbe de încurajare într-o minciună.

— Nu se opreşte sângerarea, zise ea ridicându-se în picioare, faldurile fustei albe rotindu-se.

El ridică privirea.

— Ce este?

— Ai nevoie de ajutor…

Calum o prinse de mână, smucind-o şi făcând-o să ţipe. O ţinu de încheietura ei mică şi firavă.

— Nu!

— Dar…

— Am zis nu!

Cum reuşea să aibă vocea atât de puternică în ciuda durerilor teribile care îi străbăteau trupul?

Lena strânse din buze.

— Bine, murmură ea, iar el o eliberă. Dar am nevoie de apă şi de cârpe ca să-ţi vindec rana.

Să-i vindece rana… Poate doar o croitoreasă foarte iscusită cu un ac bun îl mai putea ajuta acum.

— Nu.

Cu mâinile în şold, îl privi ameninţător.

— Calum!

Calum deschise gura pentru a protesta în continuare, însă îl cuprinse un nou val de ameţeală. Căzu pe spate. Strigătul înăbuşit al Lenei îi vâjâi în capul deja buimac. Apoi îi auzi paşii grăbiţi în timp ce fugea din grajduri. Abandonându-se încă o dată întunericului, Calum îmbrăţişă

detaşarea şi lipsa de durere care veneau odată cu bezna.

— Unde este?

Vocea pătrunzătoare îl trezi, urmată de răspunsul Lenei.

— E aici, Gerald. Pe aici!

Îl cuprinse spaima, risipind ceaţa durerii. Calum privi alarmat în jur, observând zidurile care stăteau între el şi posibilitatea de a evada. Cu palmele transpirate, se chinui să se ridice. Ceasul preţios îi căzu din buzunar în acelaşi timp în care uşa grajdurilor se deschise.

Bărbatul din prag clipi în întuneric, oprindu-se şi blocând ieşirea, cu Lena lângă el. Preţ de câteva clipe ce părură o eternitate, bărbatul nu spuse nimic.

— Ai făcut foarte bine, Lena, bolborosi el pe un ton ciudat de familiar.

Luptându-se cu panica, Calum încerca să înţeleagă ce se întâmpla.

— Întoarce-te în casă, iar eu mă ocup de asta, îi zise bărbatul Lenei, care zăbovea în prag. Acum! se răsti la ea.

„Bastard mic ce eşti, lasă că o să te văd eu în Newgate…”

„Oh, Doamne!” Calum se dezmetici şi privi dincolo de ceaţa din ochi spre lordul din faţă şi la privirea lui ameninţătoare. Era acelaşi bărbat pe care îl jefuise şi care îl înjunghiase. Dintr-odată, îşi aminti acea regulă vitală a bandei, cea care acum îi răsuna în minte – niciodată să nu ai încredere în altcineva în afară de familie. Acum, avea să plătească preţul suprem. Înăbuşindu-şi durerea, o privi intens pe Lena.

— Căţea nenorocită! mârâi el.

— Nu, eu… plânse ea.

Un servitor începuse să o tragă în spate, iar Calum se forţă să o urmărească până când nu o mai văzu. Prietena lui. „Prostule! Idiotul naibii!” Mâini brutale începură să-l târască de picioare, scoţându-l din acea stare trecătoare de evadare. Gemu puternic din cauza smuciturii şi a durerii.

Avea un gust amar în gură.

— Haimana împuţită ce eşti! pufni bărbatul,

zgâlţâindu-l cu sălbăticie.

Calum ţipă din nou când bărbatul începu să-l tragă de păr pentru a-l târî afară din grajduri.

— Furi de la mai-marii tăi, nu? continuă el.

Nenorocitul îi trase un pumn în burtă de văzu stele verzi.

— Scoateţi-l de aici… Newgate… Să fie spânzurat!

„Nu!”

Slăbit, Calum se clătină în faţa slujitorului voinic, simţind cum o ură intensă îi cuprinde sufletul, ură faţă de fata care îl trădase.

Capitolul 1

Londra, St. Giles, primăvara 1824

Într-un timp destul de scurt, nepreţuitul club al lui Calum Dabney, Iadul şi Păcatul, fusese cuprins de haos. Mai precis, în două săptămâni. Fuseseră nevoie doar de două săptămâni ca lucrurile să o ia razna. Cine şi-ar fi putut imagina că nu duşmanii din exterior aveau să aducă dezastrul, ci mişcările mişeleşti din interior?

Ţipetele a două dintre fetele care serveau, urmate de zgomotul asurzitor al paharelor sparte şi al tăvilor de argint lovindu-se de pământ, răsunară dincolo de mulţimea adunată.

„La naiba!”

Cu venele zvâcnindu-i, Calum urmărea zarva. Identifică imediat sursa haosului. Înăbuşind un blestem, se grăbi să ajungă în acea parte a clubului. Bărbaţii îi făcură repede loc. Se opri în faţa femeilor aproape dezbrăcate chiar atunci când frumoasa blondă, angajată de curând, o plesni pe servitoare peste faţă. Sunetul palmei care lovi obrazul se auzi dincolo de râsul răguşit şi de încurajările bărbaţilor beţi.

— A mea eşti, târfă ordinară!

Acest atac fu primit cu un alt strigăt de indignare din partea celeilalte. Marjorie se lansă asupra atacatoarei sale. Calum încercă să le despartă, dar primi o lovitură surprinzător de puternică în obraz pentru eforturile lui. Cele două servitoare nu păreau să conştientizeze faptul că intervenise adjunctul şefului clubului, aşa că tăbărâră pe el, încercând să continue lupta. Cu unghiile lor colorate, fiecare se chinuia să o prindă pe cealaltă.

Cu coada ochiului, Calum îl văzu apropiindu-se pe Adair, alt coproprietar al localului, care era în spatele lui Marjorie.

— Destul! zbieră Calum, strunind-o pe Deborah, servitoarea cu forme voluptuoase.

— A mea e, domnule Dabney! şuieră ea, lovind cu picioarele şi încercând să înainteze.

Vârful pantofului ei din satin îl lovi pe Adair în fluierul piciorului. Bărbatul clătină obosit din cap.

— În biroul meu, acum! urlă Calum. Încă o greşeală din partea amândurora şi o să vă treziţi fără loc de muncă!

Porunca tăioasă le trezi din nebunia ce pusese stăpânire pe ele. Ambele femei tăcură.

Cu obrajii îmbujoraţi şi cu ochii în pământ, mergeau înaintea lui, calme, una în faţa celeilalte. Calum le urmărea cu privirea, atent la fiecare mişcare a lui Deborah şi a lui Marjorie. După ce le avertizase, orice greşeală ar fi fost un motiv suficient pentru a le da afară. Un angajator era puternic doar dacă îşi ţinea promisiunile şi ameninţările. Cuvântul dat însemna totul. În calitate de adjunct în ceea ce fusese odată cel mai impresionant iad din Londra, Calum ştia asta.

Adair veni lângă el.

— De la ce a pornit această ultimă încăierare?

După ce plecară cele două servitoare, Calum privi peste umăr.

— De la atenţia unui client blestemat, îi răspunse el.

Adair îi aruncă o privire iscoditoare.

— O să readuci astfel de servicii în club? întrebă el, ghicindu-i intenţiile.

Având în vedere că fratele lui, Ryker Black, era plecat o perioadă, Calum îi preluase atribuţiile, ceea ce însemna că astfel de decizii cădeau pe umerii lui. Ryker, în calitate de proprietar principal, hotărâse să interzică prostituţia în interiorul clubului. Fusese ideea soţiei acestuia, dar asta dusese la tot felul de înţelegeri ascunse între femei care urmăreau să câştige nişte bani în plus. Calum se scărpină în barbă.

— Nu m-am hotărât încă.

— Ar pune capăt tuturor disputelor interne, replică Adair.

Şi le-ar fi adus un venit semnificativ, pierdut de când încetaseră să angajeze târfe. Era un subiect sensibil, aşa că evită să-l deschidă. De-a lungul timpului, de când Ryker se căsătorise, iar Niall, şeful securităţii, avansase şi luase de soţie o fată de duce, clubul lor se afla în declin. Nobilii erau bucuroşi să stea la mesele lor cu jocuri de noroc, dar strâmbau din nas când bărbaţi din afara cercului lor voiau să-şi ia soţii din înalta societate. În timp ce profiturile lor scădeau considerabil, clubul rival, Bârlogul Diavolului, înflorea.

Luptându-se cu propriile frustrări, Calum se concentră asupra problemei apărute.

— Ai grijă ca fiecare client să primească un pahar de coniac, îl instrui pe celălalt bărbat.

— Ce risipă de coniac! bolborosi Adair.

— Mai bine coniac decât clienţi, răspunse el cu o jumătate de gură.

Şi aşa pierduseră destul în ultimele luni – chiar prea mult. Şi cum bărbaţi, femei şi copii care trăiseră pe stradă se bazau acum pe Calum şi pe rudele lui pentru a supravieţui, presiunea era apăsătoare. Lăsându-l pe Adair să supravegheze zona, porni iritat către cele două angajate care făcuseră tărăboi. Acum trebuia să se confrunte cu femei certăreţe, când, de fapt, bunăstarea, bogăţia şi puterea clubului Iadul şi Păcatul erau ameninţate.

— Domnule Dabney?

„Ce mai e acum?”

Încetinind, îl privi pe David, unul dintre paznicii clubului.

— Sir... Domnule Dabney, se grăbi David să se corecteze. Avem o problemă.

„Încă una”, se gândi el.

— Ce mai e? întrebă nerăbdător.

Problemele se ţinuseră scai de ei de când Ryker Black, principalul proprietar al clubului Iadul şi Păcatul, aflase că soţia lui era însărcinată şi plecase de îndată la ţară. Calum nu crezuse niciodată că ceva sau cineva putea vreodată să ia locul clubului pe lista de priorităţi a membrilor bandei. Proaspăt căsătorit şi în aşteptarea primului născut, Ryker îi demonstrase lui Calum contrariul.

— Avem probleme cu contabilul, sir.

— Eu nu sunt *sir...* Oh, Dumnezeule!

Calum nu era nici lord, nici sir şi, cu siguranţă, nici altceva. Era un bărbat care rămăsese orfan la vârsta de 5 ani, iar de atunci trăise pe străzi.

— Ce mai e acum?

Schimbaseră contabila de două ori de când Helena, sora lui, se căsătorise cu un duce, alt semn din lungul şir al problemelor clubului.

— Iar plânge isteric, sir. Spune că nu poate lucra astăzi şi s-a închis în cameră.

„Oh, la naiba! Din nou!”

— Bine, poţi să pleci, îi zise el bărbatului.

Calum cercetă rapid clubul şi îl văzu pe Adair discutând cu noul şef de pază la intrare. Adair surprinse privirea lui Calum şi tăcu. Se grăbi să ajungă lângă el.

— Ce e?

— Webster s-a încuiat în cameră. Du-te la ea şi pune-o să-şi facă treaba nenorocită!

— De ce mama naibii trebuie să mă ocup eu de ea? pufni Adair.

Calum nu ştia cum să se poarte cu o femeie smiorcăită care plângea cu sughiţuri. Îl speria această situaţie, iar în general, pe el nu-l speria nimic.

De fapt, prefera o întrecere cu cuţite având doar o

lamă tocită decât să se confrunte cu plânsetele doamnei Webster.

— Pentru că acum mă ocup de altă problemă, ripostă el, evitând alte întrebări din partea bărbatului.

Se întoarse şi porni spre birou.

— Prefer să am grijă de servitoarele certăreţe, strigă Adair în urma lui.

— Cu siguranţă, bolborosi el, ridicând o mână fără a privi în spate.

Până şi gaiţele pălmuitoare, Deborah şi Marjorie, erau mai potrivite pentru a lucra în club faţă de noua contabilă.

De la plecarea Hellenei din această poziţie, clubul fusese lovit de schimbări mari şi rapide. Schimbările continuaseră odată cu căsătoria lui Ryker şi cu recenta nuntă şi cu plecarea lui Niall, şeful pazei.

Calum trecu pe lângă paznicul care stătea lângă scară şi începu să urce către biroul lui privat. Cu unsprezece ani în urmă, de când contribuiseră toţi cu banii şi resursele adunate din activităţile lor neortodoxe la cumpărarea fostului bordel şi la transformarea acestuia într-o sală de jocuri, Calum, Ryker, Niall şi Adair îşi asumaseră roluri potrivite cu temperamentul lor. Deciziile se luau cu acordul tuturor părţilor, iar proprietarii majoritari aveau cuvântul final, aşa cum fusese în privinţa postului de contabil şi a prostituţiei. Calum fusese mulţumit să fie al doilea în rang – asta, până de curând.

Când o angajaseră pe contabilă, Ryker insistase ca persoana care ocupa acest post să fie femeie. Aceasta fusese convingerea lui Lady Penny, care credea că femeile trebuie să aibă grijă de siguranţa şi de securitatea lor. Şi totuşi, Calum ar fi fost cea mai experimentată persoană pentru acest post.

Ajunse la etajul principal şi porni spre birou. Acolo domnea liniştea, întreruptă doar de sunetul paşilor lui pe podea. Intră. Cu capetele plecate, ambele femei se ridicară repede în picioare.

— Aşezaţi-vă, le ordonă el, înaintând în camera spaţioasă.

Aflată în spatele clădirii, camera avea ferestre înalte care lăsau lumina să pătrundă în biroul ordonat. În timp ce fraţii lui refuzaseră încăperea aceea în favoarea alteia, scurta perioadă în care Calum fusese în închisoarea Newgate îl făcuse să aprecieze spaţiile deschise sau, mai bine zis, căpătare o fobie faţă de încăperile închise. Se aşeză la biroul lui foarte bine organizat. Împreunându-şi degetele, le privi iscoditor.

— Aşadar? le grăbi el văzându-le tăcute.

Ambele femei se grăbiră să răspundă.

— Este al meu, sir. Domnule Dabney. Are grijă de… târfa asta…

— Eu sunt de mai mult timp cu el, sir. Eu…

— Destul!

Porunca lui joasă, bruscă şi hotărâtă le reduse la tăcere. O privi pătrunzător pe Marjorie, care fusese mai delicată şi nu înjurase. Tânăra cu obrajii foarte roşii şi cu ochii machiaţi strident cu negru îşi drese glasul înainte de a vorbi.

— Este amantul meu, domnule Dabney. Lord Matthews, clarifică ea. Mă plăteşte bine. Observându-i intensitatea privirii, se grăbi să continue: Nu face asta niciodată în timpul serviciului, rosti ea în limbajul specific londonez. Dar asta, zise ea arătând cu degetul către Deborah, îi face avansuri.

„La naiba!” Aceasta era dilema cu care Ryker îl lăsase pe Calum, în ciuda tuturor intenţiilor bune. Femeile lucrau ca servitoare, ca menajere şi în bucătărie. Aveau salarii bune şi nu trebuiau să plătească pentru mâncare sau adăpost.

— Black a fost mai mult decât clar în ceea ce priveşte prostituţia în club, zise el în cele din urmă.

Cele două femei înmărmuriră.

— Femeile care îşi doresc să câştige bani îngrijindu-se de nevoile bărbaţilor au fost încurajate să-şi caute de lucru în altă parte, continuă el.

Ceea ce făcuseră deja multe dintre femeile din club. Se lăsă pe spate în scaun, aşezându-şi mâinile pe mânerele

de piele.

— Dacă doriţi să lucraţi în alte cluburi unde puteţi să aveţi clienţi, atunci sunteţi libere să faceţi asta, le zise încruntându-se. Însă nu puteţi rămâne aici dacă aveţi de gând să nu daţi ascultare deciziilor impuse de Black, de mine sau de oricare alt proprietar.

Foarte mulţi oameni – proprietarii clubului Iadul şi Păcatul şi angajaţii – considerau comportamentul lui calm ca fiind o slăbiciune. De fapt, era doar o faţadă pe care o afişa pentru a se proteja. Calum le privi pe rând.

— Ne-am înţeles? întrebă el aproape şoptind.

Tresăriră amândouă şi, înghiţind în sec, încuviinţară din cap. Un ciocănit în uşă sparse liniştea, făcându-l pe Calum să-şi înghită o înjurătură. Întreruperile în timpul unei întâlniri nu erau de bun augur.

— Intră, strigă el.

Uşa se deschise, şi Adair băgă capul în birou. Îi simţi privirea. Era acel mod de a comunica pe care banda lor, formată din cinci persoane, îl învăţase de pe vremea când trăiau pe stradă, era privirea care prevestea pericolul fără a fi nevoie de cuvinte. Acest lucru îi protejase de mai multe ori decât meritaseră.

— Am terminat, zise el punând punct întâlnirii.

În fiecare clipă în care nu lucrau, vindeau mai puţin lichior şi aduceau mai puţin profit. Cele două femei se împiedicară una de alta în graba lor de a ieşi din cameră.

Nici nu apucară să iasă bine, că Adair trânti şi următoarea problemă:

— Webster a demisionat.

— La dracu’! Calum simţi un val de apreciere faţă de ordinea aparent uşor de menţinut pe care Ryker o instaurase în interiorul clubului. Ce motiv nenorocit a mai inventat?

— Ai insistat să facă inventarul etajelor.

Calum îşi puse mâna la ochi.

— I-am zis că poate să facă asta şi din blestematul punct de observaţie, bolborosi el.

Ferestrele largi mascate de oglinzi fuseseră montate

la insistenţele lui când achiziţionaseră Iadul şi Păcatul. Adair zâmbi ironic.

— A zis că păcătuieşte destul doar aflându-se aici şi nu vrea să fie martoră la relele pe care le permitem.

— A acceptat de bunăvoie acest post nenorocit la o sală de jocuri! pufni el. Ce naiba a crezut că o să facă?

Râzând, Adair se sprijini cu umerii lui masivi în scaunul pe care stătuse Marjorie. Îşi trânti picioarele încălţate cu cizme pe marginea biroului lui Calum.

— Mă bucur să văd că te amuză că am rămas fără contabil calificat, zise el plângându-se şi împingând picioarele bărbatului pe podea.

Adair râse din nou, după care amuzamentul îi dispăru.

— Ce vrei?

Un contabil competent. Nu, unul iscusit. Un şef de pază familiar. Clubul lui aşa cum fusese înainte ca Helena, Ryker şi Niall să plece şi să se căsătorească cu membri din înalta societate.

— Găseşte un înlocuitor, se mulţumi să spună.

— O femeie, aşa cum insistă Ryker şi Penelope?

În clipa aceea, nu-l mai interesa acest aspect câtă vreme înlocuitorul se putea descurca în rolul de contabil.

— Vreau cea mai competentă persoană pe care o poţi găsi în cel mai scurt timp.

Adair ezită. Oare intenţiona să-l provoace pe Calum şi să-i atragă atenţia că nu putea să încalce regulile impuse de poziţia lui după căsătoria lui Ryker? Însă doar încuviinţă din cap.

— Adu-mi registrele alea blestemate, mârâi Calum.

Lăsând la o parte înregistrarea profiturilor câştigate într-o săptămână sau o lună, dispreţuia analizarea migăloasă a registrelor. Pricepea ce era cu cifrele, însă nu avea perspicacitatea înnăscută a surorii lui, Helena.

— Cum doreşti, răspunse Adair ridicându-se rapid şi ieşind.

Simţind nevoia disperată de a fuma, Calum scoase un trabuc din sertarul din mijloc al biroului. Îl aprinse cu ajutorul suportului de lumânări din aur aflat în spate, apoi

se duse la fereastră. Cercetă străzile de dedesubt. Avea ochiul format după perioada trăită pe străzi, aşa că surprinse rapid siluetele care se ascundeau la colţurile clădirilor, aşteptând şi privind. Hoţii de buzunare tocmai îşi găsiseră următoarea ţintă în bărbatul beat care nu avea ce căuta în zona aceea periculoasă a Londrei, dar care venise acolo cu un singur scop. Calum trase adânc şi încet din ţigară, simţindu-şi venele pulsând sub efectul liniştitor al fumului care îi inunda plămânii. Privirea lui stărui asupra unui băieţel care bântuia pe stradă. Degetele lui murdare îl deposedaseră aproape fără efort pe acel bărbat de portofel, iar pungaşul dispăru fără ca elegantul lord să fi conştientizat că tocmai fusese jefuit.

Cu nici unsprezece ani în urmă, Calum făcuse acelaşi lucru. Comisese orice fel de pungăşie, în afară de crimă, pentru a face rost de banii necesari pentru a cumpăra şi a clădi imperiul lor. Mai trase un fum, apoi scutură scrumul în tava de cristal de pe dulap. Furase destule portofele ca să fie spânzurat de zece ori. Ştia că diavolul exista şi era sigur că, atunci când avea să moară, urma să plătească pentru nelegiuirile lui. Şi totuşi, faptul că furase de la bogătaşi nu era crima pentru care avea să fie spânzurat. Stărui cu privirea asupra a doi gentlemani îmbrăcaţi simandicos, care tocmai urcau scările clubului. Ce ironie! Acei bărbaţi pe care îi jecmănise odată îi ofereau acum de bunăvoie averea lor pentru o zi de plăcere la mesele de jocuri.

Nu, acei domni care ar fi lăsat un tânăr să moară de foame pe stradă nu meritau remuşcările lui sau ale altcuiva. Simţi o uşoară împunsătură între coaste, acolo unde odinioară o lamă ascuţită îl tăiase. „Furi de la mai-marii tăi, nu?” închise ochii, amintindu-şi acele şoapte teribile care îl bântuiau câteodată. Frica îl apăsa în piept, tăindu-i răsuflarea. „Opreşte-te!” Calum se forţă să deschidă ochii tocmai când cei doi bărbaţi fură primiţi în club. Clătină din cap pentru a alunga gândurile legate de bărbatul care dorise să îl vadă spânzurat şi se concentră asupra a ceea ce putea controla – Iadul şi Păcatul.

Trăgând un ultim fum, stinse trabucul în tavă.

— Lasă-le pe birou, ordonă el.

Îl auzi pe Adair înjurând uimit.

— Cum mama mă-sii m-ai auzit? întrebă Adair.

Acesta era jocul pe care îl jucau de când erau mici, întrecându-se pentru supravieţuire şi superioritate.

— Ai un picior greu şi apăsat, întotdeauna l-ai avut, răspunse el chicotind.

Adair trânti o grămadă de registre în mijlocul biroului lui Calum. El strâmbă din nas, iar de această dată fu rândul fratelui lui să zâmbească şiret.

— Cunoscându-ţi dragostea pentru învăţătură, te las să te distrezi.

Calum îl privi înfumurat, se aşeză pe scaunul din spatele biroului şi apucă primul registru. Deschizându-l, analiză atent coloanele frumos şi elegant scrise de doamna Webster.

„Drăcia naibii, am nevoie de un contabil nenorocit!”

Capitolul 2

Londra

Lui Lady Eve Pruitt îi răsuna în urechi propria respiraţie puternică şi iute; se potrivea cu ritmurile frenetice ale inimii ei în timp ce alerga pe străzile întunecate din Lambeth.

Pe vremuri, ascultase predici ţinute de dădace şi guvernante severe despre necesitatea paşilor bine cântăriţi.

Dar asta fusese înainte.

Înainte de moartea mamei şi a tatălui. Înainte ca fratele mai mare, Kit, să dispară. Înainte ca Gerald să se transforme într-un monstru.

„Fratele tău ne-a promis că vei fi ascultătoare… Treci încoace! Dar prefer o luptă, milady…”

O cuprinseră spaima şi oroarea, aşa că Eve grăbi

pasul.

Trecând printr-o băltoacă murdară, se îndreptă spre o alee îngustă şi familiară. Odată ajunsă în acel loc atât de râvnit, se sprijini de perete.

„Nu te gândi la asta! Nu te gândi la asta! Dacă nu te gândeşti la asta nu e real”.

Strânse puternic din ochi pentru a alunga amintirea atacului lui Lord Flynn. Mâinile lui care o pipăiseră peste tot, respiraţia lui îmbibată în whisky în timp ce o sărutase cu forţa. Aerul rece pe care îl simţise când îi ridicase fusta.

Începu să suspine. Eve puse mâna la gură peste buzele umflate pentru a-şi înăbuşi suspinul. Teroarea îi pulsa în vene şi avea toţi muşchii încordaţi. Era pregătită pentru atacul bestiei care urma să apară din umbrele întunericului precum un demon.

— Nu e nimeni aici, şopti ea.

Acesta era motivul pentru care venise acolo. Fratele ei, prins într-una dintre orgiile lui imorale, era prea beat ca să o poată căuta. Prietenul lui, Lord Flynn, rămăsese inconştient la picioarele ei după ce îl lovise în cap. Eve se luptă cu teama şi panica, încercând să-şi revină. „Sunt în siguranţă”. Deşi nu se putea spune că era în siguranţă o moştenitoare care deţinea o avere considerabilă, pe care fratele ei şi prietenul lui erau hotărâţi să i-o smulgă din mâini.

Strânse furioasă pumnii. Se mânie, simţind că avea să izbucnească. Ura îi dădea putere. Îi distrăgea atenţia de la soarta crudă care aproape că pusese mâna pe ea în acea seară.

„Nu te gândi la el! Nu iar. Nu acum”.

Auzi sunetul îndepărtat al unor copite tulburând liniştea stranie a nopţii. „Fugi!” Eve se grăbi să se îndepărteze, alergând către aleea strâmtă dintre cele două clădiri. Odată ajunsă la uşa din spate, începu să bată frenetic cu pumnii. Ploaia de lovituri fulgeră liniştea. „Deschide uşa!” Eve privi neliniştită pe alee. „Deschide uşa”, se rugă ea în tăcere. Şi se păru că Dumnezeu îi auzi această a doua rugăciune pentru că servitorul familiar şi în

vârstă deschise uşa. Uimirea se citea pe chipul lui plin de riduri. De ce să tresară din cauza apariţiei ei? Era târziu. Nu era o oră de vizite pentru o domnişoară respectabilă din Chancery Lane. Şi totuşi, Eve ar fi preferat să doarmă pe străzile din zonă decât să se întoarcă acasă.

— Milady…

Domnul Dunkirk înmărmuri când îi observă buzele umflate, decolteul rupt şi urmele de degete de pe braţe. Se simţi mai ruşinată decât fusese vreodată în viaţa ei. Nu-şi dorise nicicând o pelerină aşa cum şi-o dorea în acest moment delicat. Totuşi, când fusese nevoită să aleagă între ţinuta potrivită şi fuga din faţa atacatorului inconştient, alesese ultima variantă.

— Aş putea să-mi văd birourile? întrebă ea cu vocea răguşită.

Îmbujorat, servitorul uscăţiv se dădu la o parte pentru a-i permite să intre.

— Desigur. Desigur, milady, răspunse el grăbit, îndemnând-o pe Eve să intre.

Sunetul uşii închise şi încuiate eliberă din tensiunea pe care Eve o simţea. Era un nefiresc sentiment de siguranţă, însă în acel moment era cât se poate de real.

Cu picioarele amorţite, îl urmă pe domnul Dunkirk pe coridoarele familiare ale spitalului Salvation Foundling, unde se auzeau de obicei râsetele şi pălăvrăgeala copiilor, însă acum plutea o linişte stranie, tulburată doar de ghetuţele ei din piele.

— Dacă aşteptaţi aici, milady, zise domnul Dunkirk în timp ce o pofti în biroul pe care Eve îl considera al ei ziua, o să chem infirmiera.

— Nu, scrâşni ea. Nu! Te rog! imploră ea. Eu… „Aduc şi mai multe necazuri prin simplul fapt că sunt aici”. Birourile mele. Am nevoie de birourile mele, continuă ea. Citi îngrijorarea în ochii lui scânteietori. Pur şi simplu vreau să-mi termin rapoartele, zise ea şchiopătând.

Doar un prost sau un nebun ar fi crezut vreodată că afacerile obişnuite o aduseseră pe Eve în mijlocul nopţii pentru a lucra, chiar dacă era extrem de devotată funcţiei

de contabilă la spitalul Salvation Foundling. Şi apoi, de câte ori fugise din calea temperamentului violent al lui Gerald adăpostindu-se acolo? Evitând în mod evident să se uite în ochii ei, domnul Dunkirk încuviinţă din cap.

— Bineînţeles, milady, zise bătrânul servitor făcând o mică plecăciune, după care ieşi.

Rămasă singură în biroul îngrămădit, lui Eve i se înmuiară picioarele. Se prinse de scaunul cu spătar şi se aşeză încet. Cărţile şi registrele frumos aşezate, aşa cum le lăsase în acea dimineaţă, erau un semn de normalitate în lumea aceea îndoielnică. Cu ochii închişi, îşi apăsă palmele tremurânde pe ele. Registrele reci fură precum un balsam în acea noapte desprinsă din iad.

Iniţial, vinovăţia o dusese pe Eve la spitalul de copii. Vinovăţia pentru moartea unui băiat, de care se simţea responsabilă de peste 17 ani. Cu timpul, acceptase că sentimentele de remuşcare erau inutile. Nu aveau să dea timpul înapoi ori să schimbe trecutul şi să o facă să nu fi cerut ajutorul lui Gerald. Putea doar să lucreze încontinuu şi să se asigure că alţi copii nu urmau să aibă aceeaşi soartă nefericită. Aşa că venise acolo şi oferise singurul cadou pe care îl avea de dat – priceperea de a lucra cu cifrele.

Acum căuta alinare în aceeaşi muncă. Cu degetele amorţite, Eve deschise registrul negru şi se pierdu în cifre. Îi ofereau un scop… Făcuse asta în cea mai mare parte a anului.

Aşezată în spatele biroului învechit de tip Carlton House, Eve scruta frenetic pagina, oprindu-se din când în când pentru a nota în coloana din dreapta.

„Creşterea preţului grâului… Mai mulţi copii… Trebuie să ne pregătim pentru… Nu acesta este salutul pentru care m-a pregătit fratele tău…”

Simţi că i se strânse stomacul.

— Naiba să te ia, Gerald! şopti ea.

Fratele ei era disperat. Atacul din acea seară, încurajat de fratele ei necredincios, era dovada acestui fapt. Pe de altă parte, disperarea îi făcea pe oamenii să recurgă la lucruri necugetate, iar singurele fonduri care

stăteau între Gerald şi faliment erau... banii lui Eve. Regretatul duce de Bedford, după una dintre ultimele lui afaceri, realizând că Eve nu avea cum să mai fie o debutantă în primii ani ai tinereţii, pusese bani deoparte pentru ea, pentru a ademeni un bărbat dornic să se căsătorească. Nu avusese capacitatea de a conştientiza că acest gest final de generozitate avea să o transforme într-o ţintă pentru vânătorii de avere şi, mult mai periculos, urma să o supună chinurilor fiului său nemilos.

Când împlinise 26 de ani, cele 20.000 de lire îi reveniseră lui Eve, la fel ca decizia de a hotărî ce să facă cu ele. Dacă se mărita, banii intrau în posesia soţului. Strânse din dinţi. Era un vechi aranjament pe care tatăl ei îl făcuse pe patul de moarte. Deşi ea îl iubise pentru că fusese un om bun şi blând, ducele crezuse mai degrabă în inteligenţa fiului său decât în ea. Mai rău era faptul că se temuse atât de tare că Eve nu avea să-şi găsească pereche, încât se gândise să mărească suma, aşa cum îl auzise discutând cu avocatul lui, domnul Barry. Eve strânse instinctiv peniţa.

Când avea 9 ani, descoperise profunzimile răutăţii lui Gerald. Cu inocenţa de care numai un copil era capabil, venise la el, implorându-l să ajute un băiat de pe stradă pe care ea îl numea prieten. Gerald îi trădase încrederea trimiţându-l la Newgate pentru a fi spânzurat. Acea cruzime se răsfrânse asupra lui Eve într-un mod cu totul nou ca urmare a evenimentelor din acea seară.

— Nu te mai gândi, se rugă în tăcere. Nu te mai gândi la el!

Îşi concentră privirea şi toate forţele asupra registrelor din faţa ei. Totuşi, îi permisese să-i intre din nou în gânduri, iar licărirea ameninţătoare din ochii albaştri de brută ai lui Lord Flynn o bântuia. Simţindu-şi măruntaiele învolburându-se, Eve îşi acoperi faţa cu mâinile, dorindu-şi ca el să dispară.

„Ştii că am crezut că avea să fie o corvoadă să mă culc cu tine? Dar cred că m-am înşelat...”

— Eve?

Revenindu-şi în fire, Eve lăsă mâinile în jos şi privi

spre pragul uşii, unde stătea sora Mattison. Înaltă de aproape doi metri şi calmă, infirmiera în vârstă de 30 de ani fusese întotdeauna foarte dedicată copiilor pe care îi avea în îngrijire.

— Orice s-a… începu ea, cuvintele stingându-i-se pe buze.

Eve îi urmări privirea care se opri asupra decolteului ei rupt. Înghiţi în sec, încercând inutil să acopere găurile din material.

— Trebuie să-mi termin rapoartele, ripostă ea pierdută, fiind sigură că infirmiera nu avea să creadă acest lucru, la fel de sigură cum era că Gerald nu avea să-i mai dea pace după acea noapte. Iartă-mă că te-am deranjat!

Cealaltă femeie scoase un sunet de protest în timp ce se aşeză pe scaunul din faţa lui Eve.

— Nu fi prostuţă, nu m-ai deranjat, glumi ea.

Eve înlemni şi se pregăti pentru o tiradă de întrebări la care nu era pregătită să răspundă. Nu trebuia să dezvăluie detaliile sordide ale petrecerii perverse pe care o găzduise fratele ei sau… Mintea ei ridică baricade în faţa imaginilor atacului dezlănţuit al lui Lord Flynn.

Continuă să lucreze, peniţa ei zburând cu frenezie peste pagini, în tot acest timp, simţea cum sora Mattison o fixa cu privirea. În urmă cu un an, când Eve venise la spital şi îşi oferise banii şi ajutorul, femeia fusese sceptică. Dar, pe măsură ce Eve începuse să evalueze rapoartele şi registrele asistentei-şefe, între cele două femei se legase o neaşteptată prietenie. Astfel, acel loc devenise un sanctuar în lumea ei nesigură, mai ales în acele clipe.

— Ştii că am lucrat în trei spitale? Iar în tot acest timp ai fost singura lady care a făcut mai mult decât o simplă vizită pentru a ridica moralul copiilor.

Eve se opri din socotit. Da, ştia. Simţise asta după vizitele ei frecvente şi după ce le citise copiilor de atâtea ori. Simţise în zâmbetele şi desele cuvinte de mulţumire ale celor care numeau acel loc *acasă.* Ceea ce ei nu ştiau era că, după boala şi apoi moartea tatălui ei, această instituţie devenise pentru Eve adevărata casă. Era singurul loc care îi

oferise un scop şi un simţ al controlului care îi lipsea atât de mult în viaţa de zi cu zi. Acest loc în care copiii care nu aveau un suflet de care să depindă îl numeau acasă. Şi toate acestea erau pe marginea prăpastiei din cauza vrafurilor de facturi. Cum putea femeia din faţa ei să pară atât de calmă când această nobilă instituţie era pe cale să se dărâme? Încercă să zâmbească.

— Aş da dovadă de foarte multă vanitate dacă aş crede că prezenţa mea ar putea să aline spiritul cuiva, astfel încât să uite de stomacul gol sau de teama de a avea un viitor nesigur.

În strălucirea lumânării, ochii surorii Mattison scânteiau.

— Atunci nu îţi dai seama cât de dragă le eşti copiilor şi personalului de aici. O privi cu ochi pătrunzători. Cât de mult ţinem toţi la tine, zise ea făcând o pauză. Ce s-a întâmplat? întrebă încet.

Eve scăpă peniţa, murdărind cu o dâră de cerneală pagina altfel deosebit de ordonată. Clătină din cap şi începu să pălăvrăgească încontinuu.

— Trebuie să mă ocup de raportul pentru grâu. Cred că situaţia este mult mai gravă decât ne-am aşteptat.

Pe lângă faptul că spitalul de copii înregistra o scădere a donaţiilor şi sponsorizărilor din partea nobilimii, primiseră şi mai multe suflete, ceea ce însemna cheltuieli mai mari.

— Eu trebuie să…

— Poate să aştepte, îi răspunse femeia imperturbabilă. Ce s-a întâmplat, Eve? repetă ea.

Eve îşi drese vocea. De când venise acolo, această femeie fusese sora mai mare şi protectoare pe care nu o avusese niciodată. Şi totuşi, chiar dacă exista acea legătură între ele, nu se simţea în stare să-i împărtăşească ce i se întâmplase.

— Nu pot…

Ridică încet capul, iar privirile lor se întâlniră, parcă rugând-o pe cealaltă femeie să înţeleagă. Dacă ar fi văzut lacrimi sau un semn de slăbiciune în ochii infirmierei, Eve s-

ar fi pierdut cu firea şi nu ar mai fi fost în stare să scoată un cuvânt. Însă femeia afişă o expresie hotărâtă, de oţel.

— Nu poţi să rămâi acolo, zise infirmiera deschis.

Nu se simţise niciodată intimidată de titlul lui Eve, care era fiică de duce. Ba chiar asta o făcuse să crească şi mai mult în ochii şi în inima surorii Mattison.

— Nu o să te las, continuă ea.

Infirmiera putea la fel de bine să fi fost sfetnicul tuturor comandanţilor din armata regelui datorită hotărârii ei, iar acest lucru o făcea pe Eve să capete curaj. Nu era singură.

— Nu, conchise Eve.

Încercând să alunge îngrijorarea din privirea celeilalte femei adăugă:

— În trei luni, o să-ţi ofer fondurile, aşa cum am discutat, iar tu îmi vei da birourile.

Atât de multe depindeau de acei bani pe care urma să-i primească în ziua în care avea să împlinească 26 de ani!

— Trei luni ar putea la fel de bine să fie o viaţă întreagă, Eve, îi zise sora Mattison încruntându-se într-un mod cu totul neobişnuit.

Într-adevăr, aşa era. După atacul din acea seară, Eve nu se îndoia că Gerald avea să reuşească până la urmă să pună mâna pe moştenirea ei. Privi în sus, neliniştită din cauza propriilor gânduri, când infirmiera îşi aşeză mâna pe braţul ei.

— Suntem recunoscători pentru tot ceea ce ai făcut. Lasă-mă să te ajut!

— Nu pot să rămân aici.

Simţind că o cuprinde frustrarea, se ridică în picioare. Începu să se plimbe dintr-o parte în alta. Acela ar fi primul loc în care Gerald ar fi căutat-o.

— Nu, fu de acord infirmiera, după care băgă mână în şorţ şi scoase un plic mic.

— Ce e ăsta? întrebă Eve când sora Mattison i-l întinse pe birou.

— Mi-am permis să caut oportunităţi de lucru pentru

tine.

Încuviinţă din cap. Eve ridică foaia şi clipi.

„Un club de jocuri de noroc?”

Cu siguranţă, auzise sau citise greşit. Stând în biroul îngrămădit, se gândi că nu era altă explicaţie pentru care infirmiera cu un permanent zâmbet pe buze ar fi trimis-o la un…

— Da, un club de jocuri de noroc, zise sora Mattison clipind.

Oare gândise cu voce tare?

— Mă asiguram că ai citit corect notiţa mea, îi explică femeia, privind-o cu bunăvoinţă. Am primit rapoarte de la mai multe agenţii de muncă, iar aceasta este soluţia ideală. De aceea, mi-am permis să-ţi stabilesc o întâlnire.

Eve înclină capul, analizând-o pe infirmieră. Acesta era planul ei? Dintre toate anunţurile, posturile şi locurile pe care le putea găsi, alesese *iadul?* Acele temniţe pline de păcat pe care fratele ei le frecventa mai des decât ţinea predici un vicar duminica.

— Îmi pare rău, soră Mattison, începu ea ezitând.

Se simţea recunoscătoare. Cu adevărat. Nu se întâmpla în fiecare zi ca o persoană să atragă de bunăvoie mânia unui duce pentru a o ascunde pe sora lui mai mică. Sora Mattison nu era ca majoritatea oamenilor. O femeie care luase drumul luptei alături de regretatul ei tată în Războiul Peninsular avea mai multă putere şi curaj decât orice altă persoană pe care Eve o cunoştea.

— Sugerezi să lucrez în cadrul unei club de jocuri de noroc? şopti ea aproape scandalizată.

Femeile de acolo munceau stând pe spate sau în fuste foarte scurte.

— La Iadul şi Păcatul, clarifică ea. Da!

Eve pufni înfundat, însă sora Mattison continuă să-i spună ceea ce ştia, însă cuvintele păreau că se pierd, iar ea nu auzea altceva decât un bâzâit în urechi. În clipa aceea, se simţea cumva la fel ca în seara în care Gerald o băgase cu capul în găleata de apă a lui Night drept pedeapsă că îl ajutase pe ticălos, după ce îl descoperise pe Calum în

grajduri.

Sora Mattison nu doar că voia să o trimită la o sală de jocuri din iad, ci la clubul Iadul şi Păcatul? Local care îl făcea pe fratele ei să-şi piardă cumpătul şi să înjure pentru că nu se putea abţine să nu joace la acele mese?

— Nu mă duc acolo, zise ea direct, clătinând din cap pentru a-şi limpezi mintea.

Infirmiera o opri, cu buzele zvâcnindu-i.

— Eve… începu ea.

Se aplecă în scaun şi atinse marginea biroului învălmăşit. Acea mişcare istovită făcu brusc ca mai multe hârtii să alunece pe podea.

— Este o sală de jocuri cu o reputaţie teribilă, soră Mattison, replică ea.

Ştia că spusese asta, dar trebuia să i-o spună din nou.

— Ştiu asta, Evie, îi spuse ea cu blândeţe, alintând-o la fel cum obişnuia să o facă tatăl ei. Dar au nevoie de ajutor, iar tu ai nevoie să te ascunzi. Fratele tău ştie că nu-ţi plac astfel de locuri.

Nu-i plăceau? Mai degrabă le ura într-un mod palpabil, arzător şi clocotitor.

— Ar fi ultimul loc în care te-ar căuta, îi zise cu mai multă melancolie decât o auzise vreodată. Având în vedere datoriile pe care le are faţă de club, a început să frecventeze Iadul şi Păcatul din ce în ce mai rar.

Mai rar, nu deloc. Asta spunea ceva despre slăbiciunea fratelui ei faţă de jocurile de noroc. Chiar şi aşa, infirmiera avea dreptate. Ţinând cont de datoriile pe care le avea Gerald la Iadul şi Păcatul, ar fi fost nebun dacă ar fi devenit un vizitator constant al acelui club.

Eve închise ochii şi îşi trecu palmele peste chip. Naiba să-l ia pe Gerald pentru că se transformase în luda, gata să o vândă pentru o pungă de arginţi! Naiba să-l ia şi pe celălalt frate, Kit, care plecase cu afaceri şi nu se mai întorsese! O podidiră lacrimile şi clipi iute pentru a alunga picăturile cristaline. Nu avea să mai verse vreo lacrimă. Ce rezolva dacă plângea? Nimic. Asta nu rezolva problemele cuiva, nu ştergea durerea, nici nu oferea stabilitate.

Înclinându-şi capul, îşi atinse uşor zona ochilor. La naiba şi cu societatea care oferea atât de puţine opţiuni unei femei în afară de căsătorie!

— E vorba doar de trei luni, sublinie suav infirmiera mai în vârstă.

Trei luni care ar fi putut la fel de bine să fie trei ani ţinând cont de pericolele care o pândeau alături de Gerald.

— Apoi o să preiei controlul asupra fondurilor tale.

Eve o privi pătrunzător pe femeia din faţa ei.

— Aranjamentul nostru e încă valid, da?

Majoritatea oamenilor ar fi renunţat la Eve şi la toţi banii ei doar pentru a fi cruţaţi de mânia unui duce.

— Aranjamentul nostru este valid, îi confirmă sora Mattison.

Spitalul Salvation Foundling, unde mergeau să locuiască suflete fără părinţi, avea să fie beneficiarul tuturor fondurilor ei – al întregii averi. Atât timp cât Eve avea acces la acei bani, fratele său nu avea să renunţe la ţinta lui. În schimbul moştenirii, sora Mattison acceptase să-i ofere lui Eve birouri permanente, camere şi un post în calitate de secund al spitalului.

Eve îşi frământă mâinile. Cum putea ea să numească *acasă* un loc în care îşi văzuse viaţa distrusă? Oh, cu siguranţă Gerald era vinovat… Şi totuşi, să se adăpostească între pereţii acelui loc… Făcu o grimasă şi se aplecă spre birou.

— Fratele meu… Kit, adăugă ea.

Rareori îşi permitea să-i rostească numele pentru că, atunci când o făcea, simţea din nou că i se scufunda inima sub valuri de durere.

Oare chiar credea că, dacă l-ar fi găsit şi ar fi aflat despre soarta tatălui lor ori despre intenţiile lui Gerald faţă de ea, s-ar fi întors?

Nu, doar un singur lucru îl putea ţine departe… Refuzând cu violenţă să se mai gândească la acel adevăr supărător, îşi concentră atenţia asupra surorii Mattison. Cealaltă femeie o privi compătimitor, iar Eve ridică ochii.

— Lipseşte şi este de negăsit, Eve. Nu l-am cunoscut

pe fratele tău, murmură ea, dar, când simt căldura cu care vorbeşti despre el, cred că şi el şi-ar fi dorit să fii în siguranţă, indiferent de preţ.

O privi din nou, aşteptând. Era clar ceea ce voia să transmită. Următoarea mişcare îi aparţinea lui Eve. Oportunităţile pentru femei erau teribil de puţine, iar sora Mattison reuşise să-i ofere siguranţa temporară de care avea nevoie. Eve privi dincolo de fereastră la străzile goale ale Londrei. Şi totuşi, ce soluţie avea? Ştiind cât de aproape era împlinirea vârstei, Gerald nu avea să aibă pace până când nu o ruina – sau, mai rău, până când nu o vedea căsătorită –, luând acele fonduri în mâinile lui avare şi hrăpăreţe.

Oftând, se rezemă de spătarul scaunului.

— Care ar fi responsabilităţile mele acolo?

Infirmiera zâmbi.

— Ai fi noua lor contabilă.

— Contabilă, repetă ea.

Femeia cu faţa plină de pistrui încuviinţă din cap, zâmbindu-i din ce în ce mai larg.

— Dat fiind că te-ai ocupat de registrele proprietăţilor familiei tale şi de cele ale spitalului de copii, nu există funcţie mai bună pentru tine.

Ceea ce ea dispreţuia. Deşi era pricepută, Eve dispreţuia matematica, iar în zilele ei proaste, chiar o dezgusta. Fusese încă o responsabilitate pe care o acceptase atunci când tatăl ei se îmbolnăvise, una care continuase în acea perioadă agonizantă de doi ani în care el se pierduse mai mult în fiecare zi, până în momentul în care o părăsise. Acea responsabilitate rămăsese în mâinile ei când Gerald devenise duce şi risipise moştenirea pe care tatăl lor le-o lăsase. Lucrul la spital şi ajutorul pe care îl oferea copiilor îi dădeau energie, iar datorită lor descoperise adevărata apreciere faţă de acele cifre care îi puteau sprijini pe alţii. Zâmbetul infirmierei păli.

— E tot ce am putut să fac într-un timp aşa de scurt, îi explică ea. Nu poţi să mergi la moşia unui nobil în calitate de guvernantă sau de însoţitoare.

Nu. Cei din înalta societate cunoşteau prea bine familia Pruitt. Nu avea cum să se ascundă într-o casă din Mayfair sau din orice alt colţ al Londrei.

— Şi cel mai important, Eve, e că fratele tău nu va merge în acel club dat fiind maldărul de datorii pe care le are.

Eve simţi un gust amar. Bârfele despre setea de jocuri a fratelui ei fuseseră împrăştiate în toate colţurile, aşa că până şi sora Mattison descoperise adevărul.

— Este ultimul loc în care Excelenţa Sa s-ar gândi să te caute, adăugă infirmiera.

Aşa era. Pentru că petrecuse mai bine de patru ani ţinându-i predică şi certându-l pentru pierderile care îi aduseseră în pragul falimentului şi care îi transformaseră în ţinta bârfelor societăţii. Eve îşi trecu o mână peste chip.

— Trei luni, repetă ea mai mult pentru sine.

Dar sora Mattison îi răspunse:

— Doar trei luni. Iar din ce am înţeles, proprietarul, domnul Black, este corect şi drăguţ cu personalul său.

Scoase un pufnet lipsit de eleganţă. Acea evaluare generoasă contrasta cu statutul unor astfel de locuri. Trăgând încet aer în piept, Eve se ridică.

— Nu pot, zise ea încet şi plină de regret.

Trebuia să existe altă cale. Uimită, infirmiera se ridică iute în picioare.

— Dar…

— Fratele meu este un pericol, dar pericolul ar fi şi mai mare într-un local plin de bărbaţi triviali şi plini de gânduri necurate.

Amintirea atacului lui Lord Flynn o năpădi din nou. Simţi cum i se contractă stomacul şi se luptă pentru a alunga amintirea acelor clipe oribile.

— Cu siguranţă, pot să-i dejoc planurile fratelui meu pentru încă trei luni.

Rosti acele vorbe mai mult pentru sine, crezând prea puţin în cele spuse.

— Eve, o rugă stăruitor femeia. Toţi facem ceea ce trebuie pentru a supravieţui.

Ceva licări în ochii surorii Mattison. Aşadar, era o femeie care cunoscuse la rându-i durerea. Cât de multe ştia despre viaţa şi spiritul infirmierei şi în acelaşi timp atât de puţine! Sora Mattison insistă:

— Postul de la club va fi cu siguranţă ocupat rapid, iar atunci cine ştie cât îmi va lua pentru a găsi o alternativă, alt loc în care să stai până la împlinirea vârstei.

Observând îngrijorarea ieşită din comun din ochii albaştri ai infirmierei, Eve se aplecă peste birou şi o prinse de mână, strângând-o uşor.

— Îţi mulţumesc pentru efort şi pentru grijă, dar pur şi simplu nu pot să merg acolo, repetă ea.

Privirea ei se pierdu în ceasul de perete, dincolo de umărul femeii. Trei şi un sfert. După orgiile lui, cu siguranţă Gerald dormea, aşa cum făcea întotdeauna. Eve se ridică.

— O să iau legătura cu tine dacă se schimbă ceva.

Sora Mattison părea că mai avea puţin şi cădea pradă unei crize isterice de plâns.

— Atunci trebuie să rămâi aici măcar în noaptea asta!

*

În dimineaţa următoare, când soarele ieşi deasupra Londrei, şi lumea se agita încolo şi încoace, Eve, însoţită de domnul Dunkirk, se urcă într-o trăsură.

„O sală de jocuri…”

Acela era locul în care sora Mattison voia să o trimită pentru a fi apărată şi în siguranţă, când acele localuri erau, de fapt, ultimul loc care îi puteau oferi acest lucru. În prea multe nopţi îl văzuse pe fratele ei venind împleticindu-se de acolo, mirosind a băutură şi a parfumuri ieftine. Acum sora Mattison voia să o trimită într-un loc care mustea de astfel de figuri libidinoase?

Câteva clipe mai târziu, trăsura se clătină sub apăsarea greutăţii vizitiului, care se urcă în scaunul său şi apoi porni pe străzile Londrei. Trase acele draperii lungi şi decolorate din catifea roşie şi privi absentă spre spitalul de copii.

În ciuda curajului şi asigurărilor pe care Eve i le dăduse infirmierei că putea să aibă grijă de propria siguranţă în următoarele trei luni, în sinea ei recunoştea că era mult mai puţin convinsă decât pretindea.

Ştiind că era primul fiu al unui duce şi că avea să moştenească acest titlu atât de distins, Gerald îşi trăise viaţa fără regrete, concentrându-se asupra propriilor plăceri. Nechibzuinţa lui scăpase cu totul de sub control, atingând teritorii noi şi periculoase odată ce cheltuise aproape toată averea la jocurile de noroc şi în braţele amantelor. Şi, având în vedere că în mod sigur Gerald fusese cel care îi oferise lui Lord Flynn cheia de la camerele ei, Eve se temea de măsurile nedrepte pe care fratele său avea să le ia, de vreme ce se apropia de împlinirea celor 26 de ani.

Trăsura se opri încet în faţa casei familiei, iar Eve rămase pe banchetă, privind reşedinţa din stuc alb. Când trăiau părinţii ei, fusese un model de grandoare şi de eleganţă, un loc vizitat de oaspeţi distinşi. Buzele i se răsuciră în ceea ce se dorea a fi un zâmbet, dar era o copie macabră a umbrei unui surâs. Acum, casa nu era mai mult decât un simbol al depravării şi al ruşinii.

Eve ciocăni scurt, iar vizitiul îi deschise imediat uşa. Cu un murmur ce semăna a mulţumire, îi acceptă mâna şi apoi se grăbi către treptele casei.

Majordomul, Sams, deschise uşa.

După calculele ei, mai avea o oră sau două până când fratele ei avea să se dezmeticească din somnul indus de alcool. Grăbită de acest gând, iuţi pasul pe hol în căutarea camerelor ei.

„Aceleaşi camere în care aproape că am fost violată…” Simţi un gust amar. „Naiba să-l ia! Naiba să-l ia pe Lord Flynn şi pe blestematul Gerald pentru…”

— Unde ai fost?

Suspină şi se întoarse. Avea inima cât un purice. Cu ochii împăienjeniţi, cu părul ciufulit şi cu barbă de o zi pe obraji, Gerald stătea în mijlocul holului.

„La naiba!”

— Gerald, îi zise ea precaută.

Îşi încrucişă braţele şi îl privi în expectativă. El îşi fixă privirea pe rochia ei ruptă şi apoi înaintă. Mai înalt cu vreo 30 de centimetri decât cei 150 ai ei, se delecta când o intimida. O fată care fusese băgată de mai multe ori cu capul în apă rece dezvoltase o frică sănătoasă faţă de el. Asta până când descoperise că lipsa lacrimilor, a rugăminţilor şi a ţipetelor îi slăbeau avântul.

— Ţi-am pus o întrebare.

— Nu, îl provocă ea, sprijinindu-se de perete.

Îşi ridică braţele încrucişate la piept.

— Mi-ai cerut ceva. Am grijă de registre şi mă ocup de gospodărie, dar nu mă las brutalizată.

Era prima dată când se întâlneau de când îl trimisese pe Lord Flynn în camerele ei. Eve căuta un semn de… Cu siguranţă, nu remuşcare. Nu era capabil de aşa ceva.

— Atunci? izbucni el.

„Aşadar, are de gând să pretindă că Lord Flynn nu a încercat să mă violeze noaptea trecută. Blestematul!” Controlându-şi furia care îi clocotea în vene, încercă să pară calmă şi arcui o sprânceană. Îl observă aproape roşind.

— Atunci? îi zise din nou pe un ton mai împăciuitor. Câţi bani mai am pentru luna asta?

Simţi cum dezgustul îi cuprinde toată fiinţa.

— Date fiind ultimele cheltuieli, ai pierdut mai mulţi bani decât avem disponibili. Atât timp cât insişti să-ţi ţii amanta şi calitatea de membru în patru cluburi – inclusiv Iadul şi Păcatul, unde fratele ei avea 15.000 de lire datorie –, bei şi pariezi, eşti sortit eşecului.

El strânse din buze.

— Sunt osândit.

— Da, întări ea.

Se aşternu tăcerea ca urmare a sentinţei pe care i-o dăduse. Blestemele aprige izbucniră din gura lui, dansând în urechile ei.

— Pentru Dumnezeu, e vina ta! zise el izbind cu pumnul în perete şi făcând-o să tresară. Stai pe 20.000 de lire!

Inima îi bătea cu putere, însă îşi controlă emoţiile. „Nu-l lăsa să vadă că te temi. Nu-l lăsa să-ţi vadă frica…”

— Cele 20.000 de lire ale mele, zise ea încet. Moştenirea de la tata.

— Lăsate soţului tău, scuipă el şi începu să se plimbe dintr-o parte în alta. Eşti singura femeie blestemată din toată Anglia care nu vrea să-şi facă nenorocita de datorie de a-şi găsi o pereche. Lui Flynn nu-i pasă că eşti lipsită de frumuseţe precum un cal.

Cu mult timp în urmă, insultele lui ar fi secerat-o, însă, odată cu trecerea anilor, ridicase o carapace protectoare împotriva desconsiderărilor lui Gerald. Oare ce ar fi zis dacă ar fi ştiut adevărul despre ceea ce avea de gând să facă în curând cu banii ei? Un secret pe care doar sora Mattison îl ştia.

— Eu cred că armăsarii sunt chiar frumoşi. Ştii cum mai sunt, Gerald? Nu-i lăsă timp pentru a răspunde. Loiali. Sunt loiali!

Tăcu pentru a lăsa acele cuvinte să se împrăştie în aer. Bineînţeles, prea preocupat de sine, el nu auzi şi nici nu-i păsă de acea atingere adusă caracterului lui.

Fratele ei se opri din mişcările frenetice. Se aplecă spre ea. Răutatea şi ura scânteiau în ochii lui şi, în ciuda hotărârii de a avea curaj, Eve simţi fiori pe şira spinării. De această dată, o atacă el cu o întrebare.

— Tu chiar crezi că o să mă învingi? clocoti el. Când singurul lucru care stă între mine şi Marshalsea sunt banii de pe numele tău, mai degrabă o să te internez la nebuni decât să accept că îi vei revendica!

Un alt fior îi străbătu trupul, făcând-o să înlemnească. Privindu-i veninul în ochi, îşi dădu seama că era acelaşi om care târâse un băiat la Newgate şi care o pedepsise pentru că îl ajutase. Doar că acel bărbat din faţa ei îi vorbea acum despre o soartă mai teribilă decât moartea… Pentru numele lui Dumnezeu, era sigură că intenţiona să-şi ducă ameninţarea la îndeplinire!

— Nu ai face asta!

Însă îi era atât de uşor să o facă! Îi zâmbi necruţător.

— Oh, dar aş face-o! Şi ar fi foarte simplu pentru un duce. Nu ai mai fost niciodată la fel după moartea tatii. Ai înnebunit!

Încercă să scoată o înjurătură, o replică acidă, însă nimic nu-i ieşi pe gură. Strânse mâinile tremurânde în pumni.

— Eşti un nenorocit!

— Nu, zise el detaşat, îndepărtând o scamă de pe mâneca încreţită. Sunt un duce, continuă el împungând-o cu un deget. O să te căsătoreşti cu Flynn! M-am făcut înţeles, da?

— Pe deplin, îi răspunse ea încet.

După ce plecă, Eve se holbă la holul gol. Da, era într-adevăr foarte clar... Dar nu aşa cum credea fratele ei. Verificând iute holul, se grăbi să ajungă în camera ei, la raftul mic cu cărţi de lângă pat. Scoase volumul *Optsprezece cărţi despre secretele artei şi naturii.* Simţi un junghi în piept când se gândi la pierderea singurei familii adevărate pe care o avusese. Era o carte în care se găseau toate secretele tămăduirii durerii şi răului. Când mângâie volumul vechi din piele, auzi vocea lui Kit atât de clar, la fel ca în ziua în care el îi oferise enigmaticul volum. Fratele ei mai mare lipsea deja de doi ani, iar Gerald conchise cu patimă că, de fapt, Kit era mort. Detesta gândul că probabil era prima dată când avea dreptate. Pentru că nimic, nici măcar munca pentru Ministerul de Interne, nu l-ar fi ţinut departe pe Kit. Se opri din răsfoitul paginilor, concentrându-se asupra unor cuvinte.

Până la urmă, avea să fie clubul Iadul şi Păcatul.

Capitolul 3

Londra, St. Giles

Puţea. Mai exact, Eve mirosea a curmale, smochine, afine şi dude. Gătite, pasate şi transformate într-o pastă

groasă pe care o aplicase pe păr timp de patru zile. Având în vedere natura acestor ingrediente, era de aşteptat ca o persoană să aibă cel puţin un miros tolerabil.

Din nefericire, odată făcut, preparatul o lăsase cu părul murdar şi cu un miros înţepător. Privirile acuzatoare pe care i le aruncase vizitiul îi confirmaseră cât de urât mirosea.

Bineînţeles, nu fusese de ajutor nici faptul că Eve nu reuşise să găsească niciuna dintre răşinoasele necesare pentru amestec şi alesese să le înlocuiască cu oţet. Strâmbă din nas. Da, îşi jignea chiar şi propriile simţuri.

Totuşi, poate că nu era un lucru tocmai rău. Poate că avea să-i fie chiar folositor în a-şi duce la îndeplinire sarcinile la clubul de jocuri de noroc. Până la urmă, ea însăşi se străduia să îşi tolereze propriul miros. Îi tremură buza de jos, simţind cum toate neliniştile legate de părul ei vopsit ieşeau la suprafaţă.

Se uită prin crăpătura din perdea. Cât mai avea până să ajungă? Miji ochii în noaptea întunecată, încercând să-şi dea seama în ce zonă se afla. Însă doar într-un singur sezon, cu şapte ani în urmă, se aventurase dincolo de proprietatea familiei, când vizitase spitalul. După ce se îmbolnăvise tatăl ei, îşi concentrase toată energia asupra îngrijirii lui şi făcuse asta fără regrete. În ciuda tuturor dovezilor pe care i le adusese, ducele fusese orb în faţa răutăţii lui Gerald; nu putuse să vadă răul în nimeni. Acea generozitate se dovedise a fi şi cel mai mare defect al lui, tocmai de aceea Eve hoinărea acum pe străzile din St. Giles pentru a se ascunde până la propria aniversare.

După o călătorie dureros de interminabilă, trăsura se opri, zdruncinându-se. Eve se prinse de marginea banchetei să nu cadă. Ajunsese. Privi prin crăpătura perdelei spre casa albă de stuc cu statui din piatră în formă de gargui. Acel loc depravat, al păcatului trebuia să aibă gargui.

Încă din momentul în care discutase cu sora Mattison despre acest post, se arătase extrem de rezervată. Îşi împreună şi îşi trosni degetele, apoi prinse marginea perdelei. Ce zi tristă era când o lady se afla mai în siguranţă

pe străzile periculoase din St. Giles decât la ea acasă! În încercarea de a se calma, Eve îşi aranjă boneta împletită din paie şi păr de cal. Bogată în dantelă şi încadrată de o fundă din mătase, boneta – un cadou primit de la Kit din călătoriile lui în Suedia – fusese un adevărat subiect de bârfă în momentul în care o purtase prima dată, în urmă cu cinci ani. Era printre ultimele legături tangibile pe care le avea cu el. Se simţi atât de copleşită de emoţii, încât îi era greu să înghită. Vizitiul îi deschise uşa, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Grăbiţi-vă! Am şi alţi clienţi la care trebuie să ajung, îi zise el vârând capul în trăsură şi făcând-o să tresară.

„Nu sunt pregătită”.

— Încă un moment şi apoi putem să…

Vizitiul pufni.

— Sunteţi sigură că nu căutaţi o escortă? o întrebă bărbatul fără dinţi râzând.

Eve se încruntă. De fapt, crezuse că măcar avea să o conducă până la uşă. Sau cel puţin spera asta. Deşi nici ea nu se aştepta ca bărbatul care pufnise când deschisese uşa trăsurii să-i ofere prea multă protecţie, perspectiva de a hoinări pe străzile din St. Giles părea mult mai sigură dacă era însoţită – chiar şi de vizitiul în vârstă.

— Am zis să coborâţi, mormăi el.

Eve reuşi doar să încline din cap, apoi se îmbărbătă şi se întinse după valiză. O aruncă pe caldarâm. Aceasta căzu cu zgomot. Se ţinu de mâner pentru a se da jos. Scotoci după ochelarii pe care îi dăduse sora Mattison pentru a se deghiza şi îşi aşeză ramele subţiri după urechi şi pe nas. Clipi de mai multe ori pentru a alunga ceaţa densă. Oh, la naiba! Nu putea să-i poarte.

— Gata, coborâţi, mârâi vizitiul.

Eve coborî şi îşi ridică valiza. În momentul în care îi atinse mânerul, realitatea o lovi din plin. Se auzea o hărmălaie de nedescris în localul bine iluminat, cu bărbaţi care se împleticeau pe străzi pentru a intra în club. Privi în susul şi în josul străzii şi apoi, hotărâtă şi cu privirea drept

în faţă, înaintă către Iadul şi Păcatul.

În spate, zgomotul roţilor trăsurii care se îndepărta o făcu să grăbească pasul. Mutând valiza dintr-o mână în alta, Eve ajunse la marginea aleii.

Pentru prima dată înlemni, cuprinsă de o nouă neliniște. Era… singură. Niciun suflet nu ştia unde plecase şi, deşi chiar acesta era motivul pentru care acceptase un post la Iadul şi Păcatul, avea un sentiment straniu. Mânată de frică şi de emoţiile care îi pulsau nebuneşte în vene, Eve uiţi pasul.

Ignorând ciripitul ascuţit care venea de la cine ştie ce creatură a nopţii, bătu cu putere în uşa masivă. Majoritatea doamnelor şi toţi servitorilor aveau un fel enervant de a ciocăni, de parcă ar fi scrijelit uşor uşa. Eve nu bătuse niciodată astfel, în ciuda eforturilor doicilor şi ale guvernantelor de a o învăţa. Iar acum nu avea să facă o excepţie. Tulburând liniştea, lovi cu putere lambriul.

Persoana de dincolo îi deschise larg uşa, lăsând-o cu mâna în aer. Înalt, brunet şi purtând la ochi un ameninţător petic negru din satin, bărbatul o studie din cap până în picioare cu o răceală pe care o văzuse de atâtea ori în privirea fratelui ei. Părul lui lung şi dat pe spate şi ochiul acoperit îi aminteau de poveştile cu piraţi pe care Kit obişnuia să i le spună când venea acasă de la Eton şi apoi de la Oxford. Amintirea acelor vremuri mult mai fericite în compania fratelui ei îi alungă din fiorii fricii pe care îi simţea în prezenţa acelui străin.

— Am o întâlnire cu domnul Black, îi explică ea.

Eve se aplecă şi lăsă valiza jos.

— Domnul Black nu-i aici.

Abia dacă auzi răspunsul cu accent provincial al bărbatului îmbrăcat în culori închise. Clipi încet, privind spre săculeţ. Nu-l auzise.

— Domnul Black, repetă ea, spre iritarea bărbatului.

Acesta se pregăti să-i trântească uşa în faţă, însă Eve vârî braţul în deschizătura uşii – o singură bucată de lemn o despărţea de un accident nefericit.

— Am venit să mă angajez, zise ea pe un ton tăios.

Am programată o întâlnire.

Străinul o privi cu aceeaşi expresie plictisită. Pentru câteva clipe, crezuse că avea să-i împingă mâna şi să baricadeze uşa în urma lui. Proptindu-se în picioare, îşi încordă umerii, pregătită să riposteze.

— Nu suntem prea încântaţi de întâlniri.

— Eşti proprietar cumva? ripostă ea, cuprinsă de disperare, lucru ce o făcu să fie mai îndrăzneaţă.

Auzindu-i tonul provocator, ochiul lui de un albastru-închis o privi cu intensitate. Eve schiţă un zâmbet care avea un oarecare efect. Cu dinţii ei uşor strâmbi, obrajii palizi şi nasul plin de pistrui, nu fusese niciodată una dintre acele femei care să fi prezentat interes pentru domni. Neliniştită de tăcerea lungă şi de posibilitatea din ce în ce mai reală de a-i fi refuzată întâlnirea, începu să calculeze distanţa dintre paznic şi uşă. Dacă reuşea să-l păcălească, făcându-l să creadă că merge în stânga şi apoi să ţâşnească în dreapta, poate că era posibil să treacă de el. Şi apoi? Până la urmă, decizia de a o primi nu era a lui Eve, ci a străinului ursuz.

— Ce e MacTavish?

Bărbatul înalt, cu părul blond-cenuşiu avea un accent mai potrivit pentru o sală de dansuri din înalta societate decât pentru un loc al pierzaniei. Eve îl privi cu interes.

— Domnule Thorne, zise paznicul pe un ton grav. Este aici ca să-l vadă pe domnul Black.

Eve clătină enervată din cap.

— Nu. Am zis că… Sunt aici pentru a fi angajată.

Această remarcă îl făcu pe bărbat să o privească fix. Îi observă pelerina maro, de proastă calitate, şi boneta veche.

— Pentru postul de contabilă, se grăbi ea să clarifice. Nu în calitate de…

Conştientizându-şi spusele, închise repede gura.

Văzu un surâs vag pe buzele lui, ceea ce o linişti. Îşi drese vocea şi se aplecă din nou, blestemând ochelarii care o făceau să vadă înceţoşat, bâjbâind după mânerul valizei. Se auzi un clic. Fără a-şi lua privirea de la cei doi străini

mătăhăloşi, Eve cotrobăi după plicul pe care i-l dăduse sora Mattison şi îl înmână bărbaţilor. „Numele meu este doamna Swindell. Sunt doamna Swindell”. Acest îndemn era precum o rugăciune în mintea ei. Îl repetă încontinuu când îl văzu pe paznic cu foaia în mână. Dincolo de umărul lui, hărmălaia din club se răsfrângea pe alee într-un mod aproape asurzitor.

Prin ochelari, privea la peretele dur din stuc, simţind o conexiune stranie cu acea structură. Acela era unul dintre cluburile în care fratele ei pierduse o bună parte din averea familiei. Din cauza banilor pierduţi în acel iad, fuseseră nevoiţi să dea afară din servitori şi din sătenii care şi aşa nu aveau un acoperiş deasupra capului.

Domnul Thorne împături foaia şi i-o întinse.

— Eraţi aşteptată acum câteva zile, doamnă.

Auzindu-l, disperarea reapăru. Vârî plicul înapoi în valiză.

— Am fost reţinută.

Pentru că, în aroganţa ei, crezuse că mai exista o cale. Una care nu includea prezenţa în acel iad.

— E ciudat că ajungeţi în mijlocul nopţii, îi zise el pe un ton mai inteligent decât avea ea nevoie în acel moment.

Cum fusese o afirmaţie, îi răspunse cu tăcere şi cu un zâmbet. Apoi următoarele lui cuvinte uciseră şi bruma de speranţă deşartă pe care o mai avea.

— Domnul Black nu e aici.

Se întristă. La naiba!

— Ştiţi cumva când este aşteptat înapoi?

Şi ce avea ea să facă până când se întorcea el? Să ia o trăsură de pe acele străzi periculoase şi să se întoarcă la casa fratelui ei? Eve se cutremură. Asta nu era o soluţie.

— Nu, cel puţin timp de patru luni.

— Patru luni? întrebă Eve înecându-se.

Se alarmă. Cum de nu ştiuse sora Mattison că proprietarul plecase?

— Domnul Dabney îl înlocuieşte cât timp lipseşte.

Se simţi mai uşurată. Nu prea conta cine era şeful de la Iadul şi Păcatul, la urma urmei ea voia doar să-l vadă, să-

şi asigure postul şi să se ascundă acolo până la ziua ei.

— Atunci o să-l văd pe el.

Vederea înceţoşată nu o împiedică să vadă zvâcnirea de pe buzele domnului Thorne. Conştientizându-şi propria îndrăzneală, se îmbujoră.

— Oh… adică… aş putea să-l văd?

„Acum!”

Timp de câteva clipe bune, cei doi vânjoşi din faţa ei nu se mişcară. Apoi domnul Thorne îi aruncă celuilalt bărbat o privire, iar paznicul îmbrăcat elegant îi făcu loc. Apucându-şi valiza, Eve se grăbi să intre.

— Puteţi să mă urmaţi? o îndemnă domnul Thorne, întorcând capul peste umăr ca să o întrebe, după care porni, arătându-i drumul pe hol.

În ciuda insistenţelor justificate ale surorii Mattison de a se deghiza, Eve îşi scoase ochelarii pentru a se familiariza cu împrejurimile. Licăriri aurii îmbrăcau tapetul din satin roşu; ţesătura vie a materialului spunea multe despre costul şi noutatea lui, spre deosebire de pereţii jupuiţi şi şterşi din casa ei.

Ajunseseră la o scară, iar bărbatul se întinse după valiza ei. Renunţă automat la povara greutăţii acesteia, murmurând nişte mulţumiri, după care începu să urce scara înaintea lui şi oprindu-se pentru a-l aştepta. Domnul Thorne îi făcu semn să meargă pe un coridor lung. Pe drumul care rămăsese până la biroul domnului Dabney, Eve analiză cu atenţie nepotrivirile din acel loc. Tablouri cu flori în rame aurii erau folosite pe post de ornamente agăţate pe tapetul de prost-gust, duritatea acestuia fiind compensată de delicateţea macilor roz şi albi desenaţi pe pânze. Erau nişte obiecte ciudate pentru a fi expuse în orice sală de jocuri. Ce spunea asta despre omul care deţinea acest imperiu?

Domnul Thorne, care o ghidase prin club, se opri în faţa uneia dintre cele trei uşi de pe hol. Bătu o dată, apoi deschise uşa. Privirea i se concentră imediat asupra bărbatului înalt, cu aspect de urs puternic, care stătea cu spatele la ei. Fără a-i privi, domnul Dabney ridică o mână, cumva ordonându-le să tacă. Era absorbit de hârtiile pe

care le avea împrăştiate pe biroul oval în stil George al III-lea. Eve înghiţi în sec. Chiar şi cu palmele întinse pe birou şi înclinat, domnul Dabney era cel mai înalt, cel mai spătos şi cel mai puternic bărbat pe care îl văzuse vreodată. Muşchii lui încordaţi întindeau materialul mânecilor negre ale jachetei, demonstrând o putere brută şi primitivă, ceea ce o făcu să alunece mai aproape de domnul Thorne.

Pentru a-şi distrage atenţia de la tăcerea apăsătoare, Eve scrută cu privirea camera spaţioasă. Cu mobilă greoaie şi de culoare închisă şi cu scaunele de piele, arăta precum biroul unui nobil dintr-o reşedinţă din Mayfair şi nu te ducea cu gândul la o sală imorală de jocuri de pe una dintre cele mai periculoase străzi ale Londrei. Ferestrele mari cu draperii din catifea albastră ca safirul, acum trase, încadrau spaţiul, oferind un sentiment de libertate. La fel ca pereţii acestui local, biroul domnului Dabney nu se potrivea cu imaginea pe care şi-o clădise despre el. Îndreptându-se de spate, domnul Dabney îşi pocni încheieturile.

— Ce este? întrebă el, în continuare fără a se deranja să se întoarcă.

Se încruntă uimită. Vorbea de parcă ar fi ştiut identitatea persoanelor din cameră fără să le fi văzut. Ceea ce era imposibil.

— Adair? întrebă domnul Dabney, vădit nerăbdător.

Adair – domnul Thorne – îi făcu semn cu ochiul.

— Persoana pe care trebuia să o vezi săptămâna trecută pentru postul de contabil a ajuns.

Proprietarul întoarse pagina registrului pe care îl frunzărea, apoi trecu la alta.

— Spune-i lui…

— Ei.

— Că a întârziat cinci zile.

Dând de înţeles că acest moment nu era demn de atenţia lui, domnul Dabney luă alene alt registru şi începu să rezolve următoarea sarcină. Lui Eve i se prăbuşi inima în piept. Da, avusese nevoie de timp pentru a strânge referinţe false şi pentru a se deghiza, detalii pe care nu i le putea împărtăşi acestui bărbat.

Domnul Thorne îi făcu semn, dar ea prinse rădăcini în podea. Proprietarul localului nu avea de gând să-i arunce nici măcar o privire. Nu putea să-şi rupă câteva momente pentru a-i conştientiza prezenţa. Înţelegând acest lucru, ea îşi înăbuşi frica şi neliniştea, simţind o revoltă arzătoare. Trebuia să-i zică ceva.

— Atunci e ocupat postul? exclamă ea, aşternându-se din nou o linişte grea şi tensionată.

— Indiferent dacă e ocupat sau nu – domnul Dabney întoarse cu zgomot o nouă pagină –, nu are nicio importanţă, întrucât nu aş angaja niciodată un contabil care a ajuns nu doar cu o zi, nu cu două, nu cu trei, ci cu cinci zile întârziere.

Touché. Străinul avea dreptate. În orice alt moment, ar fi fost de acord cu judecata lui.

— Aţi uitat patru.

Degetele domnului Dabney se opriră în partea de sus a paginii în timp ce îşi îndreptă spatele.

— Ce aţi spus?

Tresări. Lângă ea, domnul Thorne începu să tuşească ciudat. „Oh, la naiba, am făcut o greşeală!”

— Vă asigur că serviciile mele vor merita aşteptarea, îi zise de această dată.

Asta îl făcu pe bărbatul masiv să ridice capul. Încă nu se întoarse, dar ridicase capul. Faptul că reuşise să-i perturbe stăpânirea de sine îi dădu încredere. Era conştientă de privirea fascinată a domnului Thorne, care se plimba între ea şi angajatorul lui.

— Să presupunem că… reţinerile v-au oprit din a onora această întâlnire.

Domnul Dabney intuise bine, însă remarca lui o făcu să se încrunte. Naiba să-l ia, străinul insolent avea dreptate! Chiar era un lucru atât de rău faptul că fusese îngrijorată în privinţa lucrului într-o sală de jocuri, aşa cum spunea el?

— Staţi liniştită, doamnă, am mai angajat două femei înaintea dumneavoastră, ceea ce mi-a dat de înţeles că este nevoie de o persoană care nu se va simţi deprimată

din cauza priveliştilor şi a împrejurimilor.

Să se simtă deprimată. Nu fusese deprimată când fratele ei o băgase şi ţinuse cu capul în apă. Nu fusese deprimată când tatăl ei şi toate bunurile de la Bedford îi rămăseseră în grijă. Nu fusese deprimată când Lord Flynn îi invadase camera şi încercase să o violeze, în ciuda a ceea ce credea acest bărbat morocănos şi fără sentimente, Eve putea să facă faţă unor lucruri mai dure.

— Contrar părerii proaste pe care o aveţi despre femei, domnule Dabney – el înţepeni şi începu încet să se rotească către ea, iar Eve trebui să se forţeze pentru a continua –, vă asigur că nu am fost niciodată una dintre acelea care să cedeze şi să se simtă deprimate…

Îşi pierdu cuvintele în timp ce se holba la bărbatul din faţa ei. Avea nasul cârn, ceea ce trăda faptul că fusese rupt de multe ori, şi trăsături dure.

Nu părea cunoscut, şi totuşi… Eve scotoci prin cotloanele minţii, încercând să înţeleagă de ce ar fi trebuit să recunoască acei ochi ciocolatii şi acel păr brunet, uşor ondulat. Apoi îi privi gura. Mai precis, îi văzu colţul gurii. Acea cicatrice albă, uşor ridicată, care îi tăia colţul din dreapta al buzei. Cu un punct deasupra semnului, forma un T pe diagonală.

„În vremurile antice, acel T era simbolul vieţii şi al renaşterii”.

Ochii lui Eve se închiseră, inundaţi de amintirea acelei nopţi care o bântuise. Sângele lui pe degete, rugăminţile adresate lui Gerald şi apoi ura din ochii prietenului ei, Calum… „Căţea…” Pământul se învârtea şi se legăna, iar ochelarii îi căzură cu un sunet slab pe podea. Abia dacă simţi când domnul Thorne o prinse de braţ pentru a o ajuta să-şi revină.

Crezuse că nu avea să aibă importanţă cine conducea Iadul şi Păcatul, dar se înşelase amarnic. Pentru că în faţa ei, proaspăt înviat din morţi şi viu, era băiatul pe care îl trădase fără voie cu 17 ani în urmă.

„Dumnezeule, Calum!”

Capitolul 4

Această femeie nu avea să facă faţă.

Iniţial, nu avusese această părere. La prima vedere, cu limba ei ascuţită, doamna Swindell avea ceva tărie de caracter. O văpaie, când toate femeile care avuseseră acest post sau care se prezentaseră pentru post se împleticiseră şi cedaseră, plângând în hohote sub presiunea atribuţiilor.

Reticenţa lui nu venea de la mirosul de oţet şi al cinei dezastruoase a bucătăresei care se împrăştiaseră peste tot. Mai degrabă venea de la aceeaşi intuiţie care îi salvase fundul de mai multe ori decât scăpase o pisică cu nouă vieţi. În plus, erau ochelarii tinerei femei, care îi căzuseră din mâinile tremurânde şi care stăteau acum uitaţi la picioarele ei.

Femeia era slabă. Era cu aproape o jumătate de metru mai mică decât el, iar pelerina îi atârna pe trupul firav, dându-i aspectul unui copil care se juca de-a garderoba. Însă nu statura îi oferise motive de îngrijorare în privinţa curajului. Calum cunoscuse copii care demonstraseră un curaj pe care nu-l aveau nici măcar bărbaţii în toată firea şi ştia că nu trebuie să emită opinii doar pe baza staturii sau a sexului unei persoane. Ea însă stătea tremurând şi în tăcere în faţa lui din momentul în care se întorsese să o privească.

O privi din nou, din cap până în picioare, pentru a se asigura că nu i se părea. Ea făcu un pas în spate. Boneta hidoasă, cu margini lungi căzute peste obraji, îi ascundea faţa, dar el era în stare să parieze toate acţiunile pe care le avea la club că femeia era înspăimântată.

Nu, nu avea să facă faţă nici măcar o săptămână. Iar atunci s-ar fi întors exact de unde plecase – fără o contabilă afurisită pentru clubul care se tot schimba, în ciuda tuturor încercărilor lui de a îmbunătăţi lucrurile de când plecase

Ryker. Această întâlnire dura – privi drept către ceasul din marmură de pe dulap – de zece minute şi deja era prea mult. Având în vedere tăcerea de copil abandonat a femeii.

Calum privi deznădăjduit către Adair. Celălalt bărbat ridică mâinile şi clătină din cap.

Calum stărui cu privirea. Adair făcu semn cu degetul în direcţia lui.

— Tu, mormăi el.

„Oh, la naiba!” Calum nu-l invidiase niciodată pe Ryker pentru că era proprietar majoritar, dar nici nu apreciase la adevărata valoare toate sarcinile pe care şi le asumase cu atâta uşurinţă.

— Vă doresc numai bine, zise Calum, încercând să-i protejeze sentimentele, după care se întoarse la blestematele registre.

Nu era vorba de faptul că doamna Webster nu fusese capabilă să ţină registrele, pentru că fusese, însă avea un scris al naibii de greu de înţeles, care dădea dureri de ochi şi cap oricui. Calum analiză coloanele. Nu-i scăpă însă din vedere că nici Adair şi nici ultima persoană venită pentru postul de contabil nu ieşiseră din încăpere, pentru că nu le auzise paşii.

— Îmi doriţi numai bine?

Respiraţia ei întretăiată îi confirmă lui Calum părerea iniţială şi decizia luată. Îşi mângâie bărbia şi se forţă să se întoarcă din nou pentru a o confrunta pe femeia confuză.

— Da.

Nu era un bastard fără inimă. Îi făcu semn lui Adair, care de această dată înaintă. Tânăra femeie vorbi, făcându-l pe fratele său să se oprească dintr-odată, smucindu-se.

— Eu… eu am venit pentru post.

— A avut loc o discuţie, iar dumneavoastră nu aţi reuşit să ajungeţi la întâlnirea programată, o întrerupse el, devenind nerăbdător.

Tonul vocii ei nu semăna cu al unei persoane care trăise pe străzile din St. Giles. Deşi Calum aprecia mai bine decât oricine disperarea care venea din lipsa unui loc de muncă, ştia că, dacă siguranţa cuiva depindea de întâlnirea

cu diavolul la răsărit, atunci ar fi venit cu o oră înainte. Deschise gura pentru a-i porunci să plece, dar făcu greşeala de a-i privi mâinile. Îşi răsucea acele degete murdare de cerneală, mici, tremurânde. Acel gest îi dădea de gol îngrijorarea reală. Tresări, detestând faptul că acea sarcină căzuse pe umerii lui.

La naiba! Aşadar, acesta era motivul pentru care Ryker fusese dintotdeauna persoana indicată să fie şef. Înăbuşindu-şi un şir de blesteme, Calum mişcă uşor din bărbie. Adair trânti imediat valiza jerpelită şi ieşi. Închise încet uşa în urma lui. Acel sunet păru să întrerupă reveria tinerei femei, care se întoarse. Înaintând, Calum prinse mânerele aţoase. Strâmbă din nas simţind mirosul puternic pe care îl emana. În cele din urmă, doamna Swindell îşi luă privirea de la uşă. El făcu o grimasă.

— Te temi, doamnă Swindell? o întrebă el direct.

Cu siguranţă, nu credea că avea vreo şansă să obţină un post în acel club dacă se lăsa înspăimântată doar de simpla lui prezenţă. Femeia se împletici, făcând încă un pas în spate. Din nou, mişcările ei frenetice şi frica pe care o putea simţi îi aminteau de ce ea nu avea ce să caute acolo, irosindu-le timpul.

— Aaa... ar trebui să mă tem, domnule Dabney? întrebă ea atât de încet, încât şoaptele ei abia ajunseră la urechea lui.

Calum oftă.

— Îţi sugerez să te aşezi, îi zise el sobru.

Femeia minionă se strecură pe lângă el, aşezându-se iute pe scaun. Se îndreptă şi el către scaun. Ea părea să se cufunde în falduri, mişcându-şi capul în stânga şi în dreapta. Era ciudat că, deşi părea să analizeze opţiunile de evadare, avea de gând să se lupte cu el pentru postul de contabilă. Fără a scoate un cuvânt, îi întinse ochelarii. Doamna Swindell ezită, apoi îi apucă din mâna lui. Cu repeziciune, îi ascunse în pelerina maro din lână, care îi atârna pe umeri. La fel făcu şi cu mâinile. Acoperit de cicatrice şi fiind mai masiv decât majoritatea bărbaţilor, se obişnuise ca oamenii să-i evite privirea.

Calum îşi reluă locul din spatele biroului. În tinereţea lui ca băiat care trăise pe străzi, înjunghiase, furase şi fusese capabil de crimă pentru a supravieţui, fusese un ticălos de pe străzi, care merita reputaţia nemiloasă pe care şi-o clădise. Însă, de când el şi fraţii lui îşi asiguraseră acea casă şi făcuseră o avere prin clubul Iadul şi Păcatul, cu excepţia unor coşmaruri care îl bântuiau din când în când, Calum lăsase în urmă acel stil de viaţă.

Deşi învăţase să fie prudent cu toţi oamenii, era capabil să facă deosebirea între cei care îi meritau şi cei care nu îi meritau ura.

Până la urmă, pe vremuri fusese şi el de cealaltă parte a baricadei şi văzuse îndeaproape unde duce cruzimea neîntruchipată, care aproape că îl spânzurase la Newgate. Să bagi spaima în oameni nu te face mai puternic. Nu te face lider. Ci doar scoate la suprafaţă slăbiciunea inerentă dintr-o persoană. Pentru a o linişti pe tânăra femeie, Calum îşi aşeză mâinile pe braţele scaunului şi, într-un mod cu totul neameninţător, se sprijini de spătar.

— Nu intenţionez să te rănesc, îi zise el onest.

Doamna Swindell încremeni în scaun. Oare ce o înspăimânta pe o femeie ca ea?

Apoi, cu degetele tremurânde, îşi dezlegă funda ştearsă din satin a bonetei şi o împinse în spate. La prima vedere, nu era nimic frumos la femeia care stătea în faţa lui. Părul ei negru contrasta cu pielea, evidenţiindu-i paloarea obrajilor sfrijiţi. Nu, cu nasul ei nostim, plin de pistrui şi cu buzele uşor disproporţionate, nu părea o femeie care să fi fost considerată cine ştie ce frumuseţe. Şi totuşi, ochii ei căprui şi mari, care îi întorceau privirea îl făcuseră să încremenească şi să tacă. Îşi muşca buzele tremurânde cu dinţii uşor strâmbi, amintindu-i pentru a nu ştiu câta oară că ea nu avea ce să caute în clubul lui. Angajarea femeilor predispuse la crize de isterie, lacrimi şi teroare îi aduseseră probleme deja de două ori. Nu avea de gând să mai piardă timpul cu încă o laşă.

— Nu pot să te angajez, îi zise el sincer, atacând problema în faţă.

Depindeau multe de el. Angajarea persoanelor nepotrivite ar fi fost un eşec pentru oamenii care depindeau de acel loc şi de siguranţa pe care trebuia să le-o ofere.

Ea îşi umezi buzele.

— Bărbaţii şi femeile care lucrează în clubul meu sunt puternici, zise Calum cu aceeaşi sinceritate brutală pe care o afişa în faţa oricărui membru al familiei sau a angajaţilor. Fie că ea se temea de el, fie nu, el nu avea nici timpul şi nici intenţia de a nu-i spune direct adevărul. Trebuie să fie, îi explică el. Când am angajat oameni care au demonstrat semne de slăbiciune, aceia întotdeauna au eşuat.

Angajaţii slabi şi schimbările dese aduceau probleme în club, servicii mai proaste şi profituri mai puţine, iar un bărbat nu putea să salveze bărbaţi, femei şi copii care deveniseră adulţi pe la colţuri de stradă fără preţioasele monede.

— Ţi-aş face – arătă spre ea – şi mi-aş face un mare deserviciu dacă ne-am pierde timpul cu o discuţie când amândoi ştim că nu ai ce căuta aici.

Trăsăturile ei fine şi nuanţa pielii erau deja o dovadă suficientă. Şi, de parcă cineva ar fi vrut să bată gongul de final pentru această întâlnire, se auzi un ciocănit în uşă.

— Intră, rosti el, mulţumit că, în sfârşit, se încheiase oficial acea discuţie.

Intră MacTavish, paznicul care preluase postul anterior al lui Adair de a se ocupa de siguranţa şi securitatea clubului.

— Lord T… Ochii lui MacTavish alunecară către femeia care le urmărea schimbul de replici. Am prins un client care încerca să trişeze, milord. Lua cărţi de la capătul teancului.

Lorzii disperaţi să înşele clubul nu erau o noutate, dar aduceau numai belele. Calum însă prefera mai mult să se ocupe de aceste probleme obişnuite ale sălii de jocuri decât de pericolele pe care le cunoscuse de-a lungul timpului aduse de localurile rivale sau de membrii bandelor.

Calum încuviinţă din cap. Uitând de femeia laşă din faţa lui, îi dădu lui MacTavish ordine. Această activitate îi era familiară, confortabilă. Să o alunge pe doamna

Swindell? Asta era o cu totul altă problemă. Şi naiba să-l ia dacă nu se simţea ca dracu' în postura celui care avea să o alunge pe femeia pipernicită şi cu disperare în ochi din faţa lui!

*

Cu mintea întrecându-se în acelaşi ritm rapid cu pulsul, Eve îl cercetă pe bărbatul din faţa ei, acest om care pentru scurtă vreme fusese singurul ei prieten.

Când se întorsese în urmă cu câteva clipe – sau ore, sau o viaţă întreagă – şi o privise, Eve rămăsese mută în faţa descoperirii existenţei lui. În mintea ei şi în coşmarurile dese pe care le avea, Calum era băiatul care venea să o viziteze la grajdurile familiei, băiatul care sângerase, pufnise şi o ocărâse când fusese târât către Newgate în ultima lor noapte împreună. Acelaşi băiat de care se crezuse un pic îndrăgostită când era mică, fascinată de rezistenţa şi de puterea lui. Ca o formă de tortură, îl păstrase în amintirea ei, încremenit sub forma băiatului de 14 ani care nu mai îmbătrânea. Doar că nu murise. Supravieţuise şi se transformase într-un om cât un urs.

„Şi nu are nici cea mai mică idee cine sunt…" Chiar şi cu ura care îi aprinsese ochii cu şaptesprezece ani în urmă, pentru el fusese doar o fată. De ce ar fi trebuit să şi-o amintească?

„Pentru că, mergând la Gerald, l-ai trădat şi aproape că a murit din cauza asta…"

În timp ce el vorbi cu MacTavish, ea avu vreme să-l studieze. Ca băiat fusese puternic! mai înalt decât fraţii ei şi mai înspăimântător din cauza sclipirii din ochii lui căprui. Fusese însă nevoie doar de o singură întâlnire pentru a vedea că, dincolo de izbucniri şi pufnituri, era acelaşi căţeluş pierdut pe care ea îl hrănea când se furişa.

La aproape şaptesprezece ani distanţă, deborda de un primitivism animalic, ce îi făcea inima să tresalte. Timpul îl întărise, oferindu-i o statură impresionantă, muşchi şi putere. Lat în umeri şi, cu siguranţă, cu o jumătate de

metru mai înalt decât ultima dată când îl văzuse, avea privirea lui Zeus cel atotputernic, împărţind sarcini şi reguli muritorilor care păşeau în lumea lui.

Doar că lumea lui nu era cea a străzilor reci şi umede ale Londrei sau grajdul lui Night, calul acum bătrân şi sterp. Era clubul Iadul şi Păcatul. O sală de jocuri în care bărbaţi de toate tipurile dăduseră faliment. Bărbaţi precum fratele bun de nimic al lui Eve.

Fără îndoială, era răzbunarea sorţii faptul că ei îşi pierduseră cea mai mare parte din avere în faţa bărbatului pe care Gerald îl târâse afară cu poliţistul. Şi poate că era cu adevărat sora necredincioasă, aşa cum o acuzase mereu fratele ei, pentru că era mândră de ascensiunea lui Calum şi de căderea lui Gerald. Calum supravieţuise. Eve analiză toate colţurile biroului lui, absorbită de mediul elegant care emana bogăţie şi putere. Nu, el prosperase. Luase cenuşa şi o transformase într-un imperiu.

În timp ce ea avea să se ascundă, numărând zilele până când avea să moştenească averea lăsată de tatăl ei. Nu era nicio urmă de onoare în modul în care trăia nobilimea, iar ea era inclusă în mulţimea ruşinoasă.

„Iar acum stai exact în faţa prietenului pe care l-ai trădat, căutând un adăpost”. Vinovăţia o lovi din plin, pentru că, Dumnezeu să o ajute, era atât de egoistă încât avea să se lupte cu Calum pentru acel post de contabilă. Aflată din nou în faţa alegerii de a-l trăda încă o dată pentru a se salva pe sine, nevoia de a supravieţui ardea mai puternic decât orice.

Ruşinea o făcea să-i fie greu să respire.

— Spune-i lui Adair că o să cobor curând pentru a rezolva situaţia.

Celălalt bărbat încuviinţă din cap, după care ieşi din cameră. Închise uşa în urma lui, lăsându-i din nou singuri.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă Swindell, se scuză Calum ridicându-se în picioare. Am lucruri de rezolvat.

Eve rămase nemişcată pe scaun, jucându-se cu boneta pe care i-o dăduse Kit, acest gest oferindu-i un soi de alinare. Cercetă din nou trăsăturile neclintite şi dure ale

lui Calum, căutând indicii despre ceea ce gândea. Mandibula tare, nasul strâmb şi obrajii ascuţiţi puteau la fel de bine să fie ciopliţi din piatră. Pentru el, un băiat aproape de maturitate, ea fusese doar un copil. Nu o văzuse cu adevărat – nu aşa cum oftase după el.

— Înţeleg că opinia dumneavoastră iniţială despre mine nu era… una favorabilă, începu ea, apoi făcu o grimasă.

Dacă ar fi ştiut cât de aproape era de adevăr! Însă nu pentru motivele pe care şi le imagina el.

— Dat fiind eşecul meu de a mă ridica la nivelul aşteptărilor şi de a accepta postul, concluzia la care aţi ajuns este binemeritată.

— Doamnă Swindell, zise el nerăbdător, mutându-se de pe un picior pe altul. Postul nu a fost niciodată al dumneavoastră fără ca eu să vă cunosc. Nu vă aştepta nimic mai mult decât un interviu în urmă cu cinci zile.

Eve se încruntă. Când tatăl ei trăia şi era sănătos, toate chestiunile de afaceri erau în grija domnului Barry şi a oamenilor lui. Fratele ei, Gerald, nu se complicase niciodată cu acele importante negocieri. Cât de ciudat era să găsească un bărbat care nu doar că se ocupa de afaceri, ci se ocupa şi de interviuri.

— Atunci intervievaţi-mă acum, îi zise ea, aşezându-şi boneta în poală.

Îşi încrucişă mâinile în faţă, vădit emoţionată.

— Acum sunt pregătită.

Pentru că alternativă era să se întoarcă în casa lui Gerald, unde nu o aştepta altceva în afară de ruină. Calum chicoti, un râs puternic scuturându-i pieptul, afişând o surprinzătoare expresie lipsită de batjocură.

— Mă tem că lucrurile nu merg aşa, doamnă Swindell.

Date fiind insolenţa ei şi puterea pe care o avea el asupra ei, nu se aşteptase la un răspuns delicat şi onest, ci la unul amuzant.

— De ce? ripostă ea, înaintând într-o mare de zgomot din cauza fustelor din lână, care foşneau. Înainte ca el să se întoarcă, apucă rapid boneta şi ochelarii. De ce nu poate fi

aşa? continuă ea. Sunteţi proprietarul. Sunteţi responsabil pentru toate deciziile. Puteţi face tot ce vă doriţi.

Era un lux pe care puterea i-l oferise şi pe care ea nu îl cunoscuse – şi nu avea să îl cunoască niciodată dacă fratele ei urma să-şi ducă planul la bun sfârşit. De fapt, era un lux mai mereu negat femeilor.

— Eşti liberă să faci ce vrei.

Îi zâmbi fără să vrea, privirea lui fiind însoţită de acea licărire de milă. Întinse mâinile, detestând acel sentiment.

— Ştiţi măcar câte ceva despre instincte, doamnă Swindell?

Ea ezită, iar el profită de această pauză pentru a continua, împiedicând-o să răspundă.

— Câteodată, până şi un câine care întâlneşte un bărbat pe stradă, aparent fără motiv, începe să mârâie şi să schelălăie.

Eve ridică din sprâncene, urmărindu-l. O comparase cu un câine?

— Nu suntem chiar atât de diferiţi de câinii înfometaţi de pe stradă. Dacă omul îşi ascultă instinctele, îşi dă seama că e corectă decizia lui.

— Şi aveţi atâta experienţă pentru a fi corect? ripostă ea, cuvintele zburându-i din gură fără a le mai putea opri.

— Nu mă interesează de câte ori am fost corect, ci mai degrabă momentul în care am greşit.

Se auzi un nou ciocănit în uşă.

— Intră!

Vocea lui înfloritoare se auzea peste tot prin pereţi, ceea ce o făcu să aibă un sentiment ciudat şi o bănuială. El se hotărâse deja, iar această nouă întrerupere îi pecetluia soarta. Paznicul MacTavish intră.

— Acum a început o bătaie, domnule Dabney, din cauza acuzaţiilor de înşelăciune. Există ameninţări cu duelul.

Calum împinse scaunul în spate, iar ea ştiu, după mina înfocată din ochii lui, că tocmai o închisese într-un loc ciudat şi abandonat al gândurilor.

— Am terminat, doamnă Swindell, îi spuse el în

treacăt, ieşind rapid de după birou.

Calum se dezbrăcă de jachetă şi o aruncă, expunându-şi puterea nemăsurată ascunsă doar de textura materialului negru.

Pulsul ei zburda nebuneşte.

— MacTavish, ocupă-te de doamna Swindell, îi ordonă paznicului în timp ce acesta se feri din drum, făcându-i loc să treacă.

Şi astfel se sfârşi. Privi pierdută spre ceasul de metal din spatele biroului lui Calum şi, pentru a-şi domoli teama, se fixă asupra ritmului secundelor care treceau. „Şi acum?” Eve închise ochii. „Naiba să te ia că ai lăsat reţinerea legată de acest loc să te împiedice să obţii siguranţa dintre aceşti pereţi!” Lăsase aversiunea faţă de orice era legat de cluburile în care fratele ei pierduse bani să o împiedice pe drumul de a găsi siguranţa de care avea nevoie.

Până la urmă, ce loc în care să se ascundă era mai bun decât un club de jocuri de noroc? Ar fi fost ultimul loc pe care fratele ei şi Lord Flynn l-ar fi suspectat. Pe scurt, s-ar fi ascuns chiar sub nasul lor. „Ce proastă…”

— Doamnă?

Întrebarea nerăbdătoare a paznicului îi întrerupse gândurile frenetice şi o trezi la realitate.

Nu putea să plece. Privirea i se opri asupra registrelor de pe biroul lui Calum. „Ce trebuie să fac?” Acea şoaptă periculoasă se strecură în mintea ei. Calmându-se, se forţă să zâmbească şi rămase locului.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, domnule MacTavish. Dacă aţi fi drăguţ să-mi luaţi valiza, îi zise, arătând către bagajul de pe podea.

El îi urmări gestul.

— Şi boneta.

Cu pas vioi, se grăbi să îi dea boneta.

— Eu o să iau registrele.

„Dar care sunt registrele blestemate?” Examină biroul şi se opri asupra cele şase registre. Bolborosind ceva despre greutatea lor, întâmpină expresia confuză şi uimită a domnului MacTavish cu un rânjet.

— Sunteţi amabil să îmi arătaţi drumul?

— Unde să vă conduc? bălmăji el, scrutând valiza şi boneta din mâinile lui, de parcă cineva i-ar fi înmânat sceptrul Satanei.

— Către camerele mele, îi răspunse ea ca şi cum ar fi instruit un copil.

„Oare cum sunt aşa de calmă?”

— Domnul Dabney nu a specificat care ar fi ale dumneavoastră.

— Oh, nu! zise ea sumbru. Era prea preocupat să investigheze situaţia de la etaj. Domnul Dabney mi-a indicat că o să stau în camera liberă aflată la cea mai mare distanţă de sala de jocuri.

MacTavish ezită îndelung. O privi din cap până în picioare, iar în tot acest timp ea îşi ţinu respiraţia.

Apoi spuse:

— Urmaţi-mă, doamnă!

„Urmaţi-mă”? Nedorindu-şi să zăbovească şi să rişte să-i pună alte întrebări periculoase sau, mai rău, să se întoarcă Calum Dabney doar ca să descopere că plecase cu registrele, Eve se grăbi să ţină pasul în urma lui. Ce soartă o aştepta pe o lady care tocmai furase de la un proprietar de sală de jocuri? Newgate… Ar fi putut să o arunce în Newgate şi să-i întoarcă favorul. „Ceea ce l-ar bucura dacă ar descoperi ce relaţie este între mine şi Gerald”. Simţi fiori pe şira spinării. Nu putea. Nu avea cum. Cu fiecare pas care o ducea mai departe de biroul lui Calum şi mai aproape de camerele ei temporare, se simţea tot mai victorioasă.

— Am ajuns, mormăi MacTavish, invitând-o să intre.

Eve clipi, încercând să-şi concentreze privirea asupra camerei în ciuda întunericului. Dornică să scape de compania lui şi a oricărei alte persoane, intră şi găsi o masă în apropiere, unde aruncă povara din braţe.

— Mulţumesc, domnul MacTavish, îl asigură ea, în timp ce îşi aşeză valiza.

— Pot să trimit una din menajere.

— Nu, spuse ea piţigăiat, după care, pentru a masca acel sunet înalt, tuşi. Mă descurc. Sunt în stare să am grijă

de mine.

Ceea ce, în parte, era adevărat. Părând la fel de dornic să scape de ea, MacTavish ieşi grăbit din cameră, închizând uşa în urma lui şi lăsând-o singură în întunericul de abanos.

O linişte ciudată domnea în camerele mici, parcă ţiuindu-i puternic în urechi. Îndreptându-se încet spre patul din mijlocul camerei, Eve se aşeză pe marginea saltelei. Simţind povara minciunilor apăsându-i pe umeri, se întinse pe spate, cu mâinile deasupra ei. Orice sentiment de victorie pe care îl avusese cu privire la evadarea ei fără a fi descoperită şi alungată în mijlocul nopţii dispăru odată ce o lovi realitatea lucrurilor pe care le făcuse.

Îi sustrăsese registrele domnului Dabney, îl minţise pe unul dintre paznicii voinici şi îi ocupase cu forţa una dintre camerele private. Eve se lovi cu o mână peste ochi.

— Gândeşte, Eve, gândeşte! zise ea încet, sunetul vocii ei ce răsună în liniştea mormânta cumva îmbărbătând-o.

Calum Dabney îşi făcuse o părere despre ea – una deloc avantajoasă. Exista doar o singură cale prin care să îşi asigure postul de contabilă. Ochii ei, de bunăvoie şi de capul lor, se opriră asupra grămezii pe care o aşezase pe masă. Zâmbi şi, simţind că îşi găsise un scop, se ridică în picioare.

În cel mai bun caz, avea câteva ore până ce el urma să descopere ceea ce făcuse. Înviorată, Eve înaintă, adună registrele şi le aşeză pe unul dintre birourile din apropiere.

Fără a-şi permite să se mai gândească la cel de-al doilea act al duplicităţii ei faţă de Calum Dabney, trase scaunul din lemn cu spătar şi se puse pe treabă.

Capitolul 5

La nici douăsprezece ore de când o refuzase pe

doamna Swindell[1], cu numele ei extrem de nefericit pentru o sală de jocuri şi cu mirosul ei ciudat, Calum se simţea ca naiba.

Doar că de această dată nu era vorba doar de vinovăţia pe care o simţea pentru că nu dăduse curs rugăminţilor obosite ale acelei femei tinere.

Aşezat la masa de mic dejun din bucătărie, Calum sorbi din cafea şi tresări. Încercând să ignore acea stare de disconfort, începu să citească prima pagină din *Times.* Deşi majoritatea oamenilor parcurgeau acele pagini pentru bârfele conţinute, de-a lungul anilor, Calum le studiase datorită clienţilor lui. Un proprietar de local avea un avantaj când ştia din timp dacă unul dintre patronii lui se afla în pragul disperării. Întotdeauna era bine să fie cu un pas înaintea lor. Frunzări poveştile şi numele inutile, apoi se opri brusc asupra unui nume de nobil familiar, care era menţionat la începutul şi în mijlocului paginii.

Ducele de Bedford este îndurerat de pierderea surorii lui.

Calum tresări. Mica ducesă Lena. Nu-şi permisese să se gândească la acea fată de mai mulţi ani decât îşi putea aminti. Acum trebuia – începu să calculeze – să aibă aproape 26 de ani. Trecând peste amintirea ei, continuă să parcurgă în grabă articolul.

Sora lui lipseşte de mai bine de o săptămână, iar ducele îşi manifestă durerea oriunde merge, la toate întâlnirile şi evenimentele. Îndureratul duce de Bedford a jurat să nu se oprească până ce nu îşi va găsi sora. Un asemenea devotament a atras atenţia nenumăratelor peţitoare. Niciuna nu deţine însă averea de care are nevoie acest gentleman.

Calum termină de citit articolul despre bastardul nemilos care îl întemniţase cu mulţi ani în urmă şi despre

1 Înşelătorie

sora lui, care acum părea pierdută. Devotament şi durere? Din partea ducelui de Bedford? Pufni. Mai repede credea că diavolul avea o slăbiciune pentru omenire.

— Arăţi ca naiba, îi zise Adair tărăgănat şi afectat, făcându-l pe Calum să se trezească din reverie.

Rupând cu dinţii o bucată de pâine, flutură partea nemuşcată către ochiul umflat al lui Calum. De parcă el avea nevoie să-i arate cineva rana. Luând micul dejun cu ceilalţi paznici care discutau despre afacerile clubului, Calum avu grijă să nu arate că se simţea ca naiba.

După întâlnirea cu doamna Swindell, îşi petrecuse seara oprind o luptă între fostul mare campion Sam Storm şi mai mult decât neobrăzatul Lord Pemberly.

— Când iei un pumn în faţă, cam asta se întâmplă, bolborosi el, dând deoparte ziarul.

În special o lovitură rătăcită aruncată de un luptător iscusit. Adair luă cuţitul şi tăie o bucată de cârnat.

— Ah, eu nu am de unde să ştiu asta!

Paznicii aşezaţi în jurul mesei începură să râdă. Permiţându-le acestor bărbaţi să-şi ia porţia de veselie şi de glume, Calum sorbi din nou din cafea.

— Ai citit asta? întrebă Adair cu gura plină. Schimbându-şi tonul, ridică din bărbie către exemplarul din *Times.* Despre Bedford, clarifică el.

— Da, răspunse el, încercând să pară detaşat.

În afara banilor pe care secătura îi datora clubului Iadul şi Păcatul, pe Calum nu-l interesa deloc dacă omul îşi pierduse sora sau cum vorbea societatea despre bastardul desfrânat.

— Doar despre asta se vorbeşte la mesele de jocuri. Se pare că din cauza asta nu a mai venit atât de des la noi.

Calum pufni.

— Singurul motiv pentru care nu a mai venit este că ştie că suntem pe punctul de a-i cere datoria.

Şi oricine credea altceva nu văzuse nemernicia ducelui de Bedford… „O să te văd atârnând, haimana!” I se strânse stomacul când îşi aminti de acea fatidică noapte. Se ridică iute. Adair privi în sus.

— Pot să mă ocup eu de etaje, se oferi fratele său, făcând semn cu capul spre ochiul umflat al lui Calum.

Primele ore ale dimineţii erau cele mai liniştite la club, clienţii dormeau acasă sau în camerele lor private, pentru a se trezi din excesele nopţii anterioare. Calum însă nu era genul de persoană care să se ferească de responsabilităţi şi, cu siguranţă, nu din cauza unei lovituri neplanificate pe care o primise din plin în faţă.

— Sunt bine, bolborosi el.

Minţea. Se simţea de parcă cineva l-ar fi târât cu faţa în jos pe pietrele din St. Giles. Făcu un gest de mulţumire cu mâna şi apoi plecă, lăsându-l pe fratele său şi pe ceilalţi paznici în spate, îndreptându-se către etajul sălii de joc. Trecând prin labirintul localului, urmări holurile goale care duceau spre zona de joc. Calum ajunsese la etajele liniştite. Mirosul de ţigară încă plutea în aer, aşa cum se întâmpla de obicei, atât de familiar şi liniştitor.

În afară de câţiva bine cunoscuţi nemernici, mesele erau goale. Lipseau patronii. Femeile sumar îmbrăcate care renunţaseră la îndeletnicirile lor de prostituate în favoarea celor de servitoare umblau dintr-o parte în alta a sălii, ştergând deja strălucitoarele mese de mahon. Chiar şi în tăcere, îi bubuia capul.

— Ţi-am spus că sunt bine, zise el cu jumătate de gură.

Adair înjură şi se aşeză lângă el.

— Cum dracu’ faci asta?

— Talent, mârâi el.

Nu-i menţionă că acele abilităţi căpătate pe stradă, când era nevoit să-şi folosească fiecare simţ, fuseseră sporite în cele cinci zile pe care le petrecuse în măruntaiele închisorii din Newgate. În celulele întunecate şi umede, pentru a nu înnebuni, Calum îşi concentrase atenţia asupra chiţăitului şobolanilor şi asupra paşilor paznicilor nemiloşi. Faptul că stăruise asupra tuturor lucrurilor pentru a evita propria teroare îl menţinuse sănătos. Rămaseră tăcuţi, amândoi analizând clubul acum atât de liniştit. Un râset lătrat şi ascuţit răsună în încăpere la masa lui Lord Langley,

intensificând bubuiturile care îi pulsau în cap.

— Să înţeleg că încă suntem lipsiţi de serviciile unui contabil? întrebă Adair, tulburând calmul.

Îi reveniră în minte chipul şi ochii mari ai doamnei Swindell, precum şi vina blestemată pe care nu voia să o simtă. După ce luase acel pumn în cap, se retrăsese în camera lui, îşi îngrijise vânătaia şi căzuse într-un somn adânc. Nu trebuise să se gândească la creatura mică şi la ochii ei mari şi înspăimântaţi – până acum.

— Te aşteptai să o angajez? ripostă el, ridicând din sprânceană.

— Tu? pufni Adair.

Calum îl cercetă. Fratele său îi rânji sfios.

— Am crezut că e posibil, admise el.

Calum se înfioră. Un bărbat era puternic atât timp cât oamenii credeau asta. În momentul în care cineva îşi arăta fragilitatea, zilele în St. Giles îi erau numărate.

— Am zis că *era* posibil, îi aminti Adair.

Ridicând din umeri, Calum continuă să scruteze sala de joc. Calum nu era Ryker Black – abia dacă mai avea un crâmpei de suflet –, dar nu putea să-şi abandoneze familia şi pe cei care depindeau de el pentru a ajuta o străină. O străină care ajunsese cu cinci zile întârziere la interviu şi care crezuse că el ar fi angajat pe cineva fără a verifica şi a vedea acea persoană. Adair oftă.

— Dacă te consolează cu ceva, nici eu nu mi-aş fi dorit sarcina de a o refuza.

Nu, asta în mod clar nu-i alunga remuşcările.

— Ai intervievat-o, să înţeleg.

Calum încuviinţă scurt din cap.

— Deşi ştiai în tot acest timp că nu aveai să o angajezi. Mai ales după ce a ajuns la interviu cu cinci zile întârziere, în mijlocul acţiunilor din club.

Corect. Scrâşni din dinţi. Fratele lui nu avea să lase deoparte treaba asta nenorocită legată de doamna Swindell cu numele ei atroce, la fel de atroce ca boneta ei? Ar fi preferat să vorbească despre orice numai despre femeia aia tremurândă cu disperare în ochi, nu! Calum cunoştea

disperarea. Golea sufletul unui om şi îl umplea cu o teamă care îţi îngheţa sângele. Doar o licărire a chipului ei după ce îşi scosese acea bonetă teribilă îi arătase că doamna Swindell ştia câte ceva despre disperare.

— Era capabilă…

Îl reduse la tăcere pe Adair cu o privire dură.

— Avem un alt candidat pentru acest post programat pentru vineri, adăugă înţelept fratele lui. Domnul Cleverly.

Un nume mult mai bun decât Swindell.

— Dacă între timp ai prefera să mă ocup eu de această sarcină, pot să o fac.

Din nou. Aşa cum făcuse Adair după ce plecase Helena din club – prima dată pentru un sezon londonez şi apoi pentru totdeauna, când devenise ducesa de Somerset. Chiar şi aşa, Calum luă în considerare oferta. O lua în calcul în mod generos. Din păcate, Adair îşi încheiase rolul de contabil deţinut cândva, postul de şef al securităţii din acel moment fiind la fel de important.

— O să mă ocup eu. Ai destule pe cap cu paznicii.

Calum îşi pocni încheieturile.

— Nu o să stăm mereu fără un contabil bun.

Între timp, Calum avea să se ocupe de asta. Era al doilea în rang de când cumpăraseră şi deschiseseră clubul. Totuşi, pentru el, acest rol – indiferent cine avusese majoritatea acţiunilor – avea aceeaşi importanţă. Un om era puternic dacă avea alături oameni puternici. De aceea, când unii dintre oamenii care trăiau pe străzi se izolaseră de lume şi se bazaseră doar pe ei înşişi, Calum preferase să facă opusul. Fraţii lui îl salvaseră de prea multe ori ca el să creadă că nu avea nevoie de nimeni în viaţa lui. Ceea ce conta însă erau oamenii în care avea încredere. Calum simţise pe propria piele pericolul de a fi slab. Fusese necesară o singură greşeală. Îşi încleştă fălcile. Şi aproape că fusese spânzurat la Newgate pentru acea prostie.

Paznicul de la intrare deschise uşa larg pentru a primi doi clienţi. Elegant îmbrăcaţi cu mantii negre de satin şi cu pălării negre asortate, puteau fi oricare dintre gentlemani care veneau la Iadul şi Păcatul. Calum miji ochii,

îndreptându-şi atenţia asupra unuia dintre nobili – Lord Bedford, cu ochii în pământ şi cu umerii lăsaţi. Bărbaţi dichisiţi se apropiară de tânărul duce, atingându-l cu palma pe spate în semn de compasiune. Durerea falsă pe care o afişa bărbatul era mult mai respingătoare decât un spectacol pentru copii cu Punch şi Judy[2].

Dacă ar fi fost unul dintre cei care credeau în soartă, Calum ar fi spus că apariţia neprevăzută a lui Bedford era modul tăcut al acelei femei de ieri de a-i confirma părerea despre ea.

— Ce e? întrebă Adair.

Când te ascundeai pe alei umede, tăcerea fiind singura barieră între tine şi bărbaţii de care fugeai, erai obişnuit să citeşti gândurile altora.

Fără a-şi lua privirea de la ducele de Bedford, Calum îşi mişcă uşor bărbia.

— Se pare că îndureratul duce şi-a revenit suficient de mult pentru a petrece timp aici, comentă el, vorbind tărăgănat şi afectat, urmărind cum puternicul aristocrat îşi făcea loc prin mulţime.

Doar un nătâng ar fi crezut că beţia ducelui era cauzată de dispariţia surorii lui, aşa cum arăta cu barba abia crescută de o zi şi cu obrajii îmbujoraţi.

— Să stai cu ochii pe el în mod deosebit, îi zise, evitând privirea pătrunzătoare a fratelui lui. Ne datorează 15.000.

Victoria avea gust dulce pe buzele lui Calum şi o simţea din plin rostind acele cuvinte. Îl privi pe Adair îndepărtându-se şi îl urmări cum, la fel de iscusit ca în zilele în care se ocupa de hoţii, îşi făcu loc printre stâlpi şi mese, cu ochii în patru, analizând tot.

Atenţia lui Calum însă se concentră asupra unei singure persoane. Ducele şi companionul lui se aşezară la ruleta ocupată până de curând de alţi doi membri. Jucară câteva mâini. Oamenii disperaţi erau capabili de lucruri

---

2 Spectacol tradiţional britanic, de obicei deosebit de violent, cu păpuşile domnul Punch şi doamna Judy, în care se prezintă scurte scenete în care soţul îşi agresează soţia permanent, (n.tr.)

disperate, fiind un sentiment tulburător în modul în care se inversaseră rolurile. Faptul că abandonase căutarea surorii lui mult iubite pentru a paria nişte monede pe care nu le avea era încă un indiciu al depravării lui, dar asta nu-l surprindea deloc pe Calum. Ducele era doar la un pas de închisoare din cauza datoriilor, iar Calum, scăpat de la Newgate şi rege peste propriul imperiu, era responsabil pentru decăderea lui Bedford. Continuă să-l supravegheze atent.

Calum observă cât de ironică putea fi soarta. Prima dată, pentru a-şi hrăni familia, furase ceasul cu lănţişor al nobilului. Acum, acelaşi bastard nemilos îi oferea de bunăvoie bani şi aduna datorii pentru privilegiul de a sta la masa lui.

Ce ciudat! Bărbatul venea acolo fără a şti că proprietarul era acelaşi băiat pe care îl dăduse pe mâna poliţiei pentru a fi spânzurat.

Lord Bedford se uită în jur. Privirea lui o întâlni pentru câteva clipe pe a lui Calum, însă trecu mai departe.

Sau poate, în îngâmfarea şi infatuarea lui, pur şi simplu nu-i păsa. Nu de puţine ori, membrii nobilimii demonstraseră că propriile lor plăceri şi nevoia de confort erau cele mai importante – nu-i interesau copiii înfometaţi de pe străzi. Majoritatea bărbaţilor, incluzându-l şi pe fratele lui, nu ar fi avut odihnă până când nu s-ar fi răzbunat pe duce. Calum însă nu-şi clădise viaţa pe răzbunare. În schimb, găsise puterea şi stabilitatea ridicându-se şi luând de la acel bărbat şi de la toţi cei de teapa lui bani în moduri legale şi care îi aduceau vindecare. Succesele lui Calum erau victorii suficiente.

Alungând gândurile legate de ducele de Bedford, Calum părăsi etajul, îndreptându-se către biroul lui. Până când avea să găsească un înlocuitor, sarcina era a lui. În afara siguranţei etajelor, nu era altă treabă mai importantă decât supravegherea finanţelor clubului. Ajungând la birou, apăsă pe clanţă şi intră. Soarele ieşise la orizont, aruncând raze de lumină portocalii şi roşii în încăpere. Îşi turnă coniac din dulap şi se duse spre birou.

Calum clipi. Biroul lui era curat şi ordonat. Sau mai degrabă era gol. Clipi din nou, dar priveliştea rămase la fel. Ce naiba?

Puse paharul jos cu un zgomot puternic. Lichidul se scurse pe suprafaţa de piele. Privi sub biroul oval şi, cu mişcări rapide, trase de fiecare sertar, căutând. Primise un pumn în cap, dar şi-ar fi amintit dacă ar fi mutat blestematele de registre. Cu mâinile în şolduri, se hotărî să caute şi pe rafturi. Dispăruseră. La naiba!

În ultimii doi ani, în Iadul şi Păcatul se infiltraseră mulţi duşmani. De la angajaţi neloiali, care îi ajutaseră pe rivalii localului lor, cei de la Bârlogul Diavolului, până la fostul şef de bandă, Diggory, şi soţia lui, care încercaseră să le facă rău cu adevărat. Încă se întâmpla asta… Calum ţâşni din cameră, strigând după un servitor. Câteva clipe mai târziu, un paznic tânăr îşi vârî capul în cameră.

— Aţi strigat, domnule Dabney?

— MacTavish, tună el. Îl vreau pe MacTavish!

Bărbatul fusese ultima persoană de care avea cunoştinţă că intrase în biroul lui… îngheţă. Şi doamna Swindell, care ba era laşă, ba curajos de insistentă. Bătu cu pumnul în perete. La naiba! Era din banda lui Killoran! Uşa se deschise, iar MacTavish se grăbi să intre.

— Aţi cerut să mă vedeţi, domnule…

— Registrele mele, zise el brusc, pe un ton calm, în ciuda furiei care îi ardea în vene.

Bărbatul roşcovan înclină din cap.

— Registrele mele lipsesc, rosti apăsat Calum, pipăind cu mâna spaţiul gol de pe biroul lui.

MacTavish ridică încurcat din sprâncene şi se scărpină în claia bogată de păr roşu.

— Sunt la doamna Swindell.

— Doamna Swindell, repetă el automat, în timp ce bărbatul din faţa lui îi confirmase cele mai rele suspiciuni.

Matahala de om încuviinţă.

— Le-a luat aseară…

Calum începu să înjure porcos.

Odată cu moartea foştilor lideri de bandă şi cu pacea

pe care o făcuseră cu Bârlogul Diavolului, lăsaseră garda jos.

— Şi cum mi-a luat ea registrele? întrebă el, încercând să-şi ţină temperamentul sub control.

Până la urmă, era vina lui. Când ieşise în grabă pentru a se ocupa de lupta ce avea loc la etaj, îi dăduse lui MacTavish doar un ordin vag cu privire la acea femeie blestemată.

— Păi, le-a dus la ea în camere.

— În camere?

Paznicul încuviinţă din cap, confirmându-i lui Calum că vorbise cu voce tare.

— Ce camere? zbieră el.

— Prima cameră disponibilă aflată la cea mai mare distanţă de sălile de joc.

Calum deja ieşise din încăpere.

— Aşa cum ai ordonat! strigă MacTavish după el.

„Aşa cum am ordonat?" O străină se furişase în club – în biroul lui –, fugise cu registrele şi chiar reuşise să obţină o cameră cu prefăcătoriile ei. Ce tâmpit! Menajerele care făceau curăţenie pe etaj se feriră din calea lui. Calum privea înainte, tot felul de întrebări învârtindu-se în mintea lui. Cine o trimisese? Cu siguranţă, venise pentru beneficiul lui Killoran. Cine altcineva să vrea şi să aibă nevoie de registrele şi arhivele lor? Scandalurile din trecut le arătaseră pericolul de a nu descoperi duşmanul ascuns şi adevărat.

Ajungând la ultima uşă de la etajul apartamentelor principale, Calum deschise uşa, trântind-o de perete. Aceasta se izbi cu zgomot şi atât de tare de lambriu încât ricoşă înapoi. El o opri cu umărul pentru a nu fi lovit în faţă. Cea de-a doua surpriză a zilei îl izbi precum un nou val puternic. Aşezată la biroul ei, doamna Swindell înălţă capul. Încă era acolo… îl privi cu ochii aceia mari, adormiţi şi confuzi.

— Doamnă Swindell, o salută cu răceală, intrând în camera pe care ea o ocupase cu forţa.

Calum închise uşa şi se sprijini cu şoldul de ea, apoi

aşteptă.

Capitolul 6

El ştia.

Calum Dabney ajunsese la concluzia că Eve era, de fapt, fata care odinioară îi adusese mâncare pe furiş, iar apoi, într-o noapte în care fusese cuprinsă de frică, îl trădase în cel mai urât mod posibil… Nu era altă explicaţie pentru furia arzătoare din ochii lui care îi ardea pielea.

Însă în toţi aceşti ani ea crezuse că fusese spânzurat, se gândi ea încruntându-se. Fratele ei Gerald o necăjise mereu cu adevărul legat de moartea lui Calum, până când devenise maestră în stăpânirea emoţiilor şi îl lipsise de lacrimile pe care i le provoca acel gând.

Calum îşi arcui puternic una dintre sprâncenele maronii. Dezmeticindu-se din momentul de confuzie, Eve îi urmări privirea, care se opri la grămada de registre împrăştiate pe biroul mult prea mic pe care îl ocupase cu o seară în urmă. Deodată, îşi aminti. Fusese descoperită. Îi furase registrele.

— Oh, zise ea încet. Asta…

Cu o graţie lipsită de vlagă, care trezea în ea deopotrivă căldură şi nelinişte, Calum se îndepărtă de uşă şi înaintă.

— Asta? repetă el ca un ecou.

Tonul lui lin, adânc, de bariton trezea mii de senzaţii în interiorul ei. Avea consistenţa ciocolatei topite în interior, dar cu glazura tare. „Oh, Doamne!” Eve se forţă să rămână pe loc în timp ce picioarele lui lungi parcurseră rapid scurta distanţă dintre ei. Chiar îşi dorea să se fi ridicat singură sau cel puţin să fi avut şansa să se gândească la o apărare potrivită pentru faptele ei. Deşi, judecând după furia pe care el abia reuşea să şi-o tempereze, nicio explicaţie nu ar fi fost acceptată. Totuşi, Eve se forţă să zâmbească.

— Domnule Dabney.

Şi cu toată graţia pe care i-o insuflaseră numeroasele doici şi guvernante, se ridică şi făcu o reverenţă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu pot să-mi dau seama dacă tu eşti neruşinat de insolentă sau pur şi simplu nu ai creier între urechile alea!

— Sunt forţată să aleg doar una din aceste două opţiuni? Dacă e aşa, o aleg pe prima.

— Crezi că asta e o chestiune despre care poţi să râzi?

Calum clipi din genele lui dese şi castanii, iar căpruiul-închis al irişilor lui dispăru. Eve abia dacă mai putea să respire. Nu fusese niciodată una dintre acele femei care îşi pierdeau stăpânirea de sine. Era practică, raţională şi atât de concentrată la supravieţuire, încât nu avusese timp să observe detaliile minore, dar frumoase din jurul ei, precum genele lui Calum Dabney. Era un lucru absurd din mai multe motive. Primul: dat fiind că îi furase registrele şi se instalase fără permisiune într-una din camerele lui private, ar fi putut să-i întoarcă cruzimea de care dăduse dovadă familia ei şi să o trimită la Newgate. Al doilea: era la doar un ordin distanţă de a fi alungată, fără a avea unde să se ducă… Doar acasă.

Şi totuşi, începuse să observe şi nu se putea opri. Umerii lui masivi. Mirosul de santal al pielii lui. Nasul lui uşor încovoiat. Nasul lui… care zvâcnea şi se încreţea.

— Deci?

Conştientizându-şi propriul miros, acel amestec înţepător de afine şi oţet, Eve se învioră, chinuindu-se să-şi aducă aminte întrebarea pe care i-o adresase – şi reuşind.

— Nu era intenţia mea să te îngrijorez ori să te enervez. Pur şi simplu, spuneam că, dacă am doar cele două opţiuni pe care mi le-ai prezentat…

Văzându-i privirea din ce în ce mai rece, începu să-i ceară scuze fără să se mai gândească.

— Îţi cer scuze pentru asta, conchise ea afectată.

Nu putea să-i explice că, odată că trecerea timpului, cu excepţia prietenilor, familiei şi eventual a servitorilor, devenise destul de nepricepută când venea vorba de

conversaţiile dintre doi oameni. „Nu ai fost mereu aşa în preajma acestui bărbat…”

— Cine te-a trimis? o întrebă poruncitor, făcând încă un pas în direcţia ei.

Neliniştită de gheaţa din ochii lui căprui, Eve se ridică şi se îndepărtă de el. Stătuse lângă el ore în şir în fiecare săptămână vreme de un an. Fusese un copil, iar el, un băiat care devenea adolescent. Dar, în acelaşi timp, nu o atinsese niciodată. Viaţa cu Gerald îi arătase însă o parte extrem de urâtă a sufletului unui bărbat, acest lucru învăţând-o destule lucruri care acum o îngrijorau.

— Eu… Să-mi scot recomandările.

Eve se grăbi spre valiză.

— Nu la asta mă refer, îi zise el clar, făcând-o să rămână pe loc.

Atunci la ce se referea? Se lupta cu propriile griji.

— Sunt aici pentru că am nevoie de lucru, domnule Dabney, îi răspunse ea sinceră.

El pufni.

— Şi te aştepţi ca, minţindu-mi angajaţii, furându-mi registrele şi luând cu forţa camerele astea, să obţii un post legitim în clubul meu?

— Presupun că nu, dacă pui problema aşa, obiectă ea.

O şuviţă de păr – vopsită în negru şi foarte neascultătoare – se desprinse din cocul ei strâmb. O dădu după ureche.

El strânse din buze, cu colţurile gurii în jos. Se încruntă, iar acea cicatrice unică sub formă de T rămase fără culoare.

— Ai zece minute să-ţi aduni lucrurile şi să pleci.

Era un avertisment pe care trebuia să fie surdă pentru a nu-l auzi. Îşi frământă puternic mâinile, lăsându-şi urme în palme. De ce nu putea să fie şi ea precum acele doamne care aveau darul cuvintelor şi care erau mereu pregătite cu un zâmbet timid?

— Un paznic te va ajuta să-ţi faci rost de o trăsură, doamnă, îi zise el pe un ton implacabil, după care se întoarse spre ieşire.

— Su… Sunt erori.

Disperarea îi făcea vocea să tremure. Încremeni, detestându-şi propria slăbiciune. Calum se opri brusc. Nu se întoarse, dar nici nu plecă, aşa că îşi făcu curaj. Grăbindu-se spre birou, frunzări registrele pe care le sortase şi le studiase dis-de-dimineaţă. Apucă registrul din piele maro, un volum care conţinea cheltuielile lunii curente.

— Dacă te uiţi aici…

Eve sări peste pagini, răsfoind şi căutând în grabă.

— Ah! ţipă ea când ridică privirea.

Calum era la câţiva centimetri de ea. Surprinsă, scăpă registrul din mână. Blestemă şi se aplecă să-l ridice, în timp ce el întinse mâinile prinzând-o cu uşurinţă. Degetele lor se atinseră, iar o explozie de căldură îi cuprinse trupul. I se uscă gura… Totuşi, nu frica o ţinea în loc. Era conştientizarea primejdioasă, nedorită a prezenţei lui ca bărbat.

— Aici, zise ea, întinzându-se şi deschizând registrul în mâna lui, indicându-i a optsprezecea coloană de pe pagină.

În acele clipe, respira cu mai multă stăpânire de sine decât se crezuse în stare.

— Cine a ţinut registrele înainte fura de la tine.

Calum închise şi deschise gura precum un peşte aruncat brusc pe uscat.

— Dă-mi să văd, îi ceru el, trăgând de registru până ce mâna ei alunecă de pe el.

De parcă ar fi făcut asta mereu, se aşeză lângă el şi atinse pagina din nou.

— Acolo!

— Imposibil, bolborosi el, şocat şi indignat în acelaşi timp.

Spre deosebire de fratele ei Gerald, Eve nu era genul de persoană care să se bucure de ghinionul şi umilirea altora. Însă, în această situaţie, disperată să obţină postul de contabilă, era încântată că descoperise că femeia care se ocupase de registre era o hoaţă. Iar faptul că putea să-i ofere dovezi lui Calum scotea în evidenţă ce influenţă pozitivă avea să aibă acolo. Totuşi, în timp ce Calum răsfoia

frenetic paginile, trecând cu privirea de la stânga la dreapta şi răsfoind din nou, se îmbărbătă şi mai mult.

— E ceva ce putea să scape oricui.

— Toată lumea a făcut-o!

Înjură ca un birjar, vorbele acelea păcătoase despre afinitatea regelui pentru mama lui făcând-o să se înroşească până în vârful urechilor. Eve îşi drese glasul.

— Ei bine, eu sunt mai mult decât bucuroasă să rămân vreme de trei luni şi să te ajut.

O ţintui cu acea privire arzătoare care spunea că era nebună şi nesăbuită în acelaşi timp.

— Doar nu crezi că, după ce am angajat o femeie care m-a înşelat, voi accepta alta care mi-a furat registrele şi camerele.

— Nu ţi-am furat registrele, zise ea pe un ton defensiv. Sunt toate aici. Făcu o pauză. Iar acum, în cea mai mare parte, sunt şi în ordine.

Nu avusese timp să investigheze şi conturile legate de lichior pentru că i se închiseseră ochii din cauza oboselii.

— Şi, cu siguranţă, nu pot fura camere. În cel mai bun caz, le pot împrumuta…

Nu apucă să termine fraza, că apropierea chipului lui o făcu să suspine înfrigurată.

— Pentru o tânără femeie disperată să obţină un post, doamnă Swindell, sunteţi surprinzător de obraznică, şopti el.

Dacă ar fi fost mai stăpână pe ea, i-ar fi spus că nu fusese niciodată obraznică. Lipsa familiei şi a prietenilor o lăsase cu o inabilitate îngrijorătoare de a nu-şi putea exprima părerile. Din păcate, mirosul de miere şi de cafea din respiraţia lui îi îmbujoră obrajii, îmbătând-o cu acel amestec surprinzător… Dar şi mai surprinzător era că venea dinspre proprietarul dur al unui club de jocuri de noroc. Încercând să se stăpânească, Eve îşi umezi buzele.

— Nu este intenţia mea să fiu insolentă. Sunt directă, domnule Dabney. Ai nevoie de un contabil.

Mişcându-se în jurul lui, se grăbi să recupereze registrul pe care el îl lăsase jos.

— Eu am nevoie de post. De ce trebuie să ne fâstâcim în faţa beneficiilor reciproce ale acestei relaţii?

Rămase tăcut în faţa pledoariei ei. Chipul lui cu trăsături aspre ea o mască de piatră avea doar crâmpeie din băiatul care fusese odată. „Nu ai niciun drept să fii aici…” înăbuşindu-şi vinovăţia care o rodea, îşi ridică bărbia.

— Nu te întreb pentru că sunt disperată. Făcu o pauză. Deşi sunt. Ci îţi cer asta pentru că sunt capabilă şi calificată şi nu te voi dezamăgi.

„Aşa cum am făcut înainte…”

*

Când era emoţionată, ochii căprui ai doamnei Swindell prindeau viaţă, străluciri aurii dansând în irisurile ei. Pledoaria plină de pasiune îi colorase obrajii în roz. Pieptul ei pulsa sub materialul argintiu al rochiei, ridicându-se şi coborând sub forţa emoţiilor.

Iar când ea renunţă la imaginea de fetiţă tremurândă şi îngrozită, Calum rămăsese uimit în faţa adevărului surprinzător şi uimitor – doamna Swindell, pe care o crezuse o creatură simplă şi mirositoare, era chiar… drăguţă.

Oh, încă puţea a oţet şi a fructe fermentate, dar era ceva interesant la nasul ei uşor cârn acoperit de pistrui şi la pomeţii ei eleganţi şi înalţi. Însă nu farmecul ei îl atrăgea, ci mai degrabă îndrăzneala. Toate femeile care avuseseră acel post înainte îi evitaseră privirea şi vorbeau doar când erau întrebate. Cu siguranţă, nu trăncăneau şi nu scoteau replici acide. Doamna Swindell înălţă capul, iar o şuviţă de păr îi căzu peste sprânceană. O dădu iute după ureche.

— Să înţeleg că iei în considerare asta, presupuse ea, radiind de fericire.

Luase ceva în considerare… pe ea, mai precis. Oricât de nebunesc suna asta. Cu siguranţă, nu se gândise nicio clipă să-i ofere postul – asta, până când nu-i observă licărirea de speranţă care îi făcea ochii să strălucească.

— Nu, răspunse el mai mult pentru sine decât pentru ea.

Strălucirea din ochii ei se stinse. „La naiba!”

— Dă-mi referinţele tale afurisite, mârâi el.

Doamna Swindell încremeni, apoi ţâşni. Cu viteză şi graţie în paşii ei mici, se îndreptă spre dulapul din colţul camerei. O adevărată Regina Mab[3], precum în poveştile pe care i le spusese mama lui cu mult timp în urmă. Tulburat de amintirea părinţilor lui la care nu se mai gândise de ani buni, îşi concentră toată atenţia asupra doamnei Swindell. Aplecându-se spre valiză, vârî mâna în deschizătură şi trase foile afară. Fără a scoate un cuvânt, i le înmână.

Desfăcând hârtiile împăturite, Calum frunzări excelentele referinţe scrise în favoarea femeii. Justificau patru ani din viaţa doamnei

Swindell. Totuşi, ce o determinase să caute un loc de muncă la un comerciant? Cu tonul ei cultivat şi umerii ţanţoşi, se vedea clar că femeia era o lady.

— Ce s-a întâmplat cu domnul Winchester? întrebă el, ridicându-şi privirea din foaie.

Ea clătină din cap. Calum rămase cu pagina în aer, ceea ce o făcu să-şi aţintească privirea într-acolo.

— A murit, zise ea fără să stea pe gânduri. Sau era pe moarte. Era bolnav.

Ca răspuns la gânguritul ei, Calum se încruntă, reducând-o la tăcere. Ea îşi feri privirea, uitându-se spre ghetuţe, pielea jerpelită arătând cât de vechi şi de purtate erau. În anii petrecuţi pe străzi, dar şi în timpul în care condusese Iadul şi Păcatul, Calum învăţase că oamenii bolboroseau încontinuu când erau nervoşi, ascundeau ceva ori se temeau. Care era oare povestea doamnei Swindell? Sau era pur şi simplu un om cu încălţămintea ruptă şi la fel de disperat cum fusese şi el odinioară?

Doamna Swindell ridică ochii, iar privirile li se întâlniră.

— A fost un angajator bun, îi spuse pe un ton grav,

---

3 Regina Mab este o zână ce apare în piesa *Romeo şi Julieta* de William Shakespeare, unde simbolizează libertatea, (n.tr.)

care nu putea decât să emane adevăr. Loial servitorilor lui. Iubitor faţă de familie. M-a tratat cu corectitudine. Nu a contat că sunt femeie. M-a considerat capabilă.

O umbră îi cuprinse ochii căprui, iar o durere reală i se citi pe chip, o durere pe care nici cea mai iscusită actriţă de la Covent Garden nu putea să o mimeze.

— S-a îmbolnăvit, iar cât timp a fost bolnav, eu m-am ocupat de finanţe. Apoi a murit şi totul a rămas în grija…

Ea îşi împreună mâinile şi îşi feri privirea. Calum întinse o mână spre ea şi, atingând-o cu degetele, o forţă să se uite la el. Era o mişcare îndrăzneaţă. Una pe care nu avea niciun drept să o facă. Şi totuşi, atingerea catifelată a pielii ei îl captivă. Ea deschise gura şi expiră îndelung. Fără îndoială, cu frică. Calum îndurase destule întâlniri la care fusese forţat să participe de dragul celor doi fraţi care se căsătoriseră cu nobili, aşa că era obişnuit cu privirile neliniştite. O eliberă, lăsând mâna jos.

Însă doamna Swindell nu se retrase, trezindu-i admiraţia.

— Totul a rămas în grija…? întrebă el, ordinul sunând morocănos până şi pentru urechile lui.

— Fiului său.

Dintr-odată, toată durerea din ochii ei sinceri se transformă în ură, acel sentiment clocotitor pe care Calum îl ştia atât de bine. Era o emoţie care ardea atât de puternic în măruntaie şi care nu putea fi nici alungată, nici mimată.

— Era… Scrâşni din dinţi. Este nemilos!

El o privi pătrunzător.

— Aşa că am plecat.

Pentru multe femei, recunoaşterea acestei situaţii ar fi fost un bun prilej de a plânge şi de a emite rugăminţi, linguşindu-l pentru a obţine un post. Doamna Swindell îl privi sfidătoare, parcă provocându-l să nu îndrăznească să-i fie milă de ea, promiţându-i că avea să-l mustre dacă făcea asta. Îl cuprinse un val de admiraţie, precum şi un clocot de furie nespusă faţă de bărbatul pe care îl menţionase. Calum cunoştea prea bine cruzimea nobililor.

— Te-a atins?

Cu toate păcatele de care era vinovat, să rănească o femeie nu era o greşeală pe care să o aibă în sufletul deja întunecat. Era o crimă pe care nu putea să o ierte.

Doamna Swindell ezită, apoi dădu dezaprobator din cap. Minţea, iar el ştia asta, pentru că devenise expert în a identifica o persoană care îi spunea neadevăruri.

Calum suspină şi examină din nou numele de acolo, apoi se uită peste registre. Acea lady avea nevoie de un loc de muncă şi deja suferise din cauza unui angajator nemilos.

Un asemenea adevăr nu ar fi contat pentru Ryker, nu dacă femeia respectivă ar fi reprezentat o ameninţare pentru cei care trăiau în interiorul clubului Iadul şi Păcatul. Dar Calum nu era întru totul precum Ryker.

Buzele lui se arcuiră involuntar într-o grimasă. Lovitura pe care i-o dăduse Storm noaptea trecută sigur îl zdruncinase serios, întrucât lua în considerare ideea de a-i permite tinerei femei să rămână. Mergea împotriva tuturor lucrurilor în care el credea: intuiţie, capacitatea şi importanţa de a ajunge la timp la o întâlnire şi propria lui judecată.

Şi atunci de ce se îndoia, când se lăsase întotdeauna mânat de instincte în luarea deciziilor? O singură dată în viaţă nu-şi ascultase vocea interioară şi intuiţia. Cum se făcea că tocmai atunci acea greşeală era să-l coste viaţa? Ajunsese la un pas de spânzurătoare.

„Din cauza ta. Pentru că erai îngrozit şi speriat. Iar ea era disperată”.

— Înaintea ta, trei femei au mai avut acest post, zise el arţăgos. Una dintre ele a fost şi va rămâne cea mai bună contabilă din toată Anglia.

Mintea sclipitoare a surorii lui, Helena, putea rivaliza cu uşurinţă cu cel mai bun savant din lume.

— Şi celelalte?

Doamna Swindell nu se temea să-i pună întrebări. Era ceva ce aprecia la ea, deşi mai degrabă ar fi preferat să o facă proprietar de club decât să recunoască asta. Era ca şi cum şi-ar fi pus pe tavă asul din mânecă.

— Una, aşa cum mi-ai arătat cu acurateţe, fura de la

mine.

O sumă mică în fiecare lună, încât nici Ryker nu observase.

— Şi care era umilă ori de câte ori era chemată la întâlnirile noastre. Iar cealaltă a plecat de aici plângând.

— Te asigur că nu sunt o lady plângăcioasă.

Îi vorbise pe un ton atât de ferm şi de răguşit, încât mai că îi venea să o creadă. Ştia prea bine că nu trebuia să aibă încredere în pălăvrăgelile unui străin.

— Poate că nu, îi zise el.

După modul în care se îmbufnase, fusese ofensată de îndoiala lui.

— Dar acesta nu este localul unui comerciant sau al unui gentleman, o informă Calum direct. Aceasta e o sală de jocuri. Este un loc în care bărbaţii se îmbată şi îşi pierd averea. E un loc în care femeile se luptă pentru bani şi pentru *plăcerea* de a primi atenţia nobililor.

Doamna Swindell roşi, trădându-şi inocenţa.

— Bărbatul… sau femeia care va avea acest post nu o să fie cocoloşit.

— Nu sunt interesată să fiu cocoloşită. Am grijă de mine, la… domnule Dabney, se corectă ea rapid.

Dacă i se înroşeau obrajii mai mult, avea să ia foc. Simpla rostire a prenumelui lui o făcea să roşească. În ciuda asprimii jocului dintre ei, el se abţinu să nu rânjească.

— Totodată, este un loc în care o persoană nu roşeşte din simplul fapt că rosteşte prenumele cuiva.

O privi insistent pentru că voia să descopere numele acelei lady pline de vervă care stătea ţanţoşă în faţa lui.

— Eve.

Atât. O silabă. Un nume născut din tentaţie, întuneric şi păcat, care invoca gânduri păcătoase despre tânăra doamnă. Eve îl privi cu o intensitate pătrunzătoare, forţându-l să alunge acele momente de slăbiciune. Îşi drese glasul.

— Responsabilităţile vor include observarea sălilor de joc. Să vorbeşti cu paznicii şi cu alţi proprietari. Să vizitezi vânzătorii şi neguţătorii din Lambeth cu care facem afaceri.

Fiecare cuvânt de pe listă, odată rostit, o făcu să-şi piardă culoarea din obraji din ce în ce mai mult, până când doar urmele pistruilor de pe nas îi ieşeau în evidenţă pe o faţă altminteri foarte albă.

Când Eve vorbi, vocea ei ştearsă dezvălui aceeaşi ezitare din seara trecută.

— Să obs… observ sălile de jocuri, zise ea, mişcându-şi buza de jos, frământând carnea între dinţi.

La naiba să fie dacă nu se simţea puţin vinovat pentru că o făcea să se îngrijoreze!

— U-unde pariază clienţii.

Calum îşi încrucişă braţele.

— Da, acolo unde de obicei domnii se ocupă de pariuri, doamnă Swindell, îi răspunse el sec.

Nu-i cruţă sentimentele, împărtăşindu-i că ferestrele cu vedere unică de deasupra sălilor erau suficiente pentru a face acele observaţii. Eve răsuflă încet printre buze.

— Am înţeles.

Tânăra se legăna în faţă şi în spate pe călcâie. Auzindu-i replica, el rămase uimit.

— O s-o fac, zise ea în cele din urmă.

„Oare ar trebuit să o facă?” Cu paşi hotărâţi, Eve Swindell înaintă spre uşă, trase puternic şi o deschise larg.

— Mă scuzi, domnule Dabney, dar trebuie să mă ocup de ritualul de dimineaţă, ca apoi să-mi încep ziua şi să-mi îndeplinesc sarcinile.

Lui Calum îi zvâcniră din nou buzele.

— Nu-ţi oferam postul.

Părea atât de şocată, de parcă ar fi secerat-o cu vârful peniţei ei negre abandonate pe birou.

— Nu? Nu asta făceai?

— Nu.

— Oh, zise ea sprijinindu-se de tocul uşii.

Calum îşi pipăi bărbia, războindu-se cu sine. „Ai încredere în instinctele tale blestemate. Ai încredere… La naiba!”

— E al tău…

Ochii ei străluceau puternic în timp ce se îndepărtă de

uşă.

— Ca post temporar, adăugă el.

Toată exaltarea ei se risipi.

— Temporar? repetă ea.

— Nu am încredere în oamenii care mă mint, doamnă Swindell, o informă el direct. Indiferent ce motive au. O persoană capabilă să mintă este în stare de tot soiul de trădări.

Privirile li se încătuşară într-o luptă tăcută şi plină de însemnătate. Femeia privi prima în altă parte.

— Dar te cred.

„Împotriva judecăţii mele”. Ochii ei, debordând de uimire, se pierdură într-ai lui.

— Dacă te dovedeşti loială şi capabilă, o să iau în considerare varianta de a te angaja permanent.

— Mulţumesc, zise ea, făcându-şi aer cu o mână.

Neliniştit de acel mod emotiv de a-şi exprima gratitudinea, Calum o avertiză cu un deget îndreptat către locul în care se afla.

— O singură greşeală şi ai zburat! Ai grijă, dacă o să aduci belele pe capul acestui club, o să regreţi că m-ai întâlnit! Am de gând să te urmăresc. Şi dacă văd ceva semne, orice indiciu de trădare, o să te fac să regreţi momentul în care ai călcat în acest loc. Ne-am înţeles?

Oare el citise ezitarea şi frica din ochii ei înainte ca ea să se prefacă şi să le ascundă încuviinţând din cap?

— Este foarte clar.

— Cea mai importantă sarcină pe care o ai este să revizuieşti registrele clubului.

Făcu un semn cu mâna către cele pe care ea începuse deja să le citească.

— O să-ţi aduc şi celelalte registre în cameră până când vom putea pregăti un birou. Ai o săptămână să faci o analiză detaliată.

— Trei luni.

„Trei luni?”

— Poftim?

Oare femeia insolentă care tocmai se furişase

machiavelic în clubul lui îi dădea acum şi comenzi?

— O săptămână nu este suficientă pentru a trece prin toată contabilitatea unui local de jocuri.

Pentru numele lui Dumnezeu, era mai îndrăzneaţă decât un bărbat, decât orice femeie sau copil pe care îi întâlnise în St. Giles!

— Şi totuşi, trei luni… Hm… Sună atât de abuziv, zise el vorbind tărăgănat.

Expresia de pe chipul tinerei femei devenea din ce în ce mai misterioasă.

— Trei luni, repetă ea hotărâtă.

Ryker ar fi dat-o afară doar pentru acea impertinenţă. Încă o dată, Calum demonstra cât de diferit era de celălalt bărbat.

— Aştept ca primul raport să fie gata mâine-dimineaţă, la ora 6.00. Calum o urmări pentru a observa măcar un semn de teamă la gândul că trebuia să fie gata la acea oră atât de matinală, însă nu descoperi nimic. La mine în birou, adăugă el.

— După cum doreşti, Cal… domnule Dabney.

Era a doua oară când îşi permitea cu îndrăzneală să-i spună prenumele. Era ceva familiar, simţea ceva straniu când o auzea rostind acele silabe cu tonul ei răguşit. Şi mai era ceva ce instinctul lui îi spunea că prevestea pericolul. Luptându-se cu un nou val de nelinişti, el porni spre uşă.

— Calum, zise el. Văzându-i uimirea, o lămuri: Poţi să-mi spui Calum, iar eu, cum găsesc teribil de nefericit numele tău, prefer să-ţi spun Eve, nu Swindell.

Ea zâmbi atât de larg, încât i se vedeau gropiţele din obraji.

— Calum atunci, murmură pe un ton blând, de parcă voia să se obişnuiască cu el.

Pe măsură ce Calum se grăbea să plece, nu putea să scape de sentimentul neplăcut că tocmai făcuse o mare nebunie angajând-o pe misterioasa contabilă.

Capitolul 7

Eve avea dureri de spate şi de ochi. Niciuna dintre acestea nu era cauzată de ochelarii groaznici pe care sora Mattison insistase să-i poarte.

Era destul de sigură că, în urma muncii constante pe care o depusese pentru registrele de la Iadul şi Păcatul, avea să viseze cifre până la moarte.

Dar în dimineaţa următoare, obişnuindu-se cu noua situaţie şi cu noua ei casă temporară, Eve simţi fiorii victoriei. Zâmbi. Reuşise.

Nu doar că obţinuse un post la Iadul şi Păcatul – fie el şi unul interimar –, dar reuşise să termine sarcina înfricoşătoare, aproape imposibilă, pe care i-o dăduse Calum cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă. O sarcină pe care era sigură că el o inventase pentru a o vedea eşuând.

Aşa cum îi explicase în timpul întâlnirii lor din camerele ei temporare, Eve nu fusese niciodată genul de om dărâmat de presiunea provocărilor. Nu cedase când tatăl ei se îmbolnăvise şi nici când o părăsise pentru o lume mai bună. Nu cedase când fratele, amintindu-şi în cele din urmă de existenţa ei, găsise potrivit să o forţeze să accepte o căsnicie nedorită. Şi, cu siguranţă, nu avea să cedeze sau să şovăie în faţa unor cifre aruncate pe o pagină, indiferent cât de importante ar fi fost.

Ajunsă la capătul holului, Eve strânse din ochi din pricina afurisitelor de lentile şi merse către scara principală. Chiar şi cu vederea înceţoşată, observă figura subţire şi obosită a paznicului poziţionat acolo. Îi aruncă o privire atentă. Înclină din cap în semn de salut şi îşi continuă drumul către scările care duceau la servitori.

Rămasă singură, în intimitatea ei, îşi scoase ochelarii. Clipi pentru a-şi limpezi vederea în spaţiul îngust şi slab iluminat şi încetini pasul. Lemnul bătrân trosnea sub

apăsarea picioarelor ei, scoţând tot felul de sunete. De când fusese mică şi încercase să-l ajute pe Calum Dabney, câştigând însă doar mânia fratelui ei Gerald, Eve *se* obişnuise să se ascundă şi să evadeze rapid. Liniştea era cheia supravieţuirii. Învăţase asta în urma cruzimii lui Gerald. Nu putea şti niciodată când avea nevoie de o scăpare rapidă, iar acel loc – în special acel loc – nu era o excepţie.

Eve ajunse la capătul scării şi se opri. Cu tot entuziasmul de care era capabilă, îşi aşează din nou ochelarii pe nas. Adulmecă aerul, ignorând mirosul încă înţepător al pletelor ei negre. Se lăsă ademenită de valul de mirosuri mult mai plăcute de scorţişoară şi de melasă, croindu-şi drum către bucătărie. Intră. Toţi servitorii care umblau de colo-colo îi observară prezenţa, oprindu-se brusc din hărmălaia treburilor pe care le făceau.

— Bună dimineaţa, zise ea zâmbind. Sunt Eve Swindell, noua contabilă.

Aparent liniştiţi că nu era cineva care venise să le facă rău, dar nicio persoană care să merite prea mult interes, femeile şi bărbaţii de vârste variate îşi reluară sarcinile. Eve înaintă către masa din lemn de pin, plină de vase şi de coşuleţe, straniu aranjată cu farfurii de porţelan şi sfeşnice din lapislazuli.

Cât de diferit, straniu şi nepotrivit era acel loc! Aşezându-se în capătul mesei, întinse mâna pentru a atinge vaza ornată cu auriu, mult mai potrivită pentru sala de mic dejun pe care o lăsase în spate. Zăbovi cu privirea asupra nenumăratelor platouri cu mâncare. Cât de multă era!

— Ea e Excelenţa Sa, şuieră cineva.

Eve încremeni cu mâna deasupra deliciilor culinare.

Scoţându-şi ochelarii, privi în jur şi descoperi o fetiţă cu bucle grele şi aurii, cu obrajii plini de pistrui, privind-o. Uimită, Eve se uită la ghemotocul de copil. Avea aproape aceeaşi vârstă precum copiii pe care îi vizita la spitalul Salvation Foundling. Era dolofană la faţă şi purta o rochie de calitate. Însă modul în care vorbea arăta că era familiarizată cu conflictele străzii.

— E ceva în neregulă cu auzul şi vederea ta. Aceasta este Excelenţa Sa şi…

Un băiat apropiat ca vârstă se strecură în spatele ei şi o împinse din drum.

— Ruby, ea este noua contabilă, spuse el şoptind zgomotos.

Judecând după claia de păr blond pe care o avea şi după modul în care pusese mâinile pe ea, era fratele ei mai mare.

— Da, chiar eu sunt, zise ea, înclinându-şi capul în semn de reverenţă. Sunt doamna Swindell.

Fetiţa chicoti.

— Ce nume urât pentru o sală de jocuri!

Ridică din sprâncene. Deja era a doua persoană care îi luă numele în derâdere. Cei doi năstruşnici schimbară o privire complice.

— Tu n-ai idee ce înseamnă, nu-i aşa? o atacă Ruby.

— Din păcate, mă tem că nu, răspunse Eve, îndreptându-se către masa goală. Poate că vreţi să-mi ţineţi companie în timp ce iau masa şi îmi spuneţi şi mie!

— Înseamnă că eşti o trişoare, apropo, îi zise Ruby analizând-o suspicioasă. Vorbeşti ciudat.

Eve aşteptă răbdătoare până când Ruby şi partenerul ei se aşezară pe scaunele din faţa ei. Luă un şervet, îl desfăcu atentă şi îl aşeză în poală, conştientă că în tot acest timp copiii îi urmăreau fiecare mişcare.

— Tu n-ai fost născută în stradă.

Băiatul trânti acele cuvinte pe care le amintise în treacăt sora lui sub formă de acuzaţie.

— Nu, recunoscu ea, fixându-l cu privirea.

— Gideon! îl strigă fetiţa, făcându-l să se uite la ea. Cum o să împărţim acelaşi acoperiş, este normal să împărţim şi micul dejun.

Faptul că o priveau în continuare cu o doză sănătoasă de scepticism spunea multe despre viaţa pe care o trăiseră înainte. Atentă şi având un scop în minte, Eve începu să taie prăjitura de prune încă fierbinte. O puse în trei farfurii. Tatăl ei îi spusese odată: „O persoană poate învăţa multe

despre alta după modul în care îşi tratează animalele, copiii şi servitorii”.

— Doar dacă… Privi către cei doi copii. Proprietarii nu vă dau voie?

Gideon sări ca ars.

— Nu există om mai bun pentru care să lucrezi decât domnul Black!

Vorbise cu vehemenţă şi cu o pasiune izvorâtă din loialitate adevărată.

Nu din teamă, aşa cum Eve simţea în faţa fratelui ei.

— Îhî, se băgă Ruby, aşezându-se lângă fratele ei. Ne-a dat o casă şi un loc de muncă, să nu fim nevoiţi să ajungem într-una din acele case mizerabile de lucru.

Eve se juca cu furculiţa, urmărindu-i cum mănâncă pe companionii ei de la micul dejun. Câţi lorzi şi doamne erau interesaţi să-i ajute pe copiii care sufereau pe străzi? Mai degrabă erau bucuroşi să-l cheme pe poliţist şi să-i alunge, fără să se gândească de două ori, aşa cum făcuse şi Gerald.

— Şi cu domnul Dabney ce e? se aventură ea, rostind cu atenţie întrebarea.

Ruby şi Gideon ridicară privirea din farfurii. Era pe jumătate speriată că băiatul avea să trosnească şi să pufnească, refuzând să-i ofere orice informaţie legată de bărbatul pe care îl numise odinioară prieten.

— Ce-i cu el? întrebă Gideon cu gura plină.

Băiatul îi aducea aminte de Calum în copilărie. Pufnind şi sâsâind când îl descoperise în grajduri, o ameninţase că avea să îi scoată măruntaiele dacă nu fugea de acolo. Eve învăţase de mică cum să se comporte cu străinii sperioşi. Ridică urciorul şi turnă în două pahare.

— Este la fel de corect precum domnul Black? întrebă ea, oarecum în treacăt.

— Da, chiar mai mult, sări Ruby. El are grijă să avem paturi, doamnă.

— Paturi, rosti ea uimită.

— Şi mâncare în burtă.

Aşadar, un astfel de bărbat devenise Calum. El şi ceilalţi bărbaţi care se ocupau de acest local le ofereau

adăpost copiilor. Când era mică şi nu ştia altceva în afară de prenumele lui, fusese complet şi iremediabil fermecată de Calum Dabney. Îi vorbise ca şi cum nu era fata mult iubită a unui duce sau sora mai mică şi care trebuia protejată. Crescuse şi devenise un bărbat care se îngrijea de cei care aveau nevoie de alinare.

— Înţeleg, zise ea încet. Pare că e un om foarte bun.

— Cel mai bun. El…

Micuţa Ruby îşi înghiţi cuvintele când fratele ei o lovi cu cotul într-o parte. Abia dacă îi putea desluşi şoaptele. Fata dădu ochii peste cap. Încruntându-se, Eve îi urmări privirea dincolo de umăr. Îi rămase inima în loc.

În pragul uşii, stătea Calum. Cu un ziar la subraţ, putea la fel de bine să fi fost un bogătaş oarecare venit să ia micul dejun. Acea iluzie se destrămă când în spatele lui văzu şapte străini mătăhăloşi şi ameninţători. Cu toate acestea, atenţia ei nu era îndreptată asupra nici unuia dintre acei bărbaţi mai puţin voinici, ci se îndrepta către cel pe care îl numise prieten. Însă nu era nimic prietenos, ci doar sclipiri ameninţătoare în irisurile lui aproape negre.

— Doamnă Swindell, o salută el.

Eve îşi blestemă pielea albă care o dădea de gol de fiecare dată când roşea. „Oh, Doamne, spune-mi că nu m-a auzit când i-am tras de limbă pe cei doi copii!” îi cercetă chipul nepăsător. Poate că, până la urmă, nu auzise nimic din conversaţia ei cu Ruby şi Gideon.

Ruby se ascunse sub masă. Roşeala ei se înteţi.

— Domnule Dabney, îi răspunse Eve cu întârziere, ridicându-se.

— Dacă poţi, mergi în biroul meu. O să vin şi eu în curând.

„La naiba!”

*

Vorbise despre el. Mai exact, îi întrebase pe Ruby şi pe Gideon, punându-şi viaţa în pericol. Când cineva căuta informaţii despre o persoană, acesta era un semn clar că

trebuia să doarmă cu un ochi deschis şi cu o lamă în mână pentru că pericolul pândea la orizont. Şi totuşi, de ce stătea el acolo, apreciind mişcările delicate şi balansul şoldurilor ei generoase în timp ce îşi croia drum către biroul lui?

O urmări până când dispăru după colţ.

— Cu siguranţă, nu e discuţia de afaceri obişnuită de dimineaţă, vorbi Adair tărăgănat şi răguşit, trezindu-l pe Calum dintr-un moment trecător de nebunie.

Cu un nod în gât, îi aruncă fratelui său o privire întunecată, menită să reducă la tăcere pe oricine. Din păcate, cel pus la punct era Adair, care, în momentul când cineva îi dădea cel mai mic semn că îl călcase pe coadă, făcea mai urât decât un câine înfometat care alerga după un os.

— Ai angajat-o? întrebă el uimit, nevenindu-i să creadă.

Atent la paznicii care erau aşezaţi la masa din bucătărie, vorbind de-ale lor la micul dejun, Calum coborî tonul.

— Temporar.

Era o apărare slabă, la care i se răspunse cu o nouă privire şocată.

— A găsit erori în nenorocitele de registre, spuse el, aranjându-şi reverul.

— Oh, nu mă deranjează că ai angajat-o pe femeie, ci mai degrabă că ai uitat să menţionezi că din acest moment clubul are un nou angajat.

Da, fusese neglijent.

— Intenţionam să-ţi vorbesc despre asta la micul dejun, mormăi el, simţindu-se precum un băieţel certat de părintele nemulţumit.

Şi totuşi, Adair era îndreptăţit să fie nemulţumit. După ce îi acordase postul lui Eve, fratele lui ar fi trebuit să afle. În schimb, Calum desemnase un paznic pentru camerele ei şi întârziase cu explicaţiile… până în acel moment. Nu se aşteptase ca o femeie să se trezească cu mult înaintea bărbaţilor din club, obişnuiţi cu condiţiile vitrege de pe străzi.

— I-am dat postul temporar, se simţi obligat să adauge, văzându-l pe Adair cum continuă să-l analizeze. Dacă se dovedeşte capabilă şi talentată – şi onestă –, poate să rămână.

Adair îşi pocni încheieturile.

— Şi dacă nu?

— Atunci, va fi dată afară.

Acest adevăr fu rostit cu o duritate născută din hotărârea de a pune clubul înaintea tuturor lucrurilor, chiar mai presus de disperarea unei femei singure. Calum privi peste umăr spre ieşire, pe unde plecase cu puţin timp în urmă Eve Swindell.

— Am o întâlnire pentru a evalua raportul femeii despre conturile noastre. Vorbeşte tu cu ai noştri. Privi către cei doi copii care mâncau cu paznicii. Şi cu oricine din club. Anunţă-i că avem un angajat nou. Spune-le să fie cu ochii în patru pentru orice li se pare straniu sau suspicios. Dacă strănută de prea multe ori, vreau să ştiu, ordonă el.

Adair chicoti.

— Ştii că doamna a ajuns cu întârziere la interviu. Calum coborî vocea. A furat registrele şi s-a instalat în camere pentru a dormi peste noapte.

— Dacă intenţiona să adune informaţii pentru Killoran sau pentru altcineva, ar fi fugit cu registrele, sublinie Adair. Nu crezi asta?

La auzul acelei întrebări atât de obişnuite, strânse instinctiv ziarul. Încuviinţă brusc din cap. Viaţa îi şlefuise în moduri atât de diferite! Cu toate acestea, nu Adair fusese cel aproape spânzurat pentru că îşi ignorase instinctele, ci Calum. Iar lecţia aceea îi lăsase un semn imposibil de şters din minte şi din suflet. Calum se ridică să plece, când Adair îl atinse pe umăr, privindu-l sobru.

— Orice decizie o să iei, ai tot sprijinul meu, îi zise.

Credea în Calum atât de mult, încât ar fi fost în stare să trimită o femeie mică şi disperată pe străzi fără siguranţa unui serviciu. Cu asta se deosebeau el şi Adair de Niall şi Ryker. Fraţii lor trăiseră viaţa pe muchie de cuţit şi tocmai de aceea mica lor familie de pe stradă fusese cel

mai important lucru, deasupra tuturor celorlalte. Nu s-ar fi gândit de două ori când venea vorba de o femeie care le trezea suspiciuni. Calum însă nu fusese crescut în acelaşi stil de viaţă. Fusese o puşlama în casa unui neguţător falimentar, dar aflase ce însemna să ai o casă iubitoare şi părinţi devotaţi. Simţise disperarea în alt mod. Cunoscuse lupta de a supravieţui contra schimbărilor sorţii.

— Doar să fii ochi şi urechi. Instruieşte-i şi pe ceilalţi, repetă el, după care porni spre birou.

Urcă aceleaşi scări pe care le urcase Eve cu puţin timp în urmă. Ajuns la birou, deschise încet uşa cu balamalele bine unse. O găsi imediat.

Stătea sfioasă la capătul biroului lui, cu spatele drept, mâinile în poală şi cu privirea înainte. Poziţia ei elegantă, ca de regină, îi evidenţia lungimea gâtului graţios. Nu era prima dată când se întreba care era povestea lui Eve Swindell. Ajunsese să înţeleagă că oamenii, indiferent de poziţia lor, de drepturile căpătate la naştere, purtau propriii demoni şi propria întunecime. Iar ce făceau cu toate acestea le arăta cu adevărat valoarea.

Împinse uşa până ce se închise cu un clic aproape insesizabil din pricina zgomotului făcut de ticăitul ceasului.

— Eve.

Suspinul ei tulbură liniştea. Se ridică în picioare.

— Nu am auzit… Ce… Când…?

Îşi duse mâna la piept. Privirea îi fu atrasă involuntar de sânii ei mici, acoperiţi cu decenţă. În afară de generozitatea şoldurilor, aproape nimic nu era tentant la această doamnă. Nu avea nimic din aspectul femeilor pe care le alegea pentru a le duce în pat.

Ea îşi feri privirea. Şi totuşi, avea o alură care inspira inocenţă şi o frumuseţe ascunsă care o făceau să fie… interesantă. Semăna cumva cu safirul pe care îl găsise pe străzile de piatră dincolo de Covent Garden.

— Te rog, ia loc!

Se opri lângă birou şi aruncă ziarul, după care porni către draperiile de catifea. Simţind cum tânăra femeie îi urmăreşte fiecare pas, trase de materialul greu, permiţând

razelor de dimineaţă să pătrundă prin ferestrele enorme. Se auzi un ciocănit la uşă.

— Intră, strigă el, turnându-şi un coniac din dulap. Lasă-le pe biroul meu, ordonă el, fără să privească în spate.

MacTavish înaintă cu paşi greoi, tulburând liniştea, după care aşează registrele clubului cu o uşoară bufnitură. Câteva momente mai târziu, ieşi. Cu paharul în mână, Calum se aşează pe scaun.

— Cum ai făcut asta? întrebă Eve surprinsă. Nici măcar nu te-ai uitat la el.

Printre multele abilităţi pe care fusese forţat să le deprindă pentru a supravieţui, se numărau şi simţurile lui neobişnuit de ascuţite.

— Sunt clarvăzător.

Îl privi suspicioasă, adorabilă în îngrijorarea ei.

— Mai sunt ferestrele, îi arătă el, şoptindu-i parcă pentru a păstra secretul.

Ea deschise gura, dar nu-i ieşi niciun cuvânt. Îşi mută privirea la geamurile de cristal. Se îmbujoră.

— Bineînţeles.

Nu-i împărtăşi că ştia pe dinafară tipul de mers al fiecăruia dintre angajaţii lui. Că fiecare pas era diferit, definit de dimensiunile persoanei, de pantofi şi de foşnetul hainelor când mergeau. Punând paharul deoparte, se aşeză şi trase de registrul de deasupra.

— Ce ai găsit, Eve?

Ea deschise gura să vorbească, dar îngheţă, atenţia fiindu-i acaparată de registrele de pe birou. Observându-i liniştea prelungită, el îi urmări privirea şi se încruntă.

— Eve?

Îşi înălţă capul, şi privirile lor se întâlniră.

— Re... Registrele tale nu sunt atât de înfricoşătoare precum credeam, zise ea, dregându-şi glasul.

Regreta că trebuia să recunoască asta.

— Fosta contabilă ţi-a furat în total 50 de lire din bugetul pentru lichior şi grâu. Greşelile din înregistrări ascundeau această hoţie. Dar, în afară de câteva erori matematice în celelalte registre, a fost chiar eficientă.

— Cu excepţia furtului, zise el sec.

— Cu excepţia furtului, repetă ea.

Eve se cufundă în scaunul ei, studiindu-şi mâinile împreunate. Calum îşi luă paharul şi se sprijini în scaun, studiind-o dincolo de margine.

— Şi crezi că o să te dau afară din cauza acestei revelaţii?

Eve ridică uşor din umeri şi îl privi drept în faţă când îi vorbi.

— Având în vedere reţinerile tale, nu sunt prea sigură ce intenţii ai în privinţa viitorului meu aici.

În timp ce ambele contabile dinainte nu fuseseră în stare să se uite la el şi erau mereu timorate în prezenţa lui, Eve Swindell era extrem de directă.

— Învеţi să te bucuri de siguranţă când şi unde o poţi găsi atât timp cât există, îi împărtăşi el.

Ceea ce nu ştia ea era că această lecţie îi vorbea despre viaţa protejată pe care o trăise înainte de a ajunge acolo.

— Nu te mai gândi la cât timp mai ai de stat aici, ci la faptul că acum eşti aici.

Îşi ridică paharul pentru a bea, însă ea începu să vorbească, făcându-l să se oprească.

— E uşor de zis pentru cineva care are un acoperiş deasupra capului şi siguranţa zilei de mâine, ripostă ea încet.

— E uşor de zis pentru cineva care a trăit o viaţă fără aceste lucruri, o corectă el, fără a o incrimina.

Ea tresări şi îşi luă privirea de la el, dar nu suficient de repede ca el să nu-i vadă vinovăţia de pe chip. Simţindu-se ca un ticălos care tocmai lovise un câine vagabond, sorbi lung din pahar.

— Te-am chemat aici ca să-ţi amintesc de rolul şi de responsabilităţile tale, Eve.

„Nu ca să te întristez”. Era vina acelor ochi. Ochii ei mari şi căprui, ca de căprioară, care ar fi putut la fel de bine să fie o fereastră pentru sufletul, mintea şi gândurile ei.

— Te vei ocupa de registre, buget şi contabilitate. O

să ne întâlnim în fiecare vineri pentru a verifica tot ce ai făcut. Asta lipsise în lucrul cu fostele contabile. Pe lângă asta, vei fi responsabilă de convocarea întâlnirilor cu distribuitorii şi furnizorii de lichior, precum şi de evaluarea transporturilor.

— Şi unde au loc aceste întâlniri?

Când auzi această întrebare, el încercă să-şi dea seama ce gândeşte şi ce simte, dar nu reuşi.

— În principal, în Lambeth. Chancery Lane.

Eve suspină, iar ochelarii îi alunecară de pe nas.

— Ai vreo problemă cu acele străzi? o întrebă el.

Majoritatea femeilor respectabile ar fi avut.

— Deloc, Calum.

Modul în care îi pronunţase numele, cu acel ton răguşit, îl înfioră, fiind cuprins de un puternic sentiment de dorinţă. Avea o voce atât de pătrunzătoare pentru o femeie atât de subţire şi de mică, încât îl făcu să se gândească la cuvinte păcătoase şoptite în dormitor.

Calum mulţumi Cerului că avea un birou masiv, ce îi masca dorinţa crescândă. Ce fel de proprietar era el dacă saliva după o femeie respectabilă, abia angajată în clubul lui? Îşi drese glasul.

— Vei avea birourile tale, separat de camere, adăugă el atât pentru sine, cât şi pentru ea. Pentru orice ai nevoie ca să-ţi îndeplineşti sarcinile, vii la mine sau la domnul Thorne, celălalt proprietar.

Ea încuviinţă din cap pentru fiecare lucru enumerat.

— Vei primi salariul la finalul fiecărei luni.

Făcu o pauză, analizându-i rochia maro, de mătase cu dungi. Materialul străveziu îşi arăta vârsta înaintată.

— Vei primi 200 de lire, îi zise în cele din urmă.

Se uită la el surprinsă.

— 200 de lire? În fiecare lună?

Tulburat de reacţia ei, Calum îşi schimbă părerea. Cu acei bani, Calum şi fraţii lui ar fi avut burţile pline luni întregi. În loc ca băieţii să stea la cerşit la colţ de stradă, iar fetele să se furişeze în grajdurile familiei… Tresări. De unde îi venise gândul acesta? După ce mica Lena îl pârâse

fratelui ei, nu se mai gândise la ea după lecţia pe care o învăţase. Simţindu-se deranjat de amintirile care îl bântuiau exact în mijlocul întâlnirii cu străina din faţa lui, încuviinţă din cap.

— Ne aşteptăm să lucrezi zece ore pe zi, dar poţi să hotărăşti ora de la care să începi. O să ai duminicile libere. Ai întrebări?

— Nu, zise ea indecisă. Ba da.

Buzele lui zvâcniră. Înclinându-se în faţă, îşi aşeză coatele pe birou.

— Deci ce întrebări ai, Eve?

— Da, am. Dar nu e chiar o întrebare, ci o rugăminte, zise ea rapid, cuvintele zburându-i brusc de pe buze.

— De fapt, două.

— Două favoruri? o întrebă tărăgănat.

Fie nu-i auzise tonul batjocoritor, fie nu-i păsa.

— Prima este legată de fondurile mele. Banii despre care ai vorbit.

Calum ridică din sprâncene atât de mult încât părea că are una singură. Doar nu se aştepta la mai mult decât îi oferise! Îi oferise un salariu cu 150 de lire mai mare faţă de cel primit de celelalte două femei care avuseseră acest post înainte. El puse paharul jos, aşteptând ca ea să-i spună ce voia.

— Ştiu că ţi-am dat mai multe motive de suspiciune şi cu atât mai mult nu am dreptul să-ţi cer vreun favor sau să mă aştept să-l îndeplineşti, dar... Trase încet aer în piept... Ai fi de acord să-mi dai în avans salariul pe prima lună?

Ca regulă generală, nimeni, cu excepţia unei crize deosebite de familie, nu primea un avans. Banii daţi înainte îi determinau pe muncitori să nu fie atenţi şi încurajau lenea. Timpul şi experienţa de a conduce Iadul şi Păcatul îi demonstraseră asta. Când cineva dădea dovadă de puţină generozitate, invariabil i se cerea şi mai mult. Atunci de ce stătea acolo, gândindu-se să-i ofere un avans acestei femei, o străină care, aşa cum singură recunoştea, îi dăduse motive de îndoială?

— Poţi să-mi scazi un procent din câştigurile viitoare,

se aventură Eve să-i propună.

Chiar era îndrăzneaţă. Suficient de deşteaptă ca să-i simtă nehotărârea. Avea nevoie de bani.

Asta se putea vedea cu ochiul liber din modul în care se juca cu materialul fustelor ei şi după cât de mult se foia sub privirea lui. O cunoştea pe Eve Swindell de mai puţin de două zile şi deja ştia că era o femeie puternică şi mândră şi tocmai de aceea detestase faptul că fusese nevoită să vină la el cu o asemenea cerere.

Deschise sertarul de la mijlocul biroului, în timp ce Eve îi urmărea atentă fiecare mişcare, scoase o foaie de hârtie şi două bancnote. Calum le împinse spre ea pe birou.

Eve îşi umezi buzele şi se uită când la cele 200 de lire dintre ei, când la Calum.

El încuviinţă uşor din cap, iar ea luă banii cu mâini aproape smerite. Alintă marginile cu degetele ei lungi, murdare de cerneală, ceea ce-l făcu, pentru numele lui Dumnezeu, să se simtă patetic pentru că era gelos pe atenţia pe care o primea o bancnotă nenorocită de 100 de lire! „Ce prost patetic… Ce ar spune fraţii tăi despre faptul că nu doar i-ai oferit un avans unei străine, ci că şi tânjeşti după ea?”

— O să-ţi scad din salariile viitoare numai dacă îmi dai un motiv să fac asta.

— De ce faci asta? întrebă tăcută, uimită de tot ce se întâmpla.

Simţindu-se inconfortabil, el apucă paharul pentru a-şi masca adevăratele sentimente.

— Pentru că aşa este corect, îi spuse privind-o peste marginea paharului. Asta, dacă nu-mi demonstrezi că am greşit.

— Nu o s-o fac, îl asigură ea. O să vezi că sunt demnă de încredere, se bâlbâi ea, înroşindu-se. O să-ţi fiu loială cât timp o să mă aflu aici.

Era un jurământ onest. Unul menit să-l asigure că făcuse alegerea corectă încrezându-se în ea. Şi totuşi, acele cuvinte îl făcură să se gândească. Ultimele cuvinte ale promisiunii ei… „Cât timp o să mă aflu aici…” Era o

afirmaţie care prevestea multe. Calum învârti conţinutul paharului.

— Intenţionezi să pleci undeva, Eve?

Ea încremeni.

— Este un post temporar, zise cu precauţie. Aşa cum chiar tu ai spus, sunt aici în calitate de angajat provizoriu al clubului tău.

Încă o dată îşi dovedea acuitatea şi inteligenţa. Şi mai dovedea că ascundea ceva. Deşi fiecare om avea secretele lui, dar şi dreptul de a le avea – incluzând fiecare bărbat, femeie şi copil din clubul lui –, ceva îl intriga la curajoasa Eve Swindell, învăluită în atâtea straturi de mister pe care voia să le desluşească. Secrete pe care voia să le ştie pentru motive pe care nici el nu le înţelegea.

— Care e a doua? Observându-i expresia uimită, adăugă: A doua rugăminte.

Ea îşi îndreptă spatele.

— Bucătăriile tale produc o cantitate mare de mâncare.

Lui îi zvâcniră buzele.

— Acesta e, în general, rolul bucătăriilor.

— Vreau să te rog să-mi dai voie să donez mâncarea care nu se consumă.

Zâmbetul lui Calum păli în faţa solemnităţii acelei rugăminţi.

— Există spitale de copii, îi zise ea stăruitor, frecându-şi mâinile. Copii care stau cu burta goală, iar eu aş…

— Bine, îi zise el încet.

Tânăra femeie din faţa lui rămase fără cuvinte.

— Asta e tot? întrebă ea nedumerită. Nu trebuie să-ţi explic?

Chiar credea că era un monstru incapabil să-i ajute pe alţii?

— Mâncarea va fi folosită într-un scop bun?

Ea încuviinţă din cap.

— Atunci asta e tot ceea ce trebuie să ştiu.

O strălucire apăru în ochii expresivi ai femeii, învăluindu-i cu atâta căldură, încât îl făcu să se foiască în

scaun neliniştit. Întorcându-se la treburi mai obişnuite care nu implicau licăririle din ochii ei, schimbă subiectul conversaţiei.

— Mai târziu în această după-amiază, după ce te-ai instalat cum trebuie în camerele tale şi în birou, MacTavish o să-ţi facă un tur al clubului. Mâine-dimineaţă, o să-ţi arate observatorul clubului, unde vom avea următoarea întâlnire. Poţi să pleci.

Cu bancnotele în mână, Eve se ridică încet, cu aceeaşi graţie.

— Mulţumesc, zise ea delicat.

Făcu o reverenţă şi se îndreptă către uşă.

— Oh, Eve, o strigă când avea degetele pe mânerul uşii. Nu pune întrebări despre mine angajaţilor mei!

Ea înlemni.

— Dacă vrei să ştii ceva, întreabă-mă direct!

Fusese un fel de avertisment nerostit. Eve încuviinţă din cap şi ieşi.

Capitolul 8

În dimineaţa următoare, Eve se uita în oglinda oblică din camerele ei temporare. Ochii ei mari şi căprui ieşeau în evidenţă pe chipul cu obrajii mai palizi decât de obicei. O căuta. Privirea pe care o aruncase pe acea pagină aflată în biroul lui Calum cu o zi în urmă îi dezvăluise adevărul – începuse căutările.

„La ce te aşteptai? Că nu o să te caute?”

Îşi întinse mâinile. Gerald avea nevoie de avere şi nu avea să aibă linişte până când nu o găsea. Şi dintre toate locurile în care ar fi putut să le aleagă, se trezise în casa lui Calum Dabney, prietenul căruia îi adusese atâta durere şi suferinţă odinioară. Un bărbat care, fără să ezite, îi oferise un avans şi care, fără să o întrebe prea multe, îi permisese să se ocupe de livrările de mâncare la spitalul de copii, împovărată de vinovăţie, închise ochii. Nu avea niciun drept

să fie acolo. „Ce soluţie am?”

Adevărul sună dur şi rece – niciuna. Eve nu avea opţiuni. Niciuna care să fi fost convenabilă. Cu un frate dispărut, iar celălalt, un nenorocit care mai degrabă ar fi preferat să o vadă violată decât fericită, era complet neajutorată, cu excepţia sprijinului pe care i-l oferise Calum.

— Nu ai altă alegere, şopti ea, parcă simţind nevoia să audă asta.

Amintirea acestui fapt nu-i alungă însă remuşcarea. Calum nu-i oferise doar un loc de muncă şi siguranţă, ci, fără să întrebe, îi dăduse 200 de lire.

Iar ea era acolo doar în baza unei minciuni. Era fata care îl trădase şi a cărei familie aproape că îl spânzurase. Şi totuşi, se afla acolo, bucurându-se de bunătatea lui. Nu putea să înţeleagă de ce făcuse aceste lucruri pentru ea, care era doar o străină.

Dar fusese generos şi cu alţii. Hainele elegante ale lui Ruby şi Gideon şi stilul de viaţă confortabil erau altă dovadă a generozităţii, în ciuda vieţii dureroase pe care o avusese pe stradă, încă avea inimă şi dădea dovadă de bunătate. Muncind la spitalul de copii şi având tatăl şi fratele plecaţi, ea uitase că încă existau bărbaţi capabili să facă lucruri bune. Bărbaţi care erau mânaţi şi de altceva în afară de avariţie, lăcomie şi ideea că ei sunt cei mai importanţi.

Eve îşi netezi fustele ponosite. Putea să facă mult bine cât avea să stea acolo. Putea să aibă grijă de registrele clubului pe care el îl iubea atât de mult şi de care depindeau atâtea. Şi nu era ca şi cum avea să-i fie dor de serviciile ei când avea să plece. Până la urmă, îi mărturisise intenţia de a o înlocui dacă avea să se dovedească de neîncredere.

Ceea ce nu intenţiona să facă. Nu voia să-i trădeze bunătatea.

— Mai mult decât ai făcut-o deja, bolborosi ea.

Scoase limba, strâmbându-se la propria reflexie în oglindă, după care apucă ochelarii pe care îi detesta şi făcu o pauză. Cu ochelarii aceia blestemaţi, nu putea să vadă

bine. Nu i-ar fi trebuit mult atentului Calum să-i observe obiceiul de a nu-i purta. Se uită cu atenţie la ramele din mâna ei. Până acum, el ar fi recunoscut-o. Ochelarii erau o deghizare neinspirată, prost gândită de sora Mattison.

Având grijă să nu facă zgomot, se aplecă şi aşează ochelarii pe podea. Se îndreptă, întinse mâinile în aer pentru a-şi menţine echilibrul, ridică piciorul drept şi trânti ghetuţa peste lentile. Se auzi o pocnitură.

Simţi un val de satisfacţie în timp ce sticla se împrăştie prin cameră. Eve se aplecă şi ridică ochelarii. Adună lentilele sparte şi le aruncă în coşul de gunoi. În timp ce făcu asta, privirea i se opri asupra ceasului de pe partea opusă a peretelui. Şase fără trei minute. Scăpă o înjurătură. La naiba!

Având în vedere importanţa pe care Calum o acorda punctualităţii, ultimul lucru de care avea nevoie în a doua ei zi acolo era să întârzie la altă întâlnire. Eve luă ultimul ciob, suspinând când sticla îi sfâşie carnea. Sângele cald şiroia precum acel gheizer din Islanda despre care îi povestise Kit în vizitele rare acasă. I se întoarse stomacul pe dos.

„Oh, Dumnezeule! Nu te uita… Nu te uita…” Strângând din ochi, băgă degetul rănit în gură pentru a opri sângerarea, aproape sufocându-se. Se auzi un ciocănit în uşă. Se forţă să deschidă ochii.

— Un moment, şopti ea, auzind a doua bătaie în uşă. Un moment, răspunse din nou, de această dată mai stăpână pe sine.

Băgând ochelarii în buzunar cu mâna cealaltă, Eve apucă un carneţel şi un creion de cărbune, după care se grăbi spre uşă. Deschizând-o larg, ieşi în hol.

— Domnului Dabney nu-i place să aştepte, mârâi MacTavish cu accentul lui specific londonez, în loc să o salute.

Mergea înainte pe holuri, fără a se sinchisi să verifice dacă ea îl urma. Acea ameninţare o distrase – chiar dacă îi inspira teamă – şi nu se mai gândi că se rănise. Grăbi ritmul pentru a ţine pasul cu picioarele lungi ale paznicului, aproape alergând după el. Ajunseră la ultima uşă de pe

etaj, cu o intrare păzită, care dădea într-o scară mare. Fără a se obosi să bată, MacTavish împinse uşa.

Ţinându-şi lucrurile la piept, Eve privi prin camera mare, observând imediat fereastra largă, acolo unde ar fi trebuit să se afle un perete. Însă nu acea fereastră care dădea către tavanul iluminat de candelabre îi atrase atenţia, ci mai degrabă figura puternică, masivă care îi stătea faţă. Cu picioarele uşor depărtate şi cu mâinile prinse la spate, Calum arăta ca un zeu grec, care îi evalua pe simpli muritori din faţa lui. Inima îi bătea periculos de repede. Ea, Evelina Pruitt, nu fusese interesată niciodată până atunci de vreun bărbat. Nimeni care să o fi făcut să se simtă…

— Ai întârziat, zise el imediat, strivindu-i gândurile care zburdau care încotro.

— Iartă-mă!

Se crispă când îşi auzi cuvintele rostite aproape pe nerăsuflate, rugându-se ca el să nu le fi auzit. Rugându-se ca el să fie la fel de rezervat, precum un proprietar de club. Calum se întoarse. Bineînţeles, Dumnezeu era prea ocupat ca să dea curs rugăminţilor lui Eve. Acum se ruga ca lumina străvezie a dimineţii să-i ascundă obrajii care îi ardeau. Cu mâinile tremurânde, vârî degetele în buzunar şi scoase ramele.

— Mi-am spart ochelarii, explică ea şovăind.

Privirea lui se îndreptă asupra degetelor întinse.

— Eşti rănită, îi reproşă el, scoţând o batistă albă. Calum ajunse lângă ea în doar câteva mişcări. Desfăcu batista. Uite, murmură el, prinzând-o de mâna rănită.

Din ziua în care fusese fugărit de fratele ei, Eve nu mai putuse să se uite la sânge fără a se gândi la Calum. Alte picături teribile îi aminteau de suferinţa lui şi de complicitatea ei la ceea ce crezuse atunci că fusese sfârşitul lui Calum. În acel moment, nu simţea o teamă obişnuită, ci pur şi simplu pe el. Îi îngrijea rana, aşa cum făcuse şi ea cu mulţi ani în urmă. Simţi fiori mici în locul în care mâna lui mare o atinse pe a ei. O strânse puternic, dar surprinzător de delicat, contrar impresiei pe care ar fi lăsat-

o cicatricele şi rănile lui.

Îşi simţi inima bubuind nu din cauza batistei pătate pe care o ţinea pe degetul ei, ci din pricina semnului care îi marca pielea. Acea cicatrice decolorată, de la o rană veche. Una pe care i-o îngrijise ea, aşa cum făcea el în acea clipă.

„Cine ţi-a făcut asta, Calum?”

„Şi ce o să faci? O să te lupţi cu ei pentru mine, ducesă?”

În timp ce îi apăsa materialul brodat peste tăietura mică din deget, îi privi capul înclinat. Părul lui castaniu-închis era scăldat în şuviţe atât de frumoase, pentru care îl invidiase încă de la vârsta de 9 ani. Acum femeie în toată firea, la aproape 26 de ani, cu aproape şaptesprezece ani mai mare, era plină de cu totul altfel de dorinţe. Jinduia să-şi bage mâna printre acele şuviţe şi să vadă dacă erau atât de catifelate precum păreau. Ridică privirea, şi ochii li se întâlniră. Se aşteptă ca el să facă un pas în spate şi să lase o distanţă respectabilă între ei. Calum însă rămase ţintuit pe loc, fără a-şi ascunde privirea. Un bărbat care putea controla pe oricine.

„Ar trebui să mă îndepărtez. Ar trebui să-mi trag mâna din strânsoarea lui şi să fiu fată de duce, aşa cum am fost crescută”. Însă nu era în stare să facă nimic lângă Calum Dabney. Mirosul lui de lemn de santal, atât de masculin, o fermeca. Cât de diferit era şi în această privinţă de Lord Flynn şi de Gerald, care se îmbăiau în parfumuri florale!

Calum se apropiase şi mai mult. Eve flutură din gene şi lăsă capul pe spate pentru a-i primi sărutul. Nu-i era teamă aşa cum îi fusese de Lord Flynn. Simţea doar o nevoie arzătoare de a-l cunoaşte pe Calum şi în acest mod…

— Gata, zise el pe acelaşi ton şi cu acelaşi efect pe care l-ar fi avut o găleată de apă rece în cap. Cred că s-a oprit, continuă el.

Cu pielea arzând din cauza suspinelor, îşi mută privirea la mâna încă prinsă într-a lui.

Realitatea o lovi din nou, într-un mod cu totul nou. O

cuprinse greaţa, şi avea un gust amar în gură când văzu acele şiroaie intens colorate. „Nu fi proastă… E viu…”

Doar că mintea ei nu voia să ia în considerare adevărul din faţa ei. Era captivă în gândurile de trădare şi de înşelăciune comise cu cruzime de propriul frate din cauza ei – involuntar, dar din cauza ei.

— Eve?

Auzind vocea lui Calum parcă venind de undeva de la capătul holului, clipi des, luptându-se să alunge ţiuitul din urechi.

— Te temi de sânge? întrebă el, parcă descoperind o nouă minune a lumii.

— Nu mă tem de sânge, Calum, răspunse ea cu inima grea.

Pentru că nu se temea. Era îngrozită de amintirile pe care i le trezea acea substanţă caldă şi lipicioasă. Ceea ce era cu totul diferit de o simplă teamă neîntemeiată. Căută ceva de care să se prindă pentru a potoli tremuratul picioarelor şi se sprijini de masa de scris din lemn de stejar.

— Aşază-te, îi ordonă ferm Calum.

Sunetul lemnului târât pe lemn îi spunea că îi trăsese scaunul mai aproape. Incapabilă să scoată vreun cuvânt, luptându-se pentru a-şi potoli panica, Eve se lăsă pe marginea scaunului. Închizând ochii, se concentră să-şi calmeze ritmul respiraţiei atât de zgomotoase, până ce se linişti.

— Bea!

Calum aşeză paharul pe suprafaţa roşie şi catifelată a biroului. Ea clătină din cap. Asistase de prea multe ori la cruzimea fratelui ei după ce se îmbăta şi nu suporta nici măcar să se uite la o carafă.

— Eu nu…

— Am zis să bei, îi spuse el ferm şi cu degetele uşor tremurânde de această dată, iar Eve îl ascultă.

Luă o înghiţitură mică, strâmbându-se când simţi cum o arde amestecul aromatic şi amar. Ce băutură oribilă! Ce om întreg la minte ar consuma de bunăvoie o băutură atât de tare?

— Mai ia o gură, o rugă Calum.

— Sunt bine, îl asigură ea.

— Mai ia o gură! îi ordonă el.

Eve se supuse, iar de această dată nu mai simţi gustul chiar atât de amar, aşa că luă încă o înghiţitură. O căldură liniştitoare îi cuprinse pieptul, alungând coşmarurile de mai devreme şi aducându-i un calm plăcut. Din nou stăpână pe sine, Eve aşează paharul pe birou neterminat. Pentru că el o privea cu mult mai multă îngrijorare decât ar fi meritat din partea acestui bărbat, se pregăti pentru întrebări pe care nu şi le dorea.

— M-ai chemat domnule Dabney, îi aminti ea, folosindu-i în mod intenţionat numele de familie pentru a ridica un zid între ei şi pentru a-i distrage atenţia de la întrebări la care nu avea răspuns, la care nu putea răspunde fără a divulga informaţii mult prea periculoase.

*

Fiind nevoit să se protejeze de la o vârstă fragedă, având în vedere că rămăsese orfan de la 5 ani, trăise într-o casă de copii şi apoi pe străzi, Calum devenise un adevărat maestru al tacticilor de manipulare.

De la furtişaguri şi idei prin care putea să evite pedepsele brutale ale şefilor de bandă până la strategii prin care puteau să scape, deşi nu plătiseră chiria la prima cocioabă pe care el şi fraţii lui o numeau casă, Calum se perfecţionase în arta eschivării.

De aceea, înţelese de la bun început, când Eve îi folosise numele formal şi i se adresase astfel, că voia să evite orice fel de întrebare. Această încercare spunea destul de multe despre naivitatea fetei.

Răspunsul ei scurt şi neobişnuit nu făcu altceva decât să-i trezească şi mai multe suspiciuni şi să se întrebe ce o adusese la club.

„Nu mă tem de sânge, Calum”.

Modul şoptit în care îi spusese acele cuvinte îi bântuia gândurile, amintindu-i de alte vremuri, când aceleaşi

cuvinte fuseseră rostite în acelaşi fel. Dumnezeule, nu se gândise de foarte mult timp la acea fetiţă care aproape că îi pecetluise soarta! Cu timpul, învăţase că persoanele născute în înalta societate erau loiale în primul rând faţă de familie – exact aşa cum făcuse Calum cu fraţii lui pe stradă. Alungă acele gânduri despre mica Lena.

Aşadar, lăsând la o parte suspiciunile, de ce dorea să afle mai multe despre Eve Swindell? Femeia aceea avea mai multă mândrie decât majoritatea bărbaţilor pe care îi cunoştea el, iar Calum putea să parieze că mai degrabă ar fi ridicat un cuţit şi s-ar fi tăiat din nou în loc să recunoască că fusese atât de afectată de tăietura de la deget.

Lui Eve îi revenise culoarea în obrajii palizi, aşa că el îşi domoli curiozitatea de a afla mai multe despre ea şi se întoarse la motivul întâlnirii lor.

— Mâine o să te întâlneşti cu distribuitorul nostru de coniac. O să te însoţesc, o să fac prezentările şi o să-ţi permit să discuţi despre transportul pentru luna viitoare.

Ea îşi umezi buzele.

— Asta înseamnă că o să ies din club.

Oare era dornică să scape de acel loc?

— De obicei, aşa au loc întâlnirile, zise el amuzat.

Tânăra femeie privi distrasă în jur, aruncând o privire spre ziarul *Times* de pe birou înainte de a se uita din nou la el.

— Sunt străzi respectabile? întrebă ea ezitant.

Se încruntă. Eve îi demonstra că avea aceleaşi reţineri pe care le avuseseră celelalte două femei dinaintea ei.

— Lambeth. Dacă asta e o problemă, eşti liberă să-ţi cauţi alt post, îi replică el fără menajamente.

Nu avea să-şi piardă timpul – nici pe al lui, nici pe al ei – cu o misiune care nu era în avantajul nimănui. Eve clătină iute din cap.

— Nu, nu, zise ea grăbită. E în regulă. Strada Lambeth ai zis?

Scoţându-şi carneţelul şi creionul din cărbune, îşi notă ceva pe o foaie. Îi tremurau uşor degetele, însă vorbi apăsat şi hotărât, ceea ce îl făcu să încuviinţeze din cap

când văzu puterea de care dădea dovadă.

— La ce oră trebuie să mă întâlnesc cu el? întrebă ea, ridicându-şi privirea.

Nu *noi* sau *tu.* Îşi asumase întru totul această responsabilitate, iar Eve crescu încă puţin în ochii lui. Când fosta contabilă descoperise locaţia atât de necreştinească, refuzase să meargă, implorându-l pe Ryker să trimită pe altcineva în locul ei. În ciuda reţinerii lui de a o angaja, trebuia să recunoască faptul că era o femeie puternică.

— Mâine, la ora 11.00. Imediat după aceea, o să-ţi aranjez o întâlnire cu furnizorul nostru de grâu.

Eve doar încuviinţă din cap şi scrijeli din nou în carneţel. Ca un afacerist. Profesionist. Şi al naibii de seducător!

— Ieri ai zis că voi fi responsabilă cu supravegherea etajului cu jocuri.

Deşi iniţial se arătase neliniştită din cauza acestei perspective, acum vorbea cu un calm deosebit de pragmatic. Regretând că o necăjise intenţionat cu o zi înainte, el se îndreptă spre fereastră.

— Acesta este observatorul, îi explică el.

Făcu un pas către panourile din sticlă plasate inteligent ce fuseseră instalate la cererea şi insistenţele lui la deschiderea clubului.

— Aici o să ai oportunitatea de a analiza nestingherită mulţimea, precum şi obiceiurile şi comportamentul clienţilor noştri.

De la fereastră, o văzu apropiindu-se de el cu reţinere. Îi atinse în treacăt umărul, ca din întâmplare. Ezitările ei contrastau cu obişnuita ei stăpânire de sine. Eve Swindell era o luptătoare neînfricată. Ce o făcea să se transforme într-o domnişoară ezitantă şi tăcută?

Era o enigmă care îi stârnea dorinţa periculoasă de a o descoperi. Eve zăbovi în spatele lui, trăgând cu ochiul la sălile de jos. Ah, deci asta era!

Spre deosebire de femeile dinaintea ei, nu îi plăcea ideea de a avea de-a face cu bărbaţii care îşi aruncau averile pe apa sâmbetei în interiorul acelor pereţi.

— Aici, vei putea să-i observi fără ca ei să te vadă – mă refer la cei aflaţi în sălile de joc, îi explică el. Ferestrele sunt special făcute, astfel că pe o parte arată ca nişte geamuri, iar pe cealaltă parte sunt precum nişte oglinzi.

— Nu am mai văzut aşa ceva niciodată, murmură ea apreciativ.

Eve se apropie şi mai mult, punând o mână pe sticlă şi pipăind-o cu atenţie. Apoi, privind în jur, atinse suprafaţa cu fruntea. Ochii ei priveau uimiţi spre clienţii, paznicii şi dealerii prinşi în activităţile lor. Niciunul nu era atent la cei doi oameni care îi urmăreau.

— Cum? întrebă ea abia respirând, cu aceeaşi uimire pe care o simţise şi Calum în momentul în care meşterul de oglinzi pe care îl angajase desăvârşise lucrarea.

Calum pipăi geamul. Suprafaţa era caldă sub atingerea lui.

— Sălile de joc sunt puternic iluminate, iar observatorul este ţinut în întuneric. Camerele iluminate maschează reflexia.

— Genial! zise ea, călătorind cu degetele pe lângă ale lui.

Urmări drumul pe care mâna ei o descria – jocul distras, dar incitant al degetelor ei care invocau imagini păcătoase ale mâinilor graţioase trasând o cărare pe trupul lui. Dorinţa îi pulsa în vene, reuşind cu greu să privească spre clienţii care se amestecau în încăperea de mai jos.

— Cine s-a gândit la aşa ceva? întrebă ea, ridicând capul.

— Ideea a fost a mea. Am căutat mai mulţi meşteri, însă majoritatea nu au înţeles ce le ceream şi mi-au zis că nu se poate face asta. Doar unul m-a întrebat cât timp are la dispoziţie pentru a realiza proiectul.

Îl privi surprinsă.

— Eşti un inventator, atunci.

El pufni.

— Chiar deloc.

— Eşti modest, Calum. Ştii câte lucruri am creat eu?

Cu degetul mare şi arătătorul formă un zero.

— Aşa că nu-ţi diminua realizările doar pentru a scăpa de complimente.

Simţindu-se uşor stingherit, îşi aranjă reverul.

— Sunt doar câteva idei, toate în beneficiul clubului.

Ridicând din sprâncene, Eve cercetă curioasă.

— Ce sunt aceia? întrebă ea, gândindu-se la ultimele lui vorbe.

— Stâlpii, clarifică el, indicându-i coloanele largi de pe toată suprafaţa localului. Există un mâner ascuns, iar în caz de urgenţă, dacă are loc ceva neprevăzut, o persoană poate să deschidă zăvorul şi să coboare pe o scară îngustă.

Eve privi îndelung la acele ieşiri de urgenţă, vădit interesată de ele – el se certase cu fraţii lui din cauza costurilor construirii lor.

Ea îşi umezi buzele.

— Şi ai… avut nevoie vreodată de una dintre acele ieşiri de urgenţă?

Se aventurase. Nu avea niciun drept să întrebe asta, iar el nu-i era dator să-i spună nimic acelei femei care era de fapt o străină misterioasă, ajunsă acolo în urmă cu două nopţi. Calum vârî mâinile în buzunarele jachetei şi se răsuci pe călcâie.

— Nu aici, îi mărturisi el, recunoscând asta cu greu.

De ce ar fi vrut să-i împărtăşească aceste detalii, lucruri pe care nu trebuia să le ştie?

— Dar în altă parte? şopti ea mai mult pentru sine.

Era suficient de şireată pentru a fi periculoasă. Întrebarea ei îl duse pe Calum cu gândul la altă întrebare… La noaptea în care rămăsese marcat pentru totdeauna din cauza neglijenţei lui – la ducele de Bedford. O ură aproape palpabilă îi curgea prin vene de fiecare dată când credea că îl vedea sau când cineva îi vorbea despre unul dintre cei mai buni patroni de la Iadul şi Păcatul. Satisfacţia de a-i lua veniturile nu se putea compara cu teama pe care puternicul nobil i-o trezea. Eve îşi aşeză mâna pe mâneca lui. Căldura atingerii ei, chiar şi prin material, îi pătrunse în gândurile întunecate, trezindu-l.

— Undeva, zise el în cele din urmă.

În încercarea de a scăpa de tandreţea periculoasă din ochii ei, îi arătă partea lui întunecată.

— Newgate.

Instinctiv, degetele ei îi strânseră braţul. Păli. Nu rosti niciun cuvânt. Apoi o auzi, încet şi răguşită, cu un real regret:

— Îmi pare atât de rău…

Doar că, de această dată, simpla menţiune a acelei închisori desprinse din iad, care de obicei îi dădea fiori, îl făcu să-şi dorească să o aline pe acea străină din faţa lui.

— Am supravieţuit şi am învăţat, zise el, fără a-i dezvălui prea multe.

Când observă că ea tace, privi în jos. O lacrimă îşi croi drum pe obrazul ei, iar tristeţea de pe chipul fetei îl spintecă. Cu vârful degetului mare, îi prinse lacrima în colţul gurii.

— Parcă spuneai că nu plângi, şopti el, zăbovind cu degetele în apropierea buzelor ei frumos arcuite.

— Nu plâng. Nu am mai plâns de doi ani, îi explică ea, trădând faptul că fusese o perioadă din viaţa ei plină de suferinţă.

Dumnezeu să-l ajute, în timp ce ea îi vorbea, nu putu să-şi ia ochii de la acea gură atât de atrăgătoare, acea buză subţire de sus şi cea voluptuoasă de jos.

„Sunt pierdut…”

Suspinând, Calum îi cuprinse gura cu buzele. Preţ de câteva momente, Eve se încordă în braţele lui, ridicând pumnii pe pieptul lui, iar el fu total captivat de pofta trupească pe care o avea faţă de această femeie. Eve îşi încolăci degetele în jacheta lui, ţinându-l aproape.

Înclinându-şi capul, ea se pierdu în sărutul lui. Încurajat de suspinele ei languroase, îi exploră textura buzelor, mai întâi cu tandreţe şi apoi din ce în ce mai pasional, mânat de gemetele ei. Se eliberă.

Calum o posedă într-un ritual lipsit de inocenţă, unul menit să guste, să ardă şi să rămână în amintire pentru totdeauna. Gâfâind pe pieptul lui, ea rosti un singur cuvânt – numele lui –, înnebunindu-l de dorinţă. O prinse de fund şi

o lipi de oglindă, savurându-i buzele pentru a-i descoperi gustul.

Ea îl sărută în acelaşi mod în care se comportase la prima lor întâlnire. La început delicat, după care îi vârî degetele în păr, înclinându-şi capul şi răspunzându-i cu limba. Erau ca doi saltimbanci într-un dans primar. Respiraţia lor întretăiată se ridică şi cobora într-un ritm alert, în timp ce el o pipăia peste tot, jinduind să-i cunoască fiecare linie a trupului chiar şi prin materialul de lână al rochiei. Îşi dorea să o dezbrace şi să-i simtă pielea de satin.

Calum se opri din sărutatul buzelor ei, făcând-o să geamă în semn de protest. Îşi concentră atenţia mai jos, către colţurile gurii ei, apoi către lobul delicat al urechii drepte, pe care îl prinse şi îl supse, făcând-o să suspine. Avea buzele umflate datorită pasiunii sărutului. Incitat de modul în care începuse să-i răspundă, mădularul i se întări, iar el continuă să o exploreze cu buzele pe gât, acolo unde-i putea simţi pulsul.

— Calum…

Îl strigă apăsat, însetată de dorinţă şi cu înfocare.

— Cine eşti tu, Eve Swindell? şopti el, respirând alert, privindu-i decolteul modest.

Cine era ea şi cum îl făcuse să-şi uite toate principiile? Uitase de instincte? Îi permisese să-i intre în club şi în viaţă. Singurul ei răspuns fu un scâncet pasional. Se propti cu capul în geam, cuprinzându-i faţa în mâini şi trăgându-l aproape de sânii ei.

În fierbinţeala momentului, auzi paşi pe hol. Calum se trase din braţele ei. Eve se lovi brusc de perete. Cu picioarele uşor depărtate, cu rochia răvăşită şi cu buclele încâlcite, nu puteau să existe îndoieli cu privire la ceea ce făcuseră.

— Ce… începu ea uimită şi cu ochii plini de dorinţă.

Întorcând-o cu faţa către club, el se grăbi să se aşeze în spatele biroului, cu spatele la intrarea în încăpere. O clipă mai târziu, se deschise uşa. Mai privi o dată spre geam chiar în momentul în care intră Adair.

— A ajuns o scrisoare de la…

Fratele său tăcu brusc. Calum nu avea nevoie să se uite în spate sau în oglindă pentru a observa ochii scânteietori ai fratelui analizând-o pe Eve Swindell, uşor încurcată şi îmbujorată.

— Helena, continuă Adair înaintând.

Aşeză hârtia cu faţa în jos pe suprafaţa îngrijorător de goală a biroului lui Calum. Simţea că îi ia foc pielea sub privirea atentă a lui Adair.

— Asta e tot doamnă Swindell, zise Calum.

Cu ochii în pământ, femeia se împiedică grăbindu-se să iasă. Când închise uşa în urma ei, Calum simţi o fierbinţeală teribilă, iar acea căldură enervantă îi cuprinse obrajii. Pentru numele lui Dumnezeu, cine şi-ar fi imaginat că el, Calum Dabney, copilul vagabond devenit hoţ şi apoi proprietar de club de jocuri, era în stare să roşească?

— Ce? mormăi el, văzând cum Adair îl priveşte atât de acuzator.

Vina i se învolbură puternic în măruntaie.

— Nu am zis nimic, spuse Adair apăsat, ridicând palmele.

— Nici nu trebuia, bolborosi el, apucând scrisoarea de la sora lui, bucuros de această distragere.

Calum sărutase o femeie care îi era angajată. Nu doar o simplă femeie, ci una respectabilă, al cărei sărut îi spunea atât de multe despre inocenţa ei. O trântise în perete, dorindu-şi să-i ridice fustele şi să se piardă în interiorul ei.

Rupând sigiliul, studie scrisoarea de la Helena. În tot acest timp, Adair îl privea acuzator. Aşa cum trebuia, de altfel. Calum nu era genul care să facă obsesii pentru angajaţi şi, cu siguranţă, nu-i stătea în fire să uite de logică şi de raţiune în faţa unei străine pe care o ştia doar de câteva zile. Concentrându-se asupra scrisorii de la Helena, Calum împături hârtia la loc.

— O să fie nevoie să o însoţeşti pe doamna Swindell pe Lambeth. Să-i faci cunoştinţă cu Carter şi Bowen.

Îl vedea în fereastră pe Adair, în poziţia lui obişnuită, împreunându-şi degetele mijlocii şi studiindu-l.

— Oare această schimbare de planuri are vreo

legătură cu rochia şifonată şi cu obrajii roşii ai doamnei Swindell?

„Să fiu al naibii dacă o să răspund la asta!” Când Calum nu răspunse, Adair rânji.

— Aşa credeam şi eu.

Ignorându-l pe fratele lui şi încercările de a-l tachina, Calum ridică scrisoarea de la Helena.

— Scrie-i Hellenei şi spune-i că voi fi acolo pentru o vizită duminică dimineaţă.

Era cel mai liniştit moment al clubului, când domnii dormeau, lăsând în urmă depravarea nopţii trecute, încercând să dea dovadă de un fals simţ de civilizaţie şi decenţă.

Adair vârî hârtia în buzunarul jachetei.

— Pare mai puternică decât ultimele două contabile, zise el, încercând să-l aţâţe.

Pufni, refuzând să-i alimenteze curiozitatea.

— E o străină.

Una pe care tocmai o trântise cu spatele de sticlă, sărutând-o exasperat, cu doar câteva momente în urmă.

— Şi noi am fost străini odată. Apoi am devenit o familie.

Calum nu avea nevoie ca el să-i îndruge poveşti despre legăturile care se puteau lega între străini. Ştia cât de importante erau acele legături şi ce forţă ofereau dat fiind că şi el îşi găsise familia pe stradă, la o vârstă deosebit de fragedă. Era conştient de pericole. Şi nu exista urmă de îndoială că atracţia pe care o simţea faţă de Eve Swindell era mult mai periculoasă decât furtişagurile şi buzunarele pe care le golise pe străzile din St. Giles.

Dincolo de abilitatea fratelui său de a-şi dea seama de ce era atras în mod inexplicabil de o femeie isteaţă, nu era nimic amuzant în toată situaţia care o privea pe Eve.

— Ocupă-te de scrisoare, îi zise el apăsat pentru a pune capăt acelui interogatoriu. Oh, Adair, îl strigă în timp ce se îndrepta spre uşă, te rog să-mi spui dacă această lady îţi dă motive de suspiciune.

Deşi şi-o dorea nebuneşte, nu era atât de prost să nu

fie precaut cu noua persoană din mijlocul lor.

Calum îşi trecu mâna prin păr. În cele câteva zile de când o cunoscuse, Eve dăduse dovadă de o forţă de caracter pe care nu o mai văzuse la altă femeie. Şi, da, se îndoise şi fusese înfricoşată uneori, aşa cum ar fi fost orice femeie sensibilă… Totuşi, nu renunţase. Nu cedase şi nici nu se transformase într-o plângăcioasă, aşa cum se întâmplase cu ultimele două contabile. Chiar şi prostituatele devenite servitoare şi chelneriţe îi demonstraseră că aveau o înclinaţie către actorie. Bineînţeles, era normal ca o femeie deosebită precum Eve Swindell să aibă o astfel de putere asupra simţurilor lui.

Însă adevărul rămânea – atracţia faţă de o lady care lucra pentru el era contrară tuturor principiilor morale pe care le avea. Faptul că se lăsase purtat de acea foame a dorinţei îl făcuse să fie cel mai nenorocit dintre ticăloşi.

Indiferent de atracţia inexplicabilă faţă de Eve Swindell, ea era o angajată şi tocmai de aceea nu putea să existe nimic între el şi această lady. Îşi încleştă maxilarul. Ar face bine să-şi amintească asta!

Capitolul 9

„Servitorii indiscreţi pot distruge foarte discret o lady”. Era o părere stupidă pe care guvernanta ei extrem de rigidă i-o întipărise în minte încă de când Eve era mică… Un memento pentru a fi mereu precaută şi în gardă.

Acum Eve vedea cu alţi ochi acel sfat vechi. Şi anume că o lady putea să înveţe foarte multe ascultându-i pe bărbaţii şi pe femeile care cunoşteau îndeaproape modul de funcţionare al unei gospodării. Sau, în cazul ei, al unei săli de jocuri.

Aşa aflase Eve că ducesa de Somerset şi Calum aveau programată o întâlnire. Ştia unde şi când avea să aibă loc. Auzise şi speculaţiile legate de subiectele de discuţie dintre cei doi fraţi.

Eve era mai puţin interesată de discuţiile personale dintre cei doi, însă dornică să afle durata întâlnirii.

În camera elegantă pe care o numea acum acasă, Eve privea printr-o fereastră mică şi retrasă la străzile de dedesubt. Se holba de mai bine de o oră.

Calum urma să-şi viziteze sora în Mayfair, lucru de admirat. Unul dintre fraţii ei, deşi iubitor şi devotat când se afla prin preajmă, îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă călătorind pentru Ministerul de Interne. Celălalt frate o ignorase mulţi ani, până la moartea tatălui, când îşi dăduse seama ce ar putea obţine dacă ar forţa-o să se căsătorească. Calum însă se vizita des cu fraţii lui şi, din ce îi auzise pe servitori şoptind, întâlnirile aveau legătură cu afacerile şi starea generală a clubului.

Propriul ei tată nu-i permisese vreodată să se apropie de un registru ori să discute despre proprietăţile şi bunurile lor. Asta, până ce se îmbolnăvise, iar Gerald refuzase să preia această sarcină, pentru că nu voia să piardă timp cu ceva ce nu avea legătură cu lichiorul, cu pariurile sau cu prostituatele.

Calum nu doar că oferise aceste sarcini importante unei femei, ci, din spusele servitorilor, înţelegea că aprecia şi ţinea cont de perspicacitatea surorii lui în afaceri.

Acest lucru se potrivea cu ceea ce ştia despre băiatul pe care îl cunoscuse odinioară. Nu-l interesase că era mult mai mică sau o fetişcană tâmpă – cum obişnuia Gerald să se plângă. În schimb, îi vorbise fără rezerve la fel cum ar fi făcut cu orice băiat de teapa lui. Tocmai de aceea fusese iremediabil îndrăgostită de el în copilărie. Iar acum, ca femeie matură, Eve îl vedea la fel de îmbătător, deşi pentru societate ea era invizibilă pentru că se născuse femeie. Inima îi sări din piept pentru câteva secunde şi închise ochii.

Astfel de aprecieri şi conştientizarea bărbatului în care se transformase Calum erau periculoase pentru că nu putea să iasă nimic bun din ele – cu siguranţă, nu o relaţie. Nici măcar o prietenie. Minciunile o aduseseră acolo, iar cu fiecare zi pe care o petrecea în acel loc, se afunda tot mai

mult în hăţişul lor. Un bărbat care aprecia onoarea şi responsabilitatea aşa cum o făcea el nu ar fi putut – nu ar fi vrut – niciodată să ierte o asemenea trădare. Mai cu seamă pe femeia a cărei familie aproape că îi adusese sfârşitul.

Dacă i-ar fi ghicit identitatea, cu siguranţă ar fi dat-o afară în loc să o sărute aşa cum o făcuse.

Un sărut care fusese învăluit în magie, admiraţie şi frumuseţe. Unul pe care visase dintotdeauna să-l cunoască, deşi renunţase de mult la speranţa unei asemenea pasiuni. Bărbaţii nu erau atraşi de statura ei minionă, de nasul pistruiat şi de dinţii strâmbi.

Calum îi demonstrase un adevăr pe care nu-l crezuse posibil. Pentru prima dată în viaţă, o făcuse să se simtă frumoasă. Şi fusese deschis în faţa opiniilor ei despre afaceri şi registre.

Suspină şi se lovi cu fruntea de fereastră.

— Ce proastă eşti! îşi repeta ea încontinuu, ca o rugăciune.

Nu venise acolo pentru a jindui după proprietarul unei săli de jocuri. Chiar dacă era vorba despre un bărbat impunător, înalt, un simbol al masculinităţii cum era Calum Dabney. Venise să se adăpostească şi să fie în siguranţă şi ar fi făcut bine să-şi aducă aminte asta. Eve clătină puternic din cap şi, alungând gândurile despre el, deschise ochii.

Înlemni.

Calum tocmai lua în mână hăţurile calului de la un servitor care îl aştepta.

Gâfâind, se trase în spate şi lăsă draperia să-i ascundă prezenţa. Rămase nemişcată, cu inima pulsându-i alert. Oare o văzuse? Gemu gândindu-se la asta. „Sunt pierdută în astfel de situaţii”. Nu conta dacă o văzuse privind străzile. De ce ar fi presupus că ea ar fi aşteptat ca el să plece? Îndreptându-se încă o dată către fereastră, trase draperia şi privi în jos.

Calum stătea pe loc, cu spatele la ea, analizând străzile. Servitorul îmbufnat dădea din cap. Câteva momente mai târziu, Calum porni, îl urmări până ce dispăru din raza ei vizuală. Plecase. Era ceea ce aşteptase de mai

bine de o oră – plecarea proprietarului pentru a-şi vizita sora, ca ea însăşi să plece. Îi chiorăiau maţele şi se uita hotărâtă la străzile din St. Giles.

— Du-te! şopti ea, încercând să se mişte.

Şi totuşi, cu toată hotărârea pe care o avea de a ajunge la spitalul de copii şi de a o vedea pe sora Mattison, nu putea să-şi facă picioarele să se mişte nici măcar un pas. În schimb, îi treceau prin faţă cuvintele aruncate pe prima pagină din *Times...*

Cu inima frântă, ducele de Bedford a jurat că nu va avea linişte până ce ea nu se va întoarce la el...

Eve îşi cuprinse faţa în mâinile tremurânde. „Nu-l lăsa să te controleze în acest fel...” Avea prea multă putere asupra ei. Până la urmă, gândurile despre sora medicală mult iubită şi toţi acei copii o ajutaseră să se mişte.

De teamă să nu o părăsească curajul, se grăbi să-şi ia pelerina. Şi-o puse pe umeri, ridică gluga şi luă iute săculeţul. Hotărâtă, se grăbi spre uşă şi ieşi. Dorind să folosească intrarea servitorilor, îşi croi drum prin casa imensă. Cu fiecare pas, îşi simţea inima galopând şi nervii ca pe ace. Ţinându-şi respiraţia, se ruga să nu întâlnească pe nimeni care să o întrebe unde mergea şi ce avea de gând să facă.

Ajunsă la parter, trecu de servitorii preocupaţi de sarcinile lor, care nici măcar nu se sinchisiră să-i arunce o privire. Strângând săculeţul, folosi intrarea laterală. Paznicul MacTavish îi aruncă o scurtă ocheadă, la care îi răspunse cu un zâmbet forţat. Fără să scoată un cuvânt, se feri din drum şi îi deschise uşa.

În tot acest timp, o privea rece. Îşi simţea obrajii roşii. Chiar se aştepta la o altă reacţie din partea paznicului pe care îl păcălise să o ducă în camerele ei şi pe care îl înşelase în privinţa registrelor?

— MacTavish, îi zise ea voioasă, simţindu-l cum o urmărea cu privirea.

Ignorându-i salutul, el închise uşa în urma ei. Se

strâmbă, imaginându-şi că salutul ei probabil nu fusese deloc voios. Nu fusese niciodată o femeie obişnuită, modestă. Astfel de abilităţi, aşa cum le numise guvernanta ei, o ocoliseră pe Eve.

Odată ajunsă la capătul aleii, se opri. O cuprinse conştientizarea teribilă a pericolului de a fi afară. Era vânată – asta îi făcuse Gerald, pentru că, în acele exemplare ale ziarului *Times* pe care le citise, anunţase toată Londra că îşi căuta sărmana soră mult iubită. Stărui cu privirea asupra unei femei îmbrăcate elegant, care tocmai intra la Iadul şi Păcatul. Trase involuntar gluga mai pe faţă, pierzându-se în lâna ponosită. De fiecare dată când ieşea în afara clubului, risca să fie descoperită de fratele ei. Dacă ar fi fost descoperită…

Îi transpirară palmele. Trase aer în piept şi se sprijini de peretele din stuc. Un frate care îşi trimisese prietenul să-i violeze sora era capabil de orice fel de răutăţi şi cruzimi pe care mintea ei nu le putea înţelege sau anticipa. Teroarea şi neputinţa îi inundară fiinţa. Nu mai putea să respire.

Şi nu era prima dată de când ieşise din club pentru a vizita spitalul de copii când frica izvorâtă din propria laşitate o ţintui locului. Ştia că Gerald nu avea minte pentru lucrurile importante, dar era suficient de deştept ca să distrugă o persoană. Era mult prea periculos să viziteze spitalul de copii. Dată fiind afecţiunea pe care fratele ei ştia că o avea pentru acel loc, posibilitatea ca el să se fi gândit să o caute acolo era destul de mare. Aşadar, era ultimul loc în care ar fi trebuit să meargă.

„Întoarce-te… Sora Mattison o să înţeleagă că te întorci…”

Eve privi îndelung peste umăr – logica se lupta cu simţul răspunderii şi ai dreptăţii. „Dacă nu faci asta, eşti la fel de vinovată, de slabă şi de nedreaptă cum ai fost cu Calum în urmă cu mulţi ani…” Acest gând provocator, neplăcut şi al naibii de corect o lovi din plin. Blestemând încet porni, atentă să găsească o birjă. Găsi una oprită pe cealaltă parte a drumului, la câţiva paşi de locul în care se

ascundea. Eve abandonă siguranţa ascunzătorii ei şi înaintă.

Nu ştia la ce să se aştepte în timp ce păşea şi i se părea că nu se mai termina drumul. Oare se aştepta să ţipe cineva că o văzuse pe moştenitoare? Ajunse însă la birjă fără incidente. De pe capra trăsurii, vizitiul chel aruncă o privire nemulţumită spre pelerina ei maro.

Scotocind în săculeţ, Eve scoase o monedă.

— La spitalul Salvation Foundling din Lambeth, îi zise pe un ton regal, care îl făcu pe bărbat să sară la pământ.

— S-a făcut, domnişoară, îi răspunse, vârând grăbit moneda în jachetă.

Deschise uşa şi o ajută să urce.

Câteva clipe mai târziu, uşa se închise, şi birjă porni. Abia atunci îşi permise Eve să se cufunde în pernele inconfortabile. Îşi lăsă capul pe spate. Da, era o nebunie să o viziteze pe sora Mattison. Eve, din păcate, nu avea de ales. Vizitele ei fuseseră constante, precum ticăitul ceasului, iar contribuţiile financiare pe care le făcuse erau vitale. Nu doar sora Mattison se baza pe sprijinul lui Eve în privinţa registrelor şi a contabilităţii instituţiei care şi aşa era la un pas de ruină, ci şi copiii, care erau destul de nefericiţi că erau singuri pe lume.

Aşa cum fusese şi Calum.

Îi crescu pulsul gândindu-se cât îndurase acesta durerile, grijile şi foamea. Primise resturi de mâncare de la ea şi adăpost în grajdurile familiei, dar ar fi putut să moară atât de uşor pe străzi! În schimb, se ridicase şi îşi crease un imperiu care asigura slujbe pentru bărbaţi, femei şi copii.

Absentă, atinse cu vârful degetelor săculeţul în care ţinea cele 200 de lire. Cum era posibil ca un loc să ofere siguranţă şi stabilitate pentru unii şi sărăcie şi lipsă de speranţă pentru alţii, pentru femeile ca Eve? Femei care, din cauza jocurilor sorţii, erau dependente de soţii, fraţii şi fiii lor pentru a avea parte de siguranţă şi stabilitate. Iar când aceşti gentlemani nu erau interesaţi să le asigure niciunul dintre aceste lucruri, le rămâneau doar frica şi nesiguranţa.

Aşa fusese viaţa lui Calum... Când era mică, fusese martoră la suferinţa lui şi simţise durere şi regret pentru situaţia în care se aflase. Ca femeie ruinată de eşecul şi răutăţile fratelui, înţelegea mult mai bine cum fusese existenţa lui Calum. Frica tangibilă. Neajutorarea.

Sentimentul de ruşine şi regret al nevoii de a apela la ajutorul altora pentru a supravieţui.

Trăsura se opri încet. Privi pe fereastră. Ajunsese.

— Am ajuns, domnişoară, zise vizitiul deschizând portiera.

Înainte să o părăsească curajul şi să câştige vocea raţiunii, îi acceptă mâna.

— Te rog să aştepţi. Vor fi mai multe, îi promise ea, înmânându-i încă o monedă.

Făcu un pas apoi şi îngheţă. Simţea furnicături, ca şi cum cineva o urmărea.

Ghemuindu-se în pelerină, privi în jur, recunoscătoare pentru acoperirea pe care i-o oferea materialul. „Nu fi prostuţă! Frica te face să vezi monştri pe la toate colţurile”. Cu un curaj pe care nu-l simţea, Eve grăbi pasul pentru a trece strada, urcă scările spitalului de copii şi se furişă în interior.

*

— Deci?

Nu fusese nevoie decât de acest salut al Hellenei pentru a ghici că i se solicitase compania doar din considerente de afaceri. Calum ştia că nu era vorba de o vizită politicoasă, de curtoazie familială. Zâmbindu-i şters, Calum se aşează pe scaunul opus biroului ei dreptunghiular şi elegant.

— De obicei, vizitele încep cu *salut* sau cu *bună dimineaţa,* bolborosi el, întinzându-şi picioarele şi încrucişându-şi gleznele.

Sora lui îşi scoase ochelarii şi îi aşează pe birou.

— Ai angajat o contabilă.

— Dacă tu nu mai eşti, zise el sec. Aşadar, aşa începe

o vizită de dimineaţă.

Dându-şi ochii peste cap, Helena continuă grăbită:

— Deci? întrebă din nou.

În calitate de fostă contabilă, se ocupase de registre cu o abilitate nemaiîntâlnită şi cu o meticulozitate aproape imposibil de egalat. Crescând pe stradă, avea o minte strălucită, care fusese esenţială în înălţarea familiei din ruină şi în drumul către succes şi măreţie.

— Deci… am angajat o contabilă. Făcu o pauză. Din nou, adăugă el, pentru că merita să menţioneze că, de când plecase ea şi se măritase cu ducele de Somerset, în urmă cu mai bine de doi ani, nu fuseseră în stare să găsească pe cineva care să o înlocuiască.

În timp ce îi spunea aceste lucruri, îşi aminti de Eve şi de acuitatea ei de găsi erorile din coloane. Sau pur şi simplu nu găsiseră un înlocuitor potrivit. Sunetul scaunului Hellenei târât pe podea îl trezi din reverie. Îl cercetă cu aceeaşi intensitate pe care o răspândea mereu. „Ce ar fi crezut dacă ar fi descoperit că ai trântit-o pe folosea contabilă de perete şi că te-ai sărutat cu ea?” Calum se forţă să rămână nemişcat. După câteva clipe care părură o veşnicie, sora lui se sprijini de spătarul scaunului.

— Pe cine?

Îi povesti pe scurt despre plecarea şi furtul fostei contabile, apoi despre angajarea lui Eve.

Calum avu mare grijă să fie cât mai evaziv în privinţa anumitor detalii. Când termină, Helena bătea cu degetele pe suprafaţa imaculată a biroului ca într-un dans al degetelor care anunţau finalul povestirii.

— Ai fost jefuit.

Oftă. Bineînţeles, ea se concentrase asupra acestui lucru, aşa cum trebuia să facă.

— Am fost, sublinie el.

Toţi fraţii lui erau acţionari ai clubului şi erau afectaţi în mod egal de ceea ce se întâmpla.

— Şi mai rău, îl dojeni Helena.

Se crispă, înţelegând prea târziu că îi căzuse în capcană.

— Dacă ai nevoie de ajutor, spune, Calum, îi zise ea, mângâindu-şi bărbia şi privind peste degetele împreunate. Mă aşteptam la asta de la Ryker, nu de la tine.

Asta, pentru că Ryker era singurul din grupul lor loial care îi ţinea pe toţi la distanţă când se gândea la ceva sau când era sau nu tulburat de griji. Deşi se mai schimbase de când se căsătorise, Ryker era la fel de mândru precum cerul negru al Londrei noaptea. Tot datorită loialităţii, nu-i atrase atenţia că nici Ryker nu văzuse detaliile importante pe care le găsise Eve Swindell.

— Dincolo de asta, răspunse el vădit inconfortabil, de atunci, am angajat o contabilă competentă – chiar dacă suspectă – care pune registrele la punct.

— Şi i-ai verificat munca?

Oricât de mult detesta acele registre, făcuse asta. De nenumărate ori, noaptea, în timp ce ea dormea.

— Da, rânji el. Aş putea spune că e mai talentată decât tine, o necăji el.

Sora lui îi atinse mâna.

— Nu sunt atât de arogantă sau mândră ca un bărbat care ar prefera să creadă că el este cel mai bun şi să nu-l angajeze cu adevărat pe cel mai bun.

Nu, nu fusese. Întotdeauna fusese cu capul pe umeri. Era afacerista perfectă pentru care fratele ei de sânge, Ryker, alături de Calum, Adair şi Niall făcuseră tot posibilul să-i protejeze libertatea. Orice pentru binele ei.

Şi apoi era o femeie precum Eve Swindell, care îşi căuta calea singură, fără a avea pe nimeni care să o susţină şi care se dovedise cu adevărat capabilă. Nu era pentru prima dată când i se puneau întrebări legate de femeia din clubul lui.

— Nu mi-ai explicat cum ai găsit-o pe doamna Swindell, observă Helena strâmbându-se. Un nume extrem de nefericit…

— …pentru cineva de la o sală de jocuri, o întrerupse el. Ştiu. I-am zis şi eu asta.

Sora lui îi atinse uşor obrazul cu cicatrice.

— I-ai zis tinerei asta.

Se fâstâci, mişcându-se în scaun. Calum îşi petrecuse doar cinci ani într-o familie respectabilă şi restul vieţii între bărbaţi şi femei care vorbeau liber, fără teama de a ofensa. Nu era unul dintre acei domni extravaganţi, capabili de cuvinte frumoase şi de amabilităţi.

— Dacă asta contează, află că nu cunoştea acest cuvânt tocmai pentru că e legat de lumea jocurilor.

Helena păru surprinsă.

— Aşadar, e respectabilă.

Deschise gura pentru a o contrazice şi apoi o închise. Calum încercă din nou, dar nu-i ieşeau cuvintele pe gură. Se încruntă. Era nevoit să recunoască că Eve probabil provenea dintr-o familie respectabilă, luând în calcul tonul ei cultivat şi aversiunea faţă de jocuri. Faptul că fusese angajată de acei nobili puternici era o dovadă. Şi totuşi, era ceva diferit să fii un membru al aristocraţiei.

— A lucrat pentru…

Un ticălos. Iar orice ameninţare prezenta bărbatul, cu siguranţă era gravă, dat fiind că o determinase pe Eve să găsească refugiu într-o sală de jocuri. Helena ridică o sprânceană.

— A lucrat pentru…?

— Înainte de a veni la Iadul şi Păcatul, a lucrat în casa unui nobil, ţinând registrele, îi zise el în cele din urmă.

Era greşit să povestească altcuiva ceea ce îi mărturisise Eve, chiar dacă era vorba despre sora lui. Era total ilogic cum doar câteva zile petrecute cu o femeie pe care abia dacă o cunoştea întreceau în importanţă viaţa împărtăşită până atunci cu sora lui.

— Ai încredere în ea? îl întrebă Helena cu un scop clar în glas şi în privire.

Dacă el garanta pentru ea, atunci Helena ar fi avut încredere. I se uscă gura şi încercă să forţeze cuvintele să iasă. De-a lungul anilor, se mândrise cu precauţia lui. Acel simţ al precauţiei se desăvârşise după ce ducele de Bedford îl aruncase la Newgate. O asemenea greşeală fusese suficientă pentru a-l determina să fie atent la toate deciziile ulterioare. Cu toate acestea, greşeala de a avea încredere

în acea fetiţă aristocrată l-ar fi putut costa viaţa.

Greşelile care s-ar fi răsfrânt asupra oamenilor pe care îi numea familie ar fi avut consecinţe mult mai periculoase.

— Să înţeleg că nu ai? întrebă Helena sec.

Acea întrebare scotea în evidenţă viaţa grea pe care o trăise pe stradă, nu existenţa între pereţii noi şi solemni. Calum îşi pocni încheieturile.

— Ar trebui să înţelegi că o ştiu pe femeia asta doar de câteva zile, zise el evaziv. Şi nu aş oferi nimănui încrederea mea după atât de puţin timp.

Se auzi un ciocănit. Se priviră reciproc. Bătrânul majordom apăru în pragul uşii cu o tavă de argint şi un bilet. Înaintă, cărându-şi povara. Helena se întinse, însă servitorul aşeză tava sub nasul lui Calum. Se încruntă şi ridică foaia. Aruncându-şi privirea, recunoscu scrisul familiar al lui Adair, rupse sigiliul de ceară roşie şi desfăcu scrisoarea. Citind, se încruntă şi mai mult.

Ai cerut să fii informat şi dacă domnişoara strănută greşit.

MacTavish a descoperit că a luat o trăsură şi a urmărit-o până pe...

„Strada Lambeth?” Ce naiba făcea Eve Swindell acolo?

— Ce e? întrebă Helena, făcându-l să ridice privirea.

Fără să aibă nicio reacţie, Calum împături cu grijă pagina şi o vârî în interiorul jachetei.

— Trebuie să mă ocup de o chestiune de afaceri, zise el, ridicându-se repede.

Helena sări imediat în picioare, arătându-i burtica de gravidă.

— Vreau să o cunosc.

Nu existau îndoieli în privinţa persoanei la care se referea. Era ea, Eve Swindell, care în acele clipe, aşa cum scria în biletul de la Adair, lua o trăsură şi se furişa pe străzile din Lambeth.

— O vei cunoaşte, îi promise el, întorcându-se pe călcâie.

Această promisiune era mai puţin sigură având în vedere suspiciunile trezite de tânără. Calum se grăbi să iasă repede din reşedinţa impresionantă a Hellenei. Unul dintre servitori îl aştepta cu calul, Tau, deja înhămat.

Mulţumindu-i pentru servicii, se urcă pe armăsar şi pomi pe străzile pretenţioase ale Londrei. Blestemând mulţimile însufleţite de trecători, de lorzi şi de doamne, se strecură cu grijă pe stradă, în timp ce călărea, Calum îşi concentră atenţia asupra zgomotului copitelor lui Tau, ce se loveau sacadat de pietre, pentru a-şi calma neliniştea din piept.

Bineînţeles, îi oferise duminicile libere lui Eve. Nu era nimic ieşit din comun să iasă şi nici să ia o trăsură. Însă, călărind şi trecând de la străzile elegante ale Londrei în zonele mai puţin fericite şi înfricoşătoare pe care le preferase Eve, îl cuprinse ceva mai mult decât o simplă suspiciune – o teamă.

Luptându-se cu marea de nelinişti, îl mână pe Tau, galopând mai repede pe străzi, până ce ajunse în zona cunoscută din Lambeth. Calum căută cu frenezie partea mai puţin aglomerată unde MacTavish o urmărise. Cercetă zona şi îl găsi rapid pe paznicul înalt şi voinic. Purtând pălărie pe cap şi cu privirea aţintită asupra clădirii din faţa lui. Calum descălecă. Cu hăţurile în mână, înaintă.

— Ce e? întrebă de îndată ce ajunse lângă celălalt bărbat.

— M-ai întrebat dacă femeia ne dă vreun motiv de suspiciune, zise MacTavish pe un ton jos şi grav. Părea temătoare, domnule Dabney. Se uita ciudat în jur. Era ca pe ace. Am găsit-o furişându-se pe alee. A intrat acolo.

MacTavish făcu semn cu bărbia către o clădire de dincolo de stradă.

Calum îi urmări privirea şi se încruntă. Un spital de copii? Şovăia. Ce treabă avea Eve într-un astfel de loc? Nu era locul ideal pentru o întâlnire ruşinoasă.

O rugăminte pe care i-o făcuse recent îi reveni în

minte. „O să te rog să-mi dai voie să donez mâncarea care rămâne”. Fără cuvinte, îi înmână hăţurile paznicului.

— A intrat pe uşa laterală, murmură MacTavish, făcând semn cu mâna către acea parte a clădirii.

Cu privirea aţintită, Calum înaintă cu paşi hotărâţi către clădirea albă. Ajuns la intrarea laterală, privi în jur, apăsă mânerul şi intră.

Închizând încet uşa, Calum ciuli urechile la toate sunetele din jur – vacarmul din bucătării, întrerupt din când în când de ordinele bucătarului şi de râsetele intermitente ale servitorilor, arătând că angajaţii erau concentraţi asupra sarcinilor lor. Folosindu-se de aceleaşi abilităţi de a rămâne tăcut pe care le desăvârşise în copilărie, la Dials, Calum se strecură pe holul ce ducea departe de bucătărie. Se opri la fiecare uşă închisă, cercetând şi ascultând şuieratul şoaptelor. Continuând, ajunse la o scară.

Privind încă o dată atent în jur pentru a se asigura că nu erau cine ştie ce umbre gata să sară pe la colţuri, începu să coboare. Când ajunse la etajul principal al spitalului, o linişte stranie bântuia prin clădire. Se încruntă. Poate că MacTavish se înşelase. Poate că nu văzuse clădirea în care se strecurase. Până la urmă, ce treabă să aibă Eve acolo?

Voci îndepărtate, urmate de scâncetele unui copil. Atras de acele sunete, Calum se furişă pe hol. Ascultă la fiecare uşă pe lângă care trecu până când auzi tonul cald şi vioi – mult mai potrivit pentru o doamnă din înalta societate – al lui Eve. Cuvintele ei erau urmate sau întrerupte de cele ale altei femei, sobre, nefamiliare…

— Nu ar trebui să fii aici.

— Trebuie să fiu aici!

Replicile înfundate ale lui Eve se auzeau când mai tare, când deloc. Vocile se împreunară într-un discurs frenetic, ce se disipă într-o şoaptă foarte greu de auzit, darămite de înţeles.

— Nu pot să vin atât de des precum mi-aş dori, zise Eve, dar domnul Dabney mi-a dat voie să donez mâncare şi trebuie să mă ocup de detalii.

— Nu poţi să te mai întorci.

— Trebuie să auzi asta, soră Mattison, spuse Eve pe un ton ridicat. Copiii trebuie protejaţi cu orice preţ. Cu orice preţ. Înţelegi ce spun? Dacă sunt în pericol, trebuie să te gândeşti la ei înainte să iei orice altceva în considerare.

Calum blestemă uşa grea de stejar care înghiţi restul cererii ciudate şi neînţelese a lui Eve. Ce promisiuni făcea şi ce obligaţii avea acolo?

— Trageţi cu urechea? întrebă tare o voce indignată, străbătând holurile tăcute.

Calum se întoarse şi, la naiba, în acel moment în care fu descoperit în mod umilitor se simţi la fel ca în acea zi în care nepăsarea unui copil îl azvârlise la Newgate.

Un copil mic îl privi cu o îngrijorare specifică celor de pe străzi, mult mai potrivită unui bărbat decât unui băieţel de 4 sau 5 ani. Auzi paşi dincolo de uşă şi, pentru un moment de slăbiciune izvorât din ruşinea pe care o simţea, Calum se gândi să fugă.

Uşa se deschise şi privi dincolo de femeia înaltă cu fuste albe la tânăra cu păr negru, care avea un prunc în braţe şi teroare în ochi. Însă nu teama şi şocul îl străfulgeraseră, ci mai degrabă copilul care sărea în poala ei. Copilul avea bucle aurii mari şi ochi rotunzi. Arăta ca un înger. Şi era ceva atât de frumos în modul protector în care Eve îl ţinea în braţe! O îmbrăţişare puternică şi blândă în acelaşi timp. O mie de întrebări îi veneau în minte, toate având acelaşi răspuns. „Este copilul ei”. Oare acel copil era produsul întâlnirii cu nenorocitul despre care pomenise în treacăt?

Gânguritul incoerent al băieţelului, ce contrasta cu tensiunea ce cuprinse încăperea, îl făcu pe Calum să-şi revină.

— Pot să vă ajut? se bâlbâi infirmiera să întrebe, apoi se aşează curajoasă exact între Calum şi Eve.

— Aş vrea un moment cu doamna Swindell.

— Doamna…?

O privi pe femeia mai în vârstă, observându-i confuzia şi apoi înţelegând. Calum strânse din ochi. Habar nu avea cine era doamna Swindell. Stărui asupra lui Eve.

— Doamnă Swindell, zise el drept salut, înaintând neinvitat şi trecând pe lângă infirmiera şocată.

Capitolul 10

„Oh, Doamne! E aici. De ce e aici?”

— Domnule Dabney, îl salută ea.

Cum putea avea vocea atât de calmă când o teamă uriaşă o rodea pe interior? El era stană de piatră, ferm, fără să arate ce gândea, ce simţea sau măcar să fi dat de înţeles că o auzise pe Eve. Liniştea apăsătoare o făcea să se simtă ca şi cum inima urma să-i iasă din piept şi să-i bată afară.

— Putem avea un moment singuri, doamnă Swindell?

Copilul din braţele lui Eve scânci şi o trase tare de păr. Slăbindu-şi strânsoarea, rosti vorbe de alint menite să-i liniştească pe amândoi. Sora Mattison îşi frământă mâinile pline de riduri.

— Asta nu ar fi potrivit. Eu…

O domoli pe femeie cu aceeaşi privire împietrită care o înspăimântase pe Eve când era mică, până când într-o zi îl surprinsese şoptindu-i calului, Night, şi văzuse băiatul blând şi bun de sub faţada aspră. Oh, cât de bucuroasă era că viaţa nu-l făcuse să devină precum acel băieţel morocănos şi trufaş!

— Este în regulă, soră Mattison, zise ea calmă.

Când explicase unde fusese şi de ce nu mai venise la fel de des, se chinuise groaznic de tare să nu vorbească despre clubul Iadul şi Păcatul şi despre proprietarul care cu o simplă privire o reducea la tăcere, făcând-o să se topească. Infirmiera ezită şi o privi cu subînţeles – o privire întrebătoare şi care, în acelaşi timp, promitea siguranţă, ce spunea multe despre caracterul femeii care ar fi îndrăznit să se opună chiar şi unui bărbat atât de fioros precum părea Calum Dabney.

— Foarte bine, zise ea apăsat, înaintând şi luându-l pe

Jamie în braţe.

Băieţelul începu imediat să dea din picioare şi să ţipe, întinzându-se după Eve, care simţi un gol fără greutatea lui atât de familiară. Sora Mattison zăbovi preţ de câteva clipe în pragul uşii, apoi trase de mâner, închizând-o, lăsându-i pe Eve şi pe Calum singuri. În momentul în care se auzi acel clic slab, ea se ridică şi îşi puse mâinile în şolduri.

— M-ai urmărit, îl atacă ea, acuzându-l direct.

De-a lungul timpului, învăţase din experienţa trăită alături de fratele ei imprevizibil că ofensiva o avantaja. Îl neliniştea şi îl descuraja pe adversar. Însă Calum Dabney era construit din cu totul alt aluat decât fratele ei distrugător. Proprietarul cu o constituţie masivă îşi încrucişă mâinile la piept şi o privi pătrunzător printre genele lui lungi şi dese.

— Nu am încredere în tine, îi zise fără sfială, făcând-o să tresară.

Remarca îi sfâşie fiinţa. Chiar dacă voia să se ia la harţă cu el din cauza opiniei nedrepte pe care şi-o făcuse, avea dreptate să se îndoiască de ea. Îi era greu să se decidă pe cine ura mai mult: pe el pentru că o judeca sau pe ea însăşi pentru minciuna pe care o trăia în numele siguranţei proprii.

— Nu ai nimic de spus? o provocă el.

— Ce ai vrea să spun? zise ea ridicând bărbia. Nu-ţi pot forţa încrederea. Pot cel mult să o câştig.

— Ceea ce nu o să faci dacă te furişezi şi…

— Nu e ziua pe care mi-ai dat-o liberă? strigă ea, detestând faptul că ura îi ascuţise vocea. Ţi-ai făcut un obicei din a-i urmări şi pe ceilalţi angajaţi? Sau sunt singura pe care o vânezi prin Londra?

— Nu te-am vânat, ripostă el, uşor îmbujorat. Mai mult, te ştiu de câteva zile.

„Unsprezece luni”, se gândi Eve. „M-ai cunoscut timp de unsprezece luni”.

El înaintă, ceea ce o făcu să se dea în spate.

— Şi asta, după cât ai întârziat la interviu, după ce mi-ai furat registrele şi mi-ai ocupat camerele după bunul tău

plac.

Se lovi cu spatele de perete. Nu mai avea unde să meargă. Mişcarea bruscă îi făcu o şuviţă de păr urât mirositoare să se desprindă. Suflă pentru a o da la o parte.

— Nu ţi-am furat registrele, mormăi ea.

Oare îşi imagina că undeva în colţul gurii lui şi a buzelor tari înflorea un zâmbet? Dar el afişă din nou acea mască dură, alungând orice urmă de lumină.

— E băiatul tău? întrebă el încet.

Cum era atât de mică, majoritatea femeilor, bărbaţilor şi copiilor o priveau de sus. Toată viaţa fusese disperată şi îşi urâse statura. Până în clipa aceea. În acel moment, era recunoscătoare pentru diferenţa mare dintre ei, care îi permitea să se concentreze asupra pieptului lui şi să-i evite intensitatea privirii. „Dacă este fiul meu?” Mintea i se tulbură în timp ce se lupta să înţeleagă întrebarea. Făcu ochii mari. El credea că Jamie era, de fapt, fiul ei!

— De asta eşti disperată să lucrezi şi acesta e motivul pentru care ai nevoie de bani, murmură el încet şi calm.

Cât de bine pusese lucrurile cap la cap! Doar că acestea nu erau piesele vieţii ei. Îi ardeau obrajii. Îşi imaginase o poveste simplă, curată, care explica totul, de la căutarea unui post la Iadul şi Păcatul până la motivul pentru care vizita periodic spitalul de copii. Şi totuşi… „Nu pot să-l mint”.

Deja făcuse destule în numele propriei siguranţe.

— Nu este fiul meu, zise ea într-un final, privindu-şi mâinile.

Se uită în sus şi simţi apăsarea ochilor lui. Nu-i cerea răspunsuri şi nici nu-i ordonase să-i explice, aşa cum obişnuia să facă fratele ei. Calum îi permitea să-i dezvăluie adevărul din proprie voinţă. Pentru a-şi pune ordine în gânduri, Eve se depărtă şi îşi croi drum către biroul ciobit şi zgâriat.

— Jamie nu este copilul meu, repetă ea. Am venit aici…

De când murise tatăl ei şi venise în Londra. Simţi un junghi în piept.

— De câteva luni, continuă Eve încet. Vizitez copiii şi – arătă cu degetul către grămada de registre – ajut cu contabilitatea.

Ochii lui se opriră pe registrele de piele şi pe foi. Alăturându-i-se la birou, Calum ridică unul dintre ele cu aceeaşi uşurinţă cu care dădea ordine şi în clubul lui. Răsfoi paginile, trecând repede cu privirea peste coloane şi numere.

— Cele 200 de lire nu erau pentru tine?

Renunţă la examinarea registrelor, şi privirile li se întâlniră.

— Nu, zise ea clătinând din cap. Ei… Spitalul este într-o situaţie critică şi… şi au nevoie de fonduri.

El închise cu zgomot un registru şi îl puse deoparte.

— Aşa că le-ai dat pe ale tale…

Neliniştită de intensitatea privirii lui, se concentră să-şi aşeze registrele. Cum putea să explice de ce o femeie care avea nevoie de bani şi de slujbă îşi donase salariul pe o lună întreagă? Şi, chiar dacă nu ar fi aşteptat-o o avere la sfârşitul celor trei luni, tot i-ar fi oferit acei bani surorii Mattison. Calum îi atinse obrazul cu degetele, obligând-o să se uite la el. Suspină şi abandonă ceea ce făcea.

— Ce fel de femeie ar renunţa la tot ce primeşte într-o lună? întrebă el, arătând că se gândea la acelaşi lucru ca ea.

Era un bărbat impunător, cu glas răguşit, capabil să scoată orice secret de pe buzele unei lady. Ea ridică din umeri.

— Aveau nevoie de bani mai mult decât mine. Tu mi-ai oferit o slujbă. Un acoperiş deasupra capului. Mâncare. Nu sunt atât de egoistă încât să nu le ofer şi altora din ceea ce am primit eu. „Însă sunt suficient de egoistă încât să-l mint pe bărbatul pe care fratele meu aproape că l-a ucis”. O persoană nu are nevoie de mai mult în afară de aer, mâncare şi…

El suspină, iar Eve strânse cu forţă degetele din ghetuţe.

Acestea erau cuvintele pe care el i le repetase când

ea îi citise odinioară dintr-o carte de poveşti. Uluitor! Strângând pumnii în poală, se pregăti pentru momentul în care avea să-şi aducă aminte.

— De ce? întrebă el făcând-o să se încrunte.

— Ţi-am zis deja, îl întrerupse ea.

— De ce vii aici?

Nu ştia ce să-i răspundă. Că el era motivul pentru care găsise acest loc? Că din cauza durerii pe care i-o adusese lui şi din nevoia de a vedea copiii scăpaţi dintr-o viaţă mizeră căutase acel spital? Îşi apăsă degetele atât de tare pe birou, încât se albiră. Într-o zi, când avea să plece de la el, când urma să se elibereze de frica faţă de fratele ei şi să intre în posesia averii, urma să-i spună adevărul. Avea să-şi dezvăluie identitatea şi să-i ofere acele triste scuze care nu puteau să mai schimbe nimic şi nici să înlocuiască ori să şteargă toate relele pe care le comisese familia ei împotriva lui. Însă acum avea să-i ofere ceva aproape de adevăr.

— Am cunoscut odată un băiat… Am văzut îndeaproape cât a suferit şi cât de ocărit a fost pentru locul în care s-a născut, pentru că era altfel faţă de mine.

Iar soarta, precum o lady capricioasă, etern schimbătoare, râdea acum că li se inversaseră rolurile.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Calum încet.

„A devenit puternic, de succes şi foarte bogat”.

— A murit, îi răspunse ea cu amărăciune, împărtăşindu-i minciuna pe care o crezuse în toţi acei ani. Şi mi-am jurat că într-o zi, când o să pot, dacă o să pot, se corectă ea, o să mă asigur că îi ajut pe alţii ca el.

Calum se cufundă în tăcere. Era acea linişte contemplativă pe care ajunsese să o aprecieze la el. Oare câţi lorzi şi doamne umpleau tăceri îndelungi cu pălăvrăgeli fără sens? Prefera chibzuinţă lui Calum. Îşi cântărea cuvintele precum cele mai scumpe monede şi le oferea de parcă ar fi fost cele mai preţioase lucruri.

— Atunci, acestea sunt secretele tale, Eve.

Ar fi trebuit să fie mai surdă decât un stâlp ca să nu audă avertismentul. Întrebarea nespusă îi cerea să-şi

mărturisească secretele pe care le aducea în casa şi în slujba lui. Îşi simţi limba amorţită când încercă să-i răspundă:

— Acestea sunt.

„Printre altele, care nu mi-ar aduce decât ura şi dezgustul tău”.

O prinse de încheietură – o atingere surprinzător de delicată şi de fragilă, în ciuda dimensiunii şi puterii lui. Timpul pe care îl petrecuse odinioară cu el şi ultimele zile o convinseseră că nu era tipul de bărbat care ar fi ridicat vreodată mâna asupra unei femei – era în stare să parieze pe toată averea care o aştepta. Asta, spre deosebire de fratele ei mai mare şi de nenorociţii fără suflet pe care îi numea prieteni.

— Viaţa pe care am trăit-o, Eve, începu el, m-a făcut precaut. Am învăţat să am încredere în instinctele mele şi să mă îngrijorez pentru tot ce îmi dă motive de nelinişte.

„E vorba despre mine”.

— De asta te-am urmărit până aici.

Simţea că îi stătea în gât aerul pe care îl respira, o durea pieptul din cauza sentimentului îngrozitor de apăsător. Îi dădea explicaţii, încercând să o facă să înţeleagă.

— Opreşte-te! îi ceru grăbită chiar atunci când el începu să vorbească. Te rog, opreşte-te! Nu trebuie să-mi explici nimic, Calum!

Nu-i datora nimic. Ea îi datora totul, dar nu avea cum să îndrepte lucrurile.

— Serios, îl imploră în timp ce el se pregătea să vorbească din nou.

— Prea bine.

„Prea bine”. Fusese chiar atât de uşor?

Îl urmări în timp ce-şi trase un scaun şi se aşeză lângă ea la birou. Degetele lui lungi frunzăreau unul dintre registrele complicate. Clătină din cap. Ce făcea?

— Ce…?

— Au nevoie de ajutor. Cred că va fi mult mai uşor dacă ne uităm amândoi peste registre.

Eve îşi atinse gâtul cu mâna în timp ce el îşi concentră atenţia asupra registrului din faţa lui. Privirea lui cercetă rapid pagina şi apoi luă o peniţă. Vârful peniţei aluneca într-un ritm constant pe pagină.

După moartea mamei, Eve devenise invizibilă, iar tatăl ei nu o observase decât atunci când se îmbolnăvise, când oricum se ofilea, imobilizat la pat, fără altă opţiune decât aceea de a o vedea.

Kit studiase, apoi călătorise şi, în cele din urmă, plecase. Iar Gerald fusese întotdeauna un om crud, fiind un avantaj pentru ea faptul că îi observase prezenţa şi meritele abia de curând. Deşi se născuse într-o familie odinioară foarte bogată şi care încă era puternică, mai toată viaţa ei fusese singură. Se baza doar pe sine şi nu depindea de nimeni pentru nimic. Iar acum, Calum, care nu o cunoştea mai mult decât ca pe o străină, îi oferea timpul lui pentru a o ajuta nu doar pe ea, ci şi pe cei care depindeau de spitalul Salvation Foundling. Se simţi cuprinsă de emoţii.

— Le oferi timpul tău.

El, un bărbat care deţinea una dintre cele mai de succes cluburi de jocuri de noroc din Londra, avea să-şi ia din timpul preţios pentru a face asta? Calum făcu o pauză, privind în sus.

— Nu sunt atât de egoist încât să nu le ofer şi altora din ceea ce am primit eu, îi zise el, repetând cuvintele ei şi făcându-i cu ochiul.

Râse. În copilărie, îl iubise pe Calum pentru prietenia pe care i-o oferise când era doar o fetiţă singuratică. În aceste momente, simţi cum o bucată din inima ei sări şi alunecă în mâinile lui datorită bărbatului care devenise. Zâmbind, Eve se aşeză pe scaunul teribil de ţeapăn din trestie din faţa lui şi începu să lucreze.

*

Eve îşi dăruise timpul unui spital de copii.

Nu cunoştea niciun copil din interiorul acelor pereţi şi

nici nu avea vreo legătură de familie cu cineva care lucra sau locuia acolo. Şi totuşi, venea în vizită şi spera să le îmbunătăţească viaţa copiilor care numeau acest loc sărac acasă. Calum privi pierdut peste coloane.

„Eu am fost unul dintre aceşti copii”. Doar că nu avusese parte de ochi blânzi, de doici protectoare, ci mai degrabă de bărbaţi şi femei care îşi băteau copiii până le suna apa în cap. Asta păţise Calum. În ziua în care se furişase din acele mizerabile condiţii pe străzile din St. Giles, îşi jurase că nu avea să mai treacă vreodată pragul unei case de copii.

Şi nu o făcuse până la Eve. Până când Eve nu-i amintise că existau băieţi şi fete care, din cauza hăţişurilor sorţii, erau singuri.

Simţi un nod în stomac şi se forţă să scrie în timp ce se uita mecanic peste calcule. Doar că vina se furişase odată cu trecutul şi nu avea cum să evadeze.

Când părinţii lui se îmbolnăviseră şi apoi decedaseră la două luni unul după celălalt, Calum se trezise singur, fără vreo rudă sau măcar un prieten de familie care să aibă grijă de el. Rămăsese la mila străzii, care chiar şi atunci, la acea vârstă fragedă, îl învăţase ce era cruzimea şi faptul că oamenii slabi erau distruşi.

Furase pentru a-şi potoli foamea şi ucisese pentru a-şi salva viaţa. Făcuse de toate în afară de a-şi oferi sufletul diavolului pentru a supravieţui.

Nu existase o persoană căreia să-i pese de el când trecuse prin toate astea. Lorzii şi doamnele îl loveau pentru a-l da la o parte şi îl scuipau când se apropia prea mult de ei. Învăţase repede că nimănui nu-i păsa de el. Cu siguranţă, nu oamenilor cu poziţie socială, care vorbeau pretenţios. Îşi găsise o nouă familie, oameni cărora le păsa pentru că treceau prin acelaşi lucru. Pe stradă, între el, Ryker, Adair, Niall şi Helena se crease o legătură mai puternică decât orice altă conexiune pe care o simţise vreodată – chiar şi faţă de părinţii lui. Lorzii şi doamnele din înalta societate, neguţătorii bogaţi, membri ai nobilimii, nici unuia nu-i păsase de existenţa lui Calum.

„Nu poţi să mori… Ai semnul vieţii…”

Vocea acelui copil îi sună în minte. Îi alunecă peniţa din mână.

— Calum?

Clipind, o privi pe femeia care lucra vizavi de el. Îl cuprinse îngrijorarea.

Nu-şi permisese să se gândească la sora lui Bedford, care îl trădase şi al cărei gest aproape că îl costase viaţa. Oare îşi tot amintea de ea pentru că se scria în ziare şi în rubricile de scandal? Pentru prima dată, se întrebă ce se întâmplase cu ea. Ce devenise?

— Sunt în regulă, zise el scurt.

Neliniştit de profunzimea privirii lui Eve, îşi concentră atenţia asupra registrului. Cu siguranţă, faptul că se afla în acel loc scoase la lumină amintiri pe care le prefera moarte şi bine îngropate. Doar un nebun pornit să trăiască în spitalul Bedlam ar fi ales să se gândească la cea mai întunecată perioadă din viaţă.

Cu fiecare păcat pe care îl comisese şi cu fiecare luptă pe care o purtase, timpul pe care îl petrecuse la Newgate fusese mult mai rău decât flăcările iadului care, cu siguranţă, îl aşteptau la capăt de drum. Pentru o scurtă perioadă, avusese sprijin din partea unuia din acea gloată infectă de nobili. Cineva care îi aducea mâncare şi care îi citea cărţi, amintindu-i de dragostea pentru literatură. Nu mai dorise să se mai gândească la mica ducesă Lena.

— Cine era el?

Era foarte greu să-şi dea seama care era mai surprins de întrebarea ce tocmai îi ieşise pe gură. Înfiorată, Eve îşi înălţă capul.

— Cine? Lăsând peniţa deoparte, el îşi îndreptă spatele. Ai spus că ai început să vii aici datorită unui băiat pe care l-ai cunoscut odinioară, nu? clarifică el.

Aveau muşchii încordaţi pentru că stătuseră în aceeaşi poziţie mai bine de două ore, aşa că întinse braţele în faţă, pe rând, prima dată dreapta şi apoi pe stânga.

Eve se schimbă la faţă.

— Era…

Ea privi iute prin încăpere, aducându-i aminte lui Calum de pisicile sălbatice care se strecurau în spatele clubului Iadul şi Păcatul, speriate de orice persoană care se apropia de ele.

— Era un prieten, zise în cele din urmă, aşezându-şi la rându-i peniţa pe masă.

Cu degetele tremurânde, Eve se juca cu micul instrument de scris, tot mutându-l pentru a forma o linie orizontală perfectă.

— Am fost o fată singuratică, invizibilă acasă.

— Nu ai fraţi? întrebă el, dornic să ştie mai multe despre femeia care stătea în faţa lui, o femeie care îşi făcuse loc în lume într-un mod atât de curajos.

Ea ridică două degete:

— Doi fraţi.

El se încruntă.

— Bastarzi mizerabili? se aventură el, sperând că ea avea să-l contrazică.

Ştia deja din povestirile ei anterioare că nu dăduse greş.

— Unul dintre ei, rosti ea strângând din buze.

Privirea ei părea atât de îndepărtată şi cufundată în atât de multă durere, încât el se detesta pentru că îi pusese întrebări din dorinţa egoistă de a afla mai multe.

Eve îşi drese glasul:

— Celălalt e plecat.

„Plecat”. Câtă durere în cuvintele ei! I se strânse stomacul. Şi totuşi, la prima întâlnire îi jurase că nu vărsase o lacrimă. Ridică bărbia, parcă provocându-l să-i ofere cuvinte goale de încurajare. Calum învăţase însă cât de important era să permită unei persoane să-şi spună povestea aşa cum voia. Eve tuşi.

— Da, aşa cum spuneam, în acele momente de singurătate, am avut un prieten. Într-o zi, pur şi simplu a… Ridică o mână. Lui nu-i păsa că eram mică şi cicălitoare. Nu-l interesa că aveam poziţii sociale diferite.

Asta era. Prima afirmaţie care confirma presupunerea Hellenei şi suspiciunile lui Calum – Eve Swindell se născuse

într-o familie respectabilă.

— Îmi vorbea de parcă eram egali în toate privinţele.

O cunoştea doar de câteva zile, dar nu se asemăna cu nicio femeie pe care o întâlnise până atunci. Era deşteaptă, înţeleaptă şi hotărâtă, înainte să o cunoască pe Eve, Calum ar fi jurat că nu există o femeie mai puternică şi mai curajoasă decât sora lui, Helena. Nici măcar ea nu ar fi supravieţuit fără ajutorul rudelor. Toţi se bazaseră unul pe celălalt în moduri diferite. Eve însă îşi croise drum singură. Poate că nu pe stradă, ci în confortul unei case simandicoase a unui lord sau a unei lady, dar nu avusese pe cine să se bazeze.

— Pot să pariez că nu te compari cu nimeni şi că eşti superioară multora.

Buzele i se arcuiră uşor, iar în ochi i se citea adoraţia. El se foi în scaun, stânjenit din cauza acelor emoţii. Poate că ea ignorase vorbele lui. Poate…

— Abia dacă mă cunoşti. Tu… tu m-ai urmat aici pentru că nu ai încredere în mine.

Eve nu era una dintre acele femei care pendulau în jurul adevărului. El îşi aşeză coatele pe birou.

— Sunt un excelent cititor de caracter, dar unul precaut, zise el, făcându-i cu ochiul pentru a mai elibera din tensiunea conversaţiei.

Împărtăşiseră un zâmbet, şi familiaritatea dintre ei reveni. Calum şi Eve se cufundară din nou în acea plăcută tăcere, lucrând de zor la registre. Dintr-odată, tresări aducându-şi aminte ceva din ce-i povestise ea.

— Ai un frate.

Clipind, ridică privirea spre el.

— Poftim?

— Mi-ai zis că un frate este mizerabil.

Eve clătină încet din cap.

— Nu. Eu… nu m-ai auzit bine, zise ea grăbită.

Prea grăbită. Ascunzându-şi privirea, se arătă pierdută în foi. Cu capul aplecat spre birou, părea absorbită de ceea ce făcea. Însă el îi observă umerii încordaţi şi mâna tremurândă, care stropi cu cerneală pagina altfel imaculată.

Calum fu cuprins de aceleaşi instincte care îl salvaseră de la anumite pericole în trecut. Se sprijini în scaun.

— Eve?

Strânse peniţa atât de tare, încât i se albiseră încheieturile.

— Dacă cineva intenţionează să te rănească – un frate, un tată, un soţ…

Rosti ultima posibilitate cu dezgust, detestând gustul cuvântului pe buzele lui şi urând mai mult ideea că ea ar fi putut să aparţină cuiva.

Ea îşi drese glasul.

— Te asigur că nu există niciun soţ.

Se simţi mai eliberat.

— Nu te-aş alunga, zise el încet. Familia mea este puternică şi te-aş putea ajuta dacă ai nevoie, adăugă el privind-o fix. Dacă ai încredere în mine.

Eve întinse o mână peste mâna lui masivă. Privi degetele ei mici, murdare de cerneală şi pline de bătături. Erau mâinile unei femei care fusese forţată să lucreze mult cu braţele. Un alt semn al puterii şi al caracterului ei.

— Nu există nimeni, Calum, îi răspunse ea calm şi detaşat, încât i se păru că ar fi putut la fel de bine să-şi fi imaginat reacţia ei anterioară.

Pentru câteva clipe, părea că ar fi vrut să zică mai multe. Să-i mărturisească secretele pe care le păstra. Dar apoi ridică peniţa şi se pierdu în calcule. Calum rămase cu şi mai multe întrebări în minte, în ciuda tuturor lucrurilor pe care i le împărtăşise în acea zi noua lui contabilă.

Capitolul 11

Trecuse o săptămână.

Şapte zile de când Calum o urmărise la spitalul de copii şi o ajutase cu registrele îngrijorătoare şi cu înregistrările surorii Mattison. În tot acest timp, nu doar că o însoţise în fiecare zi, dar continuase să o ajute. Şi cumva,

deşi se afla în ghearele pericolului mereu şi era chinuită de frica de a fi descoperită, când era cu el, nu avea griji sau temeri că ar putea fi găsită sau rănită. Dată fiind toată munca de contabilitate pe care o făcea pentru cele două instituţii, ar fi trebuit să fie extenuată.

Şi totuşi, în acea seară, după ce se trezise la primele ore ale dimineţii şi după munca depusă la Iadul şi Păcatul, Eve era neliniştită şi nu putea să doarmă. Cu braţul deasupra capului, privea obraznica pictură murală, intens colorată. În trecut, ar fi fost revoltată de ticăloşenia pe care o înfăţişa tabloul, acum însă mintea ei o luase razna.

— O să ajung în iad, zise ea. Eve şopti acele cuvinte care parcă pluteau în cameră. Faptul că le spusese cu voce tare nu o făcu să se simtă mai bine. Nici că meriţi să te simţi mai bine, bolborosi ea, întorcându-se pe burtă.

Trase perna grea din pene, mutând-o la căpătâiul patului din lemn de trandafir. Pocni cu pumnul în faţa de pernă de satin. Materialul era moale şi fin, delicat în palma ei, subliniind cât de generos fusese Calum cu ea în toate privinţele. Gemând, Eve îşi trânti capul pe pernă. Chiar trebuie să fie atât de… perfect? Un proprietar care nu doar că angaja femei, dar le trata în acelaşi mod ca pe angajaţii bărbaţi. Cine ar fi verificat registrele unui spital de copii, sacrificându-şi propriul timp de la Iadul şi Păcatul? Ce fel de om făcea asta? Toate acestea?

Tatăl ei fusese iubitor şi bun cât trăise, dar nici măcar el nu oferise ceva mai mult decât o ocazională donaţie către una dintre fundaţiile de caritate locale. Şi, cu siguranţă, că nu şi-ar fi sacrificat timpul acordat afacerii sale în beneficiul altora.

„Tocmai de aceea Calum merită să ştie adevărul”.

Neliniştită, Eve se întoarse pe o parte, sprijinindu-şi capul în cot. Privind pe unica fereastră din camera ei, lua în considerare oferta pe care i-o făcuse duminica trecută la spitalul de copii. Atunci o cunoştea de patru zile şi, cu toate acestea, îi jurase să o ajute dacă avea nevoie. „Nu o să fie atât de generos când o să afle că eşti sora lui Bedford”.

— Dacă va afla, mormăi ea.

Calum îi demonstrase atât ei, cât şi celor de la spitalul de copii că avea o bunătate nemărginită, însă nu putea fi atât de naivă încât să creadă că avea să o ierte pentru legătura cu Gerald sau pentru rolul ei din acea zi fatidică de la grajduri.

Se roti din nou, întinzându-se pe spate şi privi în tavan. Nu, adevărul rămânea: cu toate minciunile dintre ei, ultimul lucru pe care Calum putea sau trebuia să i-l ofere lui Eve pentru duplicitatea ei era ajutorul. De această dată, acceptă vinovăţia pe care o simţea. Renunţând la ideea de a se mai odihni, Eve îşi făcu avânt cu picioarele şi se ridică. Podeaua era rece sub picioarele ei. Se grăbi către dulapul din lemn masiv şi sculptat în stil normand.

Îşi scoase cămaşa de noapte tremurând. I se făcu pielea de găină. Eve apucă o cămăşuţă şi o trase repede pe ea. Apoi, foşnind, îşi puse o rochie ternă de muselină care îi ajungea până la glezne. Când să închidă uşa dulapului, se opri uimită de reflexia pe care o vedea în oglindă – un chip străin în locul celui care fugise din Mayfair. Mirosul părului ei se mai domolise, dar şuviţele îi rămăseseră la fel de negre precum cerul nopţii. Fustele ei îşi arătau vârsta. Erau şterse de la atâta purtat.

Nu era de mirare că el nu-i ghicise identitatea. Şi nu doar pentru că fusese o fetiţă ultima dată când se văzuseră, ci şi pentru că nu mai obişnuia să se îmbrace elegant, în cele mai fine mătăsuri şi în cel mai scump satin. Eve trase de coada împletită şi privi la nuanţa atât de neobişnuită care contrasta puternic cu palma ei albă.

Cât de mult decăzuse! Şi totuşi, Calum era dovada vie că, indiferent de greutăţi, o persoană se putea ridica din cenuşă. Mai mult, Calum, spre deosebire de nobilii pompoşi care aruncau cu banii în stânga şi în dreapta în sălile de joc de jos, îşi clădise propria avere.

Eve îşi luă papucii, ieşind din cameră şi îndreptându-se către birourile pe care Calum i le aranjase exact lângă ale lui.

Era sigură că nu fusese o coincidenţă. Faptul că o urmărise pe străzile din Lambeth şi confesiunile pe care i le

făcuse la spitalul de copii erau o dovadă clară că nu avea încredere în ea. Avea dreptate să se îndoiască, însă nu din motivele pe care şi le imagina. Nu dorea răul clubului, chiar dacă el şi ceilalţi proprietari deţineau o mare parte din averea familiei ei. Gerald era vinovat pentru pierderile lor. Secretele ei erau menite să-i asigure siguranţa. În timp ce trecea pe lângă biroul lui, auzi vocea lui Calum şi a fratelui său. Se opri.

— Prezenţa este tot în scădere…

Ceea ce discuta Calum cu fratele lui nu avea legătură cu ea. Nu avea niciun drept să asculte pe la uşi. Atunci de ce nu-şi putea mişca picioarele? Eve se întinse pentru a înţelege ce spunea domnul Thorne.

— Profiturile sunt şi ele…

Nu auzi răspunsul lui Calum din cauza uşii grele de lemn. Clubul lui avea probleme?

Se încruntă gândindu-se la acele registre de care se ocupase de când ajunsese acolo. Câştigurile clubului dintr-o singură lună erau suficiente pentru a hrăni un mic sat pentru aceeaşi perioadă. Aceste fapte erau în directă contradicţie cu discuţia încinsă şi încordată pe care o aveau cei doi. Merse pe vârfuri până la uşa următoare şi apăsă pe clanţă. Se chinui să se acomodeze în spaţiul slab iluminat. Luă o lumânare nefolosită de la un sfeşnic de argint şi ieşi pe hol. O aprinse de la fitilul unui candelabru de perete, apoi se întoarse în biroul ei.

Eve bâjbâi prin cameră cu lumânarea în mână până ce reuşi să aprindă candelabrul din interior. Înlocuind ceara albă, ridică piesa scumpă din argint şi o cără mai aproape de birou, acolo unde stăteau registrele lui Calum.

Eve îl deschise pe primul şi începu să lucreze. Din când în când, zgomotul din biroul lui Calum, vocea lui de bariton şi glasul domnului Thorne treceau dincolo de perete.

— Este din ce în ce mai clar că avem o problemă…

Domnul Thorne strigă, iar Eve tresări. Îşi înălţă capul pentru câteva clipe, iar când vocile ce se auzeau de cealaltă parte a peretelui se transformară în şoapte

înfundate, îşi reluă munca. Dacă alţi oameni aveau un talent înnăscut pentru tabele, coloane, pentru comparat analize lunare şi anuale, orice ţinea de matematică fusese întotdeauna o muncă sisifică pentru Eve. Detestase asta la şcoală. Iscusinţa ei se născuse din necesitate.

De când se îmbolnăvise tatăl ei, iar ea preluase contabilitatea de la familia Pruitt, toată viaţa i se învârtise în jurul acelor registre şi înregistrări. Singură într-o ţară în care majoritatea femeilor îşi făceau debutul în societate, ea îşi petrecuse zilele îngrijindu-şi părintele şi ocupându-se de registre. Acestea îi oferiseră un scop şi se dovediseră o distracţie în faţa durerii agonizante de a-şi vedea tatăl prăpădindu-se.

Totuşi, deşi o distrăseseră, le detestase. Din momentul în care Gerald îi aruncase pe umeri această responsabilitate, orice plăcere sau bucurie pe care o simţise nu devenise altceva decât o dorinţă neîmplinită. Dragostea pentru literatură. Capodoperele greceşti. Astronomia. Toate deveniseră o frivolitate care nu era permisă unei femei aflate pe marginea prăpastiei financiare.

Cu toată răutatea fratelui ei, oricât de mult merita Gerald toate mizeriile, aşa cum mulţi bărbaţi şi femei se bazau pe Calum şi pe clubul lui, aşa făcuseră ea şi familia ei, depinzând prea mult de cei din familia Pruitt.

— Trebuie să-i spui lui Ryker, să-i explici că avem proble…

Tonul ascuţit al domnului Thorne o făcu să-şi ridice din nou privirea. „Avem probleme…” Cercetă paginile din faţa ei, urmărind coloanele în sus şi în jos. Cu siguranţă, situaţia nu era atât de gravă.

— Concentrează-te! murmură ea. „Nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala”. Ceea ce vrea Calum ca tu să ştii despre detaliile financiare ale clubului depinde în totalitate de el, este decizia lui. Doar că…

Muşcându-şi buza de jos, privi iute la peretele care le despărţea birourile – nu era vina ei că auzise frânturi din discuţie. Aceeaşi curiozitate asupra căreia doicile ei o

avertizaseră că avea să o bage în belele o făcu să se ridice în picioare. Puse peniţa jos şi se îndreptă cu atenţie către peretele comun. Trase nehotărâtă de zăvorul de la fereastră, deschizând-o. Balamalele, care aveau nevoie să fie unse, scârţâiră cu putere în camera tăcută. Se opri brusc.

Cu fereastra pe jumătate deschisă, Eve împietri, ţinându-şi respiraţia. De afară se auzeau voci din depărtare şi zăngănit de copite. Se concentră să numere bătăile ceasului de deasupra căminului, iar când nu mai auzi acuzaţii acide din camera de alături, Eve scoase capul pe fereastră.

*

„Avem probleme”.

Asta era. În sfârşit, unul dintre proprietarii de la Iadul şi Păcatul spunea asta cu voce tare. Era o situaţie de care Calum se temuse la început şi pe care o ştiuse mult prea bine. Acum, auzindu-l pe Adair forţându-l să accepte acest adevăr, Calum simţea fiorii fricii pulsându-i în piept.

„Avem probleme”. Gândul că le slăbiseră autoritatea şi puterea şi că erau uşor vulnerabili îl făcu pe Calum să-şi aducă aminte de cele mai întunecate momente din viaţă, din urmă cu mai bine de douăzeci şi cinci de ani. Înapoi la o perioadă când fusese un băiat înfometat pe străzi, care dormea pe jos şi era dispus să-şi vândă sufletul pentru un loc să se adăpostească de zăpadă. Cât de repede se schimbase totul! Nu mai era mult iubitul şi îngrijitul băiat de neguţător. Devenise un ştrengar al străzilor care cerşea, iar la nevoie fura din buzunare, învăţase pe propria piele cât de capricioasă era soarta, aşa cum demonstraseră decăderea lui rapidă şi apoi ascensiunea. Bărbaţii care îşi pierdeau averile şi proprietăţile în acest club în fiecare zi erau încă o dovadă.

— Nu negi asta, zise Adair, turnându-şi coniac.

Făcu o pauză şi apoi umplu paharul.

— De ce aş nega?

Privirea lui Calum se opri asupra registrelor de anul trecut, înşirate unul după altul pe birou.

— Dacă ignor schimbările care s-au petrecut, nu vor dispărea. Clubul Bârlogul Diavolului ne-a secătuit şi ne-a luat membrii.

— Asta nu este doar din cauza lui Broderick Killoran, îl întrerupse Adair.

Calum tăcu. Adair avea dreptate. În timp ce bărbatul aşezat vizavi de el sorbea din coniac, Calum îl contemplă gândindu-se la spusele lui. Avea probleme de foarte mult timp. Toate începuseră cu Broderick Killoran, care devenise patronul de la Bârlogul Diavolului şi transformase încet acel club într-un imperiu, un rival care acum întrecea Iadul şi Păcatul. Dar chiar şi aşa Iadul şi Păcatul putea rămâne nevătămat. Erau suficienţi nenorociţi pentru ambele cluburi.

— S-ar putea ca lucrurile să se îmbunătăţească, minţi el.

Adair se opri cu paharul la gură.

— S-au înrăutăţit.

Într-adevăr, nobilii se simţeau liberi să viziteze o sală de jocuri deţinută de foşti golani de stradă. Erau multe crimele şi păcatele pe care acei netrebnici le puteau ierta. Ceea ce nu puteau tolera sau accepta era ca proprietarii acestor locuri păcătoase să se culce şi apoi să se căsătorească cu cei de rangul lor.

Or, atunci când Ryker din neatenţie îi distrusese reputaţia lui Lady Penelope şi fusese forţat să se însoare cu ea, fusese o crimă pe care lorzii o trecuseră cu vederea. Ca bastard al unui duce, numit în rang pentru un act de curaj, Ryker – fie că voia, fie că nu – devenise unul de-al lor.

Pentru majoritatea însă, bărbaţi precum Calum, Niall şi Adair erau cu totul diferiţi. Nu ar fi contat pentru nobilime că părinţii lui Calum fuseseră căsătoriţi, iar tatăl lui ajunsese un neguţător falimentar. Lumea nu avea niciodată să-i vadă ca pe nişte egali: erau simpli bastarzi ridicaţi din mocirla de pe străzile Londrei. Huliganii de ultima speţă şi hoţii deveniţi proprietari de club nu ar fi fost niciodată bine

primiţi în mijlocul lor. Căsătoria recentă a lui Niall cu fata ducelui de Wilkinson era dovada acestui fapt. Mulţi dintre clienţii lor loiali îi abandonaseră mai repede decât ar fi fugit cel mai rapid hoţ de buzunare cu o pradă bogată. Prin acea uniune, proprietarii de la Iadul şi Păcatul depăşiseră o linie care nu trebuia trecută – unul dintre ei se crezuse egalul lor şi îndrăznise să se atingă de cineva din rândul nobilimii.

Dar cel mai rău era că, de fapt, Calum nu avea nici cea mai mică idee cum să îndrepte lucrurile. Nu avea rost să-l cheme pe Ryker înapoi când soţia lui mai avea un pic şi năştea, fiindcă întoarcerea lui nu le-ar fi rezolvat problemele. Nemulţumirea societăţii nu era ceva ce putea fi pur şi simplu trecut cu vederea. Munciseră ani buni pentru a-şi clădi reputaţia şi pentru a se deosebi de cluburi ca White, Brooke şi chiar de Bârlogul Diavolului.

— Dacă am reintroduce prostituţia, poate…

— Angajarea târfelor nu o să ne rezolve problemele, pufni Calum.

Pe de o parte, le-ar fi adus un venit, iar pe de alta, i-ar fi costat.

— În caz contrar, vor fi afectate finanţele.

Până la urmă, odată ce soţia lui Ryker, vicontesa, avea să locuiască în casa jocurilor de noroc, iar soţia lui Niall, când aveau să se întoarcă din călătorie, urma să numească şi ea acel loc *acasă,* clubul Iadul şi Păcatul avea să fie şi mai detestat de societate. Scoţând un trabuc din buzunar, Calum îl aprinse folosind făclia unui candelabru de perete. Trase prelung din el, lăsând fumul să-i inunde plămânii. Doar că de această dată nu se simţea mai calm. Adair îşi puse o gleznă peste genunchiul opus şi se sprijini de spătar.

— Date fiind împrejurările sumbre în care ne aflăm, i-ai permis noii contabile să aibă mult timp liber.

Simţi mustrarea în acea afirmaţie. Calum se înfierbântă şi mai luă o înghiţitură de coniac. Expiră încet, aburii respiraţiei lui calde desenând cerculeţe rotunde în aer.

— Asta e o întrebare?

Fratele său clătină din cap.

— Este o observaţie. Ai fost lăsat la conducere…

— Pentru că sunt al doilea acţionar, îi aminti el.

Fuseseră hoţi de buzunare iscusiţi, însă Calum îşi întrecuse toţi fraţii prin talent şi îndemânare. Dacă portofelele pe care le furase ar fi fost mai mari, acum ar fi fost şeful clubului. Oricum, asta nu contase niciodată pentru Calum. Îl interesase doar siguranţa lor.

— Încă trebuie să răspunzi în faţa tuturor!

Schimbându-şi poziţia neglijentă, Adair trânti paharul pe colţul biroului lui Calum.

— Ryker e plecat, Niall e plecat, iar tu – arătă cu mâna în direcţia lui – te furişezi cu doamna Swindell, contabila.

Nervii din colţul gurii îi pulsau.

— Nu mă furişez, trânti el.

— Bine, atunci vizitezi un spital de copii cu acea femeie.

Adair rosti cuvintele mai mult ca pe o acuzaţie. Aşadar, fratele lui îi supraveghease acţiunile. Oare nu trebuia să se aştepte la asta? Fiecare proprietar, aşa cum spusese Adair, era responsabil în faţa altuia. Orice acţiune avea consecinţe directe nu doar asupra fraţilor care se găsiseră cu mult timp în urmă, ci şi asupra angajaţilor care se bazau pe ei. Calum scutură scrumul în tava de cristal şi pufăi îndelung. Expiră prin colţul gurii.

— Date fiind originile noastre, nu am crezut vreodată că tu nu o să fii de acord ca localul nostru să ajute nişte copii care trec prin aceleaşi lucruri pe care şi noi le-am trăit odată.

— Pfi, aici nu e vorba despre acord sau dezaprobare!

Adair îşi luă băutura de pe birou.

— Şi ştii asta, îi zise el, făcându-i semn cu degetul. Acum suntem doar noi doi aici, adăugă, întinzând încă un deget. Iar până când se întorc ei, totul e în mâinile noastre. Totul!

Adair îl privi hotărât.

— Treaba ta cu cine şi cum îţi petreci timpul! Strânse din dinţi. Doar că acest lucru nu poate interveni în afacerile

noastre. Spune-i contabilei că duminicile sunt ale ei, dar, până când nu avem o situaţie clară a finanţelor şi reputaţia curată, obligaţiile ei sunt faţă de noi.

„Cum sunt şi ale tale”. Sclipirea din ochii lui Adair îi transmise acest lucru fără a fi nevoie de vorbe. Înflăcărarea din vocea fratelui lui se domoli, revenind la tonul amabil pe care îl avea de obicei.

— Ar trebui să-i trimitem o scrisoare lui Ryker.

— Ştie.

Nu avea să iasă nimic bun dacă îl chemau pe Ryker acasă. Era la ţară, unde el şi Penelope aşteptau naşterea copilului lor.

— Întoarcerea lui nu ar îndrepta nimic.

— Atunci vorbeşte cu Somerset.

Sora lor şi soţul ei, ducele, se întorseseră de curând de la ţară.

— Reputaţia noastră este mânjită la toate colţurile de stradă. Avem nevoie de influenţa lor pentru a domoli aceste zvonuri şi şoapte.

— Asta vrei tu? Ca ducele, cumnatul nostru, să ne facă reclamă?

Adair tresări. O energie frenetică se învolbura în venele lui Calum. Ridicându-se în picioare, se repezi la fereastră. Privi cerul plin de nori al nopţii. Se uită la casele şi străzile de dedesubt, până la grupul de bărbaţi spilcuiţi care se împleticeau pe scările lor. La asta se ajunsese? De la cel mai puternic club de jocuri de noroc din Regat la… la asta: proprietari care depindeau de lorzi simandicoşi, care să garanteze pentru ei. Strânse din dinţi.

— Eu nu…

Se auzi un scârţâit. Balamalele neunse scârţâiră puternic şi brusc se opriră. Când deveniseră proprietarii fostului bordel, iar arhitecţii şi slujitorii veniseră să vadă transformarea, la insistenţele lui Calum, cu excepţia birourilor lor, uşile şi ferestrele fuseseră lăsate neunse. Era un mecanism de apărare calculat, menit să-i avertizeze în privinţa bărbaţilor, femeilor şi copiilor care le doreau răul.

— Nu-l contactăm pe Ryker şi nici nu ne milogim de

Somerset pentru a vorbi în numele nostru. Ai înţeles?

În fereastra de cristal, vedea chipul reflectat al lui Adair. Vena care îi pulsa în colţul ochiului stâng nu arăta că îl ascultase. Fără a mai scoate vreun cuvânt, fratele său ieşi din cameră, închizând uşa cu grijă în urma lui.

Pentru numele lui Dumnezeu, era un dezastru! Trase iarăşi din trabuc. Cine şi-ar fi putut închipui că cea mai mare ameninţare şi cel mai mare pericol pentru clubul lor o reprezenta apropierea de aristocraţie, nu golanii şi liderii de bandă de pe străzile din St. Giles? Ryker condusese clubul într-o perioadă în care nu avuseseră nicio legătură cu nobilimea, care acum le complica situaţia. Calum şi Adair trebuiau să se descurce cu haosul care se crease şi să îndrepte totul.

Se auzi un scârţâit.

Oftă. Era clar că femeia de dincolo, care se lupta cu fereastra mult prea zgomotoasă, nu era una dintre cele vicioase trimise ca informatori de către Killoran sau de către oricine altcineva. Cu mâna liberă, Calum desprinse cârligul şi deschise fereastra lui bine unsă. Sprijinindu-se cu coatele de pervaz, se aplecă.

— Doamnă Swindell, îi zise el tărăgănat.

Tânăra femeie ţipă, trăgându-se înapoi, şi dispăru dincolo de fereastra ei mai mică şi mai îngustă. Ca urmare a discuţiei neplăcute pe care o avusese mai devreme cu fratele lui, simţi nevoia de a vorbi serios şi de a-şi cântări atent cuvintele.

Încă o greşeală, şi clubul lor era în prag de ruină. Totuşi, îi zvâcneau buzele la încercarea eşuată a lui Eve Swindell de a trage cu urechea. Trase din nou din trabuc. Expiră încet.

— Dacă voiai să tragi cu urechea, ar fi fost mult mai bine să te lipeşti de perete decât să crezi că o să poţi auzi ceva peste zgomotele din St. Giles.

Răspunsul lui fu primit cu tăcere. Iar el credea că Eve era mult mai curajoasă.

— Când tragi cu urechea la ferestre în Mayfair sau Grosvenor, poate că ai mai mult noroc, dar acum eşti în St.

Giles, zise el sec, provocând-o.

Auzi din camera alăturată o înşiruire de blesteme şi trăncăneli nepotrivite pentru o lady. Rânji când ea blestemă una dintre părţile corporale ale diavolului. Apoi domnişoara pedantă scoase capul pe geam.

— Domnule Dabney, îl salută ea cu prefăcută surprindere, ceea ce-l făcu să rânjească mai tare. Bună seara.

— Bună dimineaţa, îi zise el.

La unu şi jumătate dimineaţa, clubul era plin, iar oamenii respectabili dormeau. Cu excepţia, se pare, a noii lui contabile. Privi către jumătatea de lună ascunsă după norii groşi şi grei care înăbuşeau orice speranţă de strălucire.

— Da, presupun că e dimineaţă, se auzi vocea ei răsunând tare în curţile de jos.

Dixon, paznicul de gardă, înaintă către mijlocul curţii. Bărbatul mai tânăr şi cu ochii oţeliţi care îi aduseseră acest post cu mai bine de doi ani în urmă, ridică pistolul. Eve icni şi se retrase dincolo de fereastră.

— E în regulă, Dixon, strigă el.

— Sunteţi sigur, domnule? întrebă el cu privirea aţintită spre fereastra lui Eve.

— Sunt sigur.

Domnişoara acum tăcută de dincolo de uşă nu ar fi fost în stare să fie ipocrită nici cu preţul vieţii. Îndesându-şi pistolul la brâu, Dixon încuviinţă din cap şi se întoarse la postul lui. Calum trase un ultim fum din trabuc şi apoi îl stinse de pervaz.

— Nu ai fost niciodată ameninţată cu pistolul?

— Nu, chiar nu.

Vocea lui Eve se auzea înfundată şi în surdină. Scoase capul încă o dată.

— Să ştii că…

— O să ştie şi Dixon dacă vorbeşti aşa de tare.

Norii îşi schimbară poziţia. Lima se vedea întreagă, aruncând raze de lumină pe chipul ei. Părea că roşeşte.

— Te informez că… începu ea, coborând tonul,

aproape şoptind. Te informez că… Repetă a treia oară. Nu te spionam. Aveam nevoie de aer.

— Miroase a peşte împuţit în St. Giles.

— Şi prefer să mă uit la stele, continuă ea, întrerupându-l.

— Şi se văd atât de multe stele?

Eve privi cerul plin de nori.

— Oh, da, răspunse ea, făcând un semn solemn cu capul.

Rânjiră amândoi. El scăpă trabucul pe fereastră, iar ea zâmbi larg.

— E totul în regulă? întrebă ea şi privi rapid către grajduri.

Şi uite aşa îşi petrecu ea scurta pauză pe care şi-o permisese.

Înjurând, el cercetă zona. Dacă îi scăpa un singur indiciu despre problemele cu care se confruntau, ar fi fost suficient pentru a mai bate un cui în reputaţia lor şi nu doar faţă de nobilii care le treceau pragul, ci şi faţă de bărbaţii şi femeile angajate la club. De multe ori, o persoană era la fel de puternică precum impresia pe care o lăsa.

Calum se trase în spate şi închise rapid fereastra. Hotărât, îşi croi drum către biroul lui Eve. Intră fără să mai bată la uşă. Pe vârful degetelor, Eve se aplecase periculos de tare peste fereastră.

— Calum? şopti ea, rânjind din nou.

Mică, subţire şi cu un fund delicios de rotund, evidenţiat acum de materialul lipit de corp, era o plăcere carnală neaşteptată. Înaintă în linişte.

— Cal…

O prinse de mijloc, trăgând-o înapoi.

— Dacă te mai întinzi, o să cazi, îi zise el strângând din buze.

Ea suspină şi lăsă capul în jos.

— Nu te-am auzit, îi zise cu voce stinsă.

Nu, nu ar fi putut să-l audă. Crescând pe străzi, acea manieră nevăzută şi neauzită de a se mişca îi salvase viaţa şi devenise un mod de existenţă.

— Dar toată lumea te-a auzit pe tine, comentă el, strângând-o uşor de talie. Regula numărul unu: nu discuta niciodată afaceri în public, Eve, îi ordonă el, iar apăsarea gândului că aproape era să-l dea de gol o făcu să se înfioreze.

Eve se înroşi.

— Nu m-am gândit, nu mi-am dat seama…

Îşi coborî buza de jos – buza ei plină şi voluptuoasă. El stărui cu privirea asupra cărnii bogate şi abia dacă putu să mai înghită.

O femeie pe nume Eve trebuia să aibă o aşa gură care strângea gânduri păcătoase şi delicii neastâmpărate.

— Acum ştii, îi răspunse el răguşit.

O eliberă fără tragere de inimă, simţindu-şi braţele goale în absenţa ei. Se dădu câţiva paşi în spate pentru a se îndepărta de ea.

— Vreau un raport până mâine-seară. O descriere detaliată a contabilităţii comparând ultimii trei ani de profituri şi de costuri în toate privinţele.

Iar înainte să mai facă un gest nebunesc, cum ar fi fost să uite de situaţia dificilă în care se aflau şi pe care Adair insistase să o verifice şi să o sărute din nou pe Eve Swindell, ieşi rapid din cameră.

Capitolul 12

Pentru câteva momente de pofticioasă dorinţă, Eve crezuse că el avea să o sărute din nou. Ar fi trebuit să intre în pământ de ruşine după ce tocmai fusese prinsă furişându-se la fereastră şi trăgând cu urechea la discuţia lui personală, ca un copil obraznic. Doar că uitase de toate astea – logică, ordine şi raţiune – în momentul în care el intrase tiptil în birou şi o prinsese de mijloc. Apoi se uitase la gura ei într-un mod care o făcuse să creadă că avea să o sărute din nou.

Şi cât de mult îşi dorea să fie în braţele lui, să-i simtă

căldura corpului masiv! Acel gând o ardea. În schimb, el plecase. Nu înainte să-i dea o grămadă de treabă pe care o voia gata până mâine-seară. Uşa se deschise, iar ea se întoarse. MacTavish intră cu o grămadă de registre în braţe. Privind-o cu aceeaşi încruntare pe care o avea de când îl păcălise şi se instalase acolo, îi trânti povara pe birou. Registrele căzură cu zgomot, împrăştiindu-se. Încrucişându-şi mâinile, îi oferi un zâmbet foarte generos.

— Domnule MacTavish, mulţumesc foarte mult pentru…

— Eu nu am nevoie de mulţumirile tale, izbucni el, zicându-i mai multe cuvinte decât îi adresase de la prima lor întâlnire. M-ai făcut să par prost în faţa lui Dabney şi Thorne şi în faţa fiecărui paznic de aici. Aproape că m-ai costat slujba.

În egoismul ei de a-şi asigura siguranţa, pusese binele propriu deasupra binelui tuturor. Se simţi cuprinsă de regret. Nu se gândise cum aveau planurile ei îndrăzneţe – furatul registrelor şi al camerelor – să-l afecteze pe paznicul MacTavish, care îi dăduse registrele clubului.

— Iartă-mă, zise ea cu delicateţe, frecându-şi mâinile.

O privi şi mai ameninţător.

— Eu cu siguranţă nu vreau scuzele tale, îi zise arătând cu degetul spre ea. Nu am încredere în tine. Nu mă interesează că te ocupi de contabilitatea clubului. Orice femeie care se furişează aşa cum ai făcut tu are planuri ascunse. MacTavish îşi atinse cu degetul, pe care se vedeau cicatrici, colţul ochiului.

— Sunt cu ochii pe tine. Zicându-i asta, ieşi în grabă, trântind uşa atât de tare în urma lui, că se zdruncină cadrul.

Ea oftă.

— Asta-i bună!

Ziua devenise un adevărat dezastru. Fusese prinsă ascultând ceva ce nu avea niciun drept să audă. Calum nu putuse să fie mai clar prin lista pe care i-o trântise pe birou care tocmai spulberase pacea dintre ei.

— Tâmpito, murmură ea, întorcându-se la biroul acum

dezordonat. Să te uiţi la stele. Să miroşi aerul din St Giles.

Eve făcu o grimasă. Deşi majoritatea doamnelor erau capabile să ocolească adevărul şi să se joace cu vorbele, Eve nu fusese niciodată talentată la asta. Nu avusese niciodată un zâmbet care să distragă atenţia. În schimb, fusese mereu mult prea directă în vorbe şi fapte, încât de fiecare dată era dojenită dur de doici. Atunci când Calum o provocase, îi datora adevărul. De fapt, ascultase şi tocmai de aceea ştia că localul lui era într-o situaţie critică.

Îşi atinse buza de jos cu arătătorul. Nimeni nu ar fi zis că lucrurile mergeau prost, mai ales dacă lua în considerare profiturile impresionante al clubului înregistrate în ultimele trei luni. Ea totuşi uitase o lecţie pe care o învăţase când preluase registrele tatălui. Era extrem de important cum mersese afacerea în trecut faţă de cum mergea acum. Hotărâtă să cerceteze finanţele lui Calum, trase scaunul şi se afundă în straturile confortabile de piele. Privind dincolo de marginile de aur ale cotoarelor, se apucă să aşeze registrele în grămezi ordonate – fiecare lună din fiecare an, până când obţinu douăsprezece rânduri cu câte trei registre pe rând. Scoase o bucată de pergament din sertarul din mijloc şi o peniţă.

— Să începem, bolborosi ea.

Adună cele mai recente date. Începu să le citească pornind de la cele mai vechi până la ultimele. Făcea constant notiţe pe pagină, iar sunetul peniţei era foarte liniştitor. Acum, la fel ca atunci când tatăl ei se îmbolnăvise şi ea fusese obligată să se ocupe de registre, acestea îi ofereau alinare şi o distrăgeau. Era mult mai uşor să se concentreze la ce avea de făcut decât la situaţia mizerabilă în care se afla.

Momentele se transformară în ore, iar Eve lucră cu o pasiune şi o dedicaţie frenetică până ce văzu cifrele şi adnotările în ceaţă. Lucrase neîntrerupt registru după registru, creând o fişă detaliată cu toate informaţiile. Îi amorţiseră degetele. Icni. Peniţa îi scăpă din mână, pătând cu cerneală o pagină altfel perfectă. Suspină şi îşi flexă degetele umflate. Întinse palma, învârtind-o în cerc pentru

a face sângele să circule mai bine. Trase aer în piept când văzu teancul mare din faţa ei terminat şi apoi privi maldărul şi mai mare care o aştepta.

Gemând, aşează capul pe birou. Dacă îşi propusese să o pedepsească pentru că trăsese cu urechea la lucruri care nu erau de nasul ei, Calum făcuse o treabă excelentă întrucât nu exista sarcină mai mizerabilă şi mai potrivită decât asta. Dumnezeule, cât de mult voia să citească o carte… una cu cuvinte. Una cu vorbe care nu numeau averi micşorate şi, mai nou, profiturile în scădere ale clubului. Cu acele poveşti despre zeii şi zeiţele greceşti citite cu atât de mult timp în urmă, încât ar fi putut la fel de bine să-şi fi imaginat că fusese absorbită de ele. Şi totuşi, dacă s-ar fi pierdut în acele pagini, realitatea nu s-ar fi schimbat cu nimic. Circumstanţele ar fi rămas aceleaşi şi nu l-ar fi ajutat pe Calum sau pe localul lui.

Îi reveni în minte acea discuţie pe care o auzise între Calum şi fratele lui. Căutase un refugiu din calea intrigilor fratelui ei, dar în afară de asta, nu se gândise prea mult la Iadul şi Păcatul. Reprezenta doar un adăpost până ce avea să-şi primească moştenirea şi să-şi găsească în final libertatea. Încă din ziua în care sora Mattison insistase să meargă pe acest drum, ştiuse şi se obişnuise cu ideea că poziţia de contabilă nu era altceva decât o slujbă temporară, dar şi una scurtă. Venise acolo pentru a îndeplini responsabilităţile unei contabile, dar nu o interesase şi nici nu luase în considerare afacerea lui Calum, dacă aceasta prospera sau dispărea. Până acum. Simţea puternic gustul remuşcărilor.

În timp ce soarele ieşea de dincolo de norii gri şi groşi, se ridică în picioare. Duse mâna plină de cerneală la gură pentru a acoperi un căscat generos. Învârtindu-se în fustele ei, se întoarse la fereastră, unde mai devreme îl enervase pe Calum. Trase draperiile. Şi apoi, de parcă l-ar fi invocat cu gândurile ei, el apăru acolo. Închise ochii şi îi strânse. Poate că îşi folosise ochii atât de mult, încât acum îl vedea peste tot. Cu toate acestea, el tot acolo era.

Calum stătea de vorbă cu paznicul care o ameninţase

cu pistolul noaptea trecută. Întinse capul. Era stăpân pe el în orice fel de situaţie. Paznicul încuviinţă din când în când din cap, după care plecă. Calum rămase în loc.

Ar fi trebuit să plece de la fereastră. Ar fi trebuit să meargă în cameră şi să fure măcar o oră de somn înainte de a-şi relua sarcinile apăsătoare. Faptul că fusese descoperită nu cu mult timp în urmă ar fi trebuit să o înveţe ceva despre pericolul spionatului de la ferestre. Doar că era fermecată.

Calum scoase lanţul de aur ascuns în jachetă şi îşi verifică ceasul. Strălucirea acelei piese fine o duse cu gândul la alta… şi la alte grajduri. Ale familiei ei. Şi la ceasul fratelui. Oroarea acelei zile se întoarse de parcă ar fi fost ieri. Eve respira sacadat. Oare câţi ani îl crezuse mort? Câţi ani se gândise că neglijenţa ei de a-l chema pe Gerald îi adusese sfârşitul într-un ştreang, aşa cum o necăjea Gerald?

O rază de soare rătăcită se juca pe chipul lui, evidenţiindu-i maxilarul şi obrajii ascuţiţi. Datorită staturii, puterii şi rezistenţei lui, întruchipa cu adevărat chipul zeului grec Helios, pe care îl văzuse ridicat pe proprietatea familiei Kent. Doar că acea capodoperă din marmură şi Colosul din Rodos fuseseră distruse. Calum Dabney nu ar fi putut niciodată să fie doborât. Încercarea lui Gerald de a-l ucide în trecut era dovada acestui lucru. Iar Calum nu doar că devenise mai bogat odată cu trecerea timpului, ci devenise şi mai puternic.

Însă nu era întru totul adevărat. Involuntar, privirea i se opri pe grămada de registre. Iadul şi Păcatul nu era perfect. Oare viaţa nu era la fel pentru toţi oamenii, indiferent de poziţia lor socială? Eve lăsă draperia să cadă. Ieşi din birourile ei. Pomi pe hol în jos, pe coridoare, unde servitorii deja se treziseră şi se agitau care încotro. Zări un grup de cameriste cărând găleţi cu apă caldă. Eve ajunsese la capătul holului şi îşi făcu loc pe scara servitorilor. Se opri la intrarea care dădea către grajduri. Un paznic necunoscut cu ochii ageri şi cu obrazul drept marcat de o cicatrice o studie din cap până în picioare.

— Îmi daţi voie? murmură ea, iar el înclină din bărbie.

Eve apăsă pe clanţa uşii şi ieşi. Aerul rece al dimineţii, răcoritor şi revigorant, îi alungă oboseala după munca depusă. Păşi hotărâtă pe alee, îndreptându-se către grajduri.

Cât de diferită era viaţa în acea casă nouă temporară! Plecase dintr-o lume unde, în ciuda eşecurilor financiare ale familiei Pruitt, erau foarte mulţi servitori meticuloşi, care se grăbeau întotdeauna să-i deschidă uşa. Aceiaşi bărbaţi şi aceleaşi femei anticipau ce şi când avea nevoie de ceva. Devotamentul lor era motivul pentru care nu i se permiseseră lucruri simple precum mersul de una singură prin casă sau deschisul uşilor fără întrebări ori fără să se furişeze.

Eve ajunse în mijlocul grajdurilor şi privi în jur.

— Tu te odihneşti vreodată, doamnă Swindell?

Cu inima galopându-i, tresări. Atrasă de acea voce familiară, de bariton răguşit, Eve se opri la marginea unei uşi deschise din grajd. Timpul se opri, iar pământul rămase pe loc.

Calum stătea lângă un armăsar negru magnific. Cu mâinile pe botul calului, avea privirea băieţelului pe care îl descoperise cu mult timp în urmă în grajdurile mult iubite ale tatălui ei. Doar că atunci Calum fusese un băiat certăreţ, care o ameninţase şi o avertizase să nu scoată vreun sunet ori să plângă. În schimb, ea decisese să rămână şi astfel se legase o prietenie neaşteptată între ei – până când fusese atât de nechibzuită încât să meargă la Gerald cu o rugăminte care le ucisese preţioasa legătură.

Se reîntâlniseră, la adăpostul altor grajduri, lângă alt cal, doar Eve cunoscând trecutul lor comun. Amorţită, îi urmări mişcările. Scărpină creatura enormă între ochi şi aduse o perie. În linişte, perie corpul armăsarului. Mâinile enorme ale lui Calum erau un indiciu al puterii şi al rezistenţei lui. Putea să aducă sfârşitul unui om ori să-l facă să sufere fără prea mare efort. Şi totuşi, spre deosebire de fratele ei care o vârâse cu capul în găleata cu apă îngheţată şi care îi ameninţa existenţa, Calum avea o

tandreţe aparte, care se vedea şi în mişcările lui. Era un bărbat care, în ciuda circumstanţelor îngrijorătoare ale propriului club, îşi oferise timpul unui spital de copii şi unei femei pe care abia dacă o cunoştea. Faptele acestea vorbeau despre puterea onoarei şi a caracterului său. Nu s-ar fi înjosit să facă relele de care erau capabili Gerald şi Lord Flynn. Ar fi putut să parieze că el nu şi-ar fi pus niciodată propriile interese mai presus de cele ale oamenilor care depindeau de el. Spre deosebire de fratele ei, Kit.

— Trăgeam cu urechea, zise ea delicat.

El făcu o pauză, uitându-se în direcţia ei. Privirile li se întâlniră.

— Ar trebui să specific că am o slăbiciune aparte pentru aerul nopţii şi cerul plin de stele.

Era foarte important ca el să înţeleagă faptul că ea îi spusese o parte de adevăr. Erau lucruri pe care le ştiuse odinioară. I le împărtăşise la începutul prieteniei lor. Eve nu putea să-şi dea seama dacă el le ştia, şi le amintea ori dacă se gândea la acea fetiţă pe care o numise mica ducesă Lena. Eve trase încet aer în piept şi apoi privi în jur, prin grajdul pus la punct.

— Nu era treaba mea să intervin în discuţia ta cu domnul Thorne. Îţi cer scuze.

Faptul că încă nu-i spunea nimic, ci preferase să îngrijească calul o făcu să se joace neliniştită cu faldurile rochiei. Se întoarse ca să plece.

— Aici! strigă el, oprind-o.

Puse peria jos şi înaintă către echipamentul elegant care stătea atârnat. Calum apucă o perie cu peri tari şi i-o întinse.

„De ce naiba aveau nevoie de atâtea perii nenorocite?”

Eve veni fără ezitare şi acceptă oferta de pace. Începu automat să mângâie calul în direcţia firelor de păr.

— Ai experienţă cu caii, observă el.

Cu toate acestea, ea clătină din cap.

Se opri, cuprinsă de amintiri. „Lasă-mă să-ţi arăt,

Calum! Îl dezmierzi în direcţia asta”. Abia dacă se mai putea stăpâni să-i ascundă adevărul. Voia să-i spună că ea fusese micuţa care îl învăţase cum se ţine o perie şi cum trebuie să ai grijă de un cal.

— Aici, murmură el, ca un straniu ecou al acelei amintiri.

Calum îşi aşeză mâna peste a ei, trezindu-i fiori, de parcă ar fi mers desculţă pe covor şi ar fi simţit o încărcătură puternică. Însă doar îi ghida mâna înainte şi înapoi cu mişcări constante. Calul încuviinţă că era fericit lovind pământul cu copita piciorului drept din spate. Eve continuă să-l perie.

— Este minunat, murmură ea.

Calul necheză.

— Ah, dar tu deja ştii asta, creatură arogantă!

Eve atinse calul cu nasul, dezmierzându-l, parcă pentru a îndulci mustrarea lui Calum. Îl simţea cum o priveşte. Se opri, îmbujorându-se. Cu excepţia acelei perioade trecătoare, când îl găsise pe Calum, Eve nu avusese prieteni. Căpătase obiceiul de a vorbi cu ea însăşi şi cu caii din grajdurile familiei. Ruşinată, începu din nou să perie calul.

— Ah, dar se pricepe. Nu-i aşa, Tau?

Calum vorbise cu armăsarul, iar acea dovadă a legăturii dintre el şi creatura magnifică şi faptul că fie vorbea, fie se prefăcea că vorbea cu propriul cal îi treziră valuri de căldură în piept. Apoi încremeni. Îl observă pe Calum ca prin ceaţă luându-i peria din mână şi punând-o la loc, lângă echipamentul lui elegant de pe perete. Cu siguranţă, nu auzise bine. „Tu ai semnul vieţii. Înseamnă…”

— Tau! Calum se mută în dreapta calului. Cu spatele la armăsarul masiv, îi îndoi genunchiul. Tau, confirmă el, alergând cu degetele lui lungi şi pline de bătături pe piciorul drept al calului.

Reacţionând imediat, Tau ridică piciorul. Calum examină atent copita dreaptă.

— Aşa se spune în greacă la…

— …nemuritor, îi termină ea propoziţia, şoptind.

Îşi înălţă capul spre ea, surprins. Eve rămase nemişcată, iar ochii ei încăpăţânaţi se opriră asupra cicatricei în formă de T de lângă gura lui. „Tu chiar eşti nemuritor, Calum!” Oare îşi amintea discuţia lor? Acea cerere îndrăzneaţă, copilărească de a-i simţi urmele semnului.

— Ştiai asta? întrebă el, eliberând piciorul calului.

Calul lovi cu copita în fân. Bineînţeles că nu îşi amintea de ea. Însă într-un fel făcuse asta. Conversaţiile dintre ei din copilărie însemnaseră ceva pentru el dacă îşi numise astfel armăsarul. Cu siguranţă, dacă ar fi detestat tot ceea ce ţinea de fetiţa pe care o numise mica ducesă Lena, ar fi şters orice amintire despre ea din viaţa lui.

— Da, începu ea ezitant. Cum l-ai numit aşa?

Era o întrebare îndrăzneaţă, mânată de dorinţa de a şti de ce păstrase peste ani acea bucăţică din întâlnirea lor. Timp de câteva secunde ce părură o eternitate, crezu că el nu avea să-i răspundă. Disperarea îşi făcea loc în măruntaiele ei. Apoi îi vorbi, deşi îşi dori să nu o fi făcut.

— Aproape că am murit, zise el detaşat, ca o persoană care vorbea despre gustul supei sau despre vremea din ultima lună.

Deşi el afişase acea nonşalanţă, ea se simţi copleşită de durere şi de regret.

— Am şterpelit ceva de la cine nu trebuia şi am ajuns la Newgate, îi explică el în timp ce ridică o perie grea din piele.

Întorcându-se lângă cal, începu să plimbe peria cu blândeţe prin coama lui Tau. Eve simţea că i se blocase aerul în plămâni şi că nu putea să respire cum trebuie. Strânse mâinile în pumni. El continuă într-un mod remarcabil de calm şi obişnuit în timp ce furia şi emoţiile urlau în ea.

— Am făcut greşeala de a avea încredere într-o persoană în care nu trebuia să mă încred şi aproape că am fost spânzurat, l-am ales numele Tau ca memento a ceea ce te poate costa un pas greşit.

Eve îşi muşcă obrazul pe interior şi, deşi pretinsese că

nu era genul de femeie plângăcioasă, demonstra încă o dată că era o mincinoasă. Lacrimile îi curgeau printre gene, înceţoşându-i privirea. Se auziră tunete, ca şi cum ar fi fost râsetele prevestitoare ale zeilor.

Îşi mută privirea de la uşa grajdului către curtea în care servitorii se mişcau precum furnicile pentru a-şi îndeplini sarcinile zilnice. Eve clipi frenetic pentru a alunga picăturile inutile. Numele pe care îl alesese nu avea nimic de-a face cu amintirea prieteniei lor, ci mai degrabă îl alesese ca propria lui nechibzuinţă şi cea mai mare crimă a ei să nu fie uitate. Acea prietenie trecătoare care îi oferise cele mai fericite momente în copilăria solitară nu era altceva decât regret pentru Calum. Îşi frecă pieptul cu mâna, în speranţa că putea să alunge din durerea pe care o simţea. Fără speranţă însă.

— Ar trebui să plec, zise ea cu voce răguşită, făcând un pas spre uşă. Raportul…

— Ai lucrat toată dimineaţa, Eve, strigă el, oprind-o din nou. Nu sunt un angajator atât de crud încât să nu-ţi permit să te odihneşti. Făcu o pauză. Dar, dacă vrei să pleci, du-te, nu te ţin aici.

Ea se întoarse.

— Nu, zise ea grăbită. Nu este asta. Ci…

Calum ridică peria, provocând-o. Eve se lupta cu sine. Ochii lui îi priveau cu atenţie chipul, căutând, întrebând. Acei ochi mari, pătrunzători aveau o intensitate ce îl intriga pe bărbatul care putea vedea şi cele mai întunecate secrete, pe care le scotea la suprafaţă de parcă ar fi fost ale lui. Eve tremura. Încrucişă braţele. Oare ce ar fi spus Calum dacă ar fi descoperit că fata pe care o urâse atâţia ani pentru că îl trădase stătea în faţa lui?

El lăsă mâna în jos.

— Ce este, Eve? întrebă el, ridicând îngrijorat o sprânceană. „Spune-i! Spune-i, ca să ştie şi ca să termini cu toată înşelătoria asta, iar el să termine odată cu tine! Şi apoi? Crezi că o va ajuta pe fata responsabilă pentru nefericirea şi necazurile lui de la Newgate?”

— Nu înseamnă că nu vreau să stau cu tine, zise ea

încet.

Chiar îşi dorea. Nu exista un lucru pe care să-l fi dorit mai mult în viaţa ei – atunci ca prieten, iar acum ca bărbat care îi aprecia inteligenţa şi îi oferise din timpul lui pentru a o ajuta cu spitalul de copii.

— Atunci stai, îi şopti el, precum tentaţia însăşi.

„Vreau să stau aici, cu tine, în acest grajd, în această casă. Oh, Doamne, mă îndrăgostesc de el!” 0 cuprinse teama şi închise ochii. Calum îi întinse peria. Acum ştia ce putere avusese diavolul când legănase fructul interzis în faţa primilor oameni. Atrasă ca una dintre acele molii neajutorate de lumină, se apropie. Acceptă peria şi studie atent perii duri. Îi atinse linia pometilor, obligând-o să-l privească.

— Ce e? o întrebă cu acel ton de bariton care o făcea să uite tot. Acea voce puternică ar fi făcut o lady să spună tot.

— Eu…

„Spune-i!”

— E vorba despre clubul tău, zise ea, dovedind că era o laşă. Clubul tău are probleme.

Capitolul 13

Eve nu se dusese la culcare. Pungile negre de sub ochii ei umflaţi şi cutele rochiei pe care o purtase cu ore înainte erau semne clare ale oboselii.

Când el plecase din biroul ei, îşi dorise să-şi concentreze atenţia asupra sarcinilor pe care le avea de îndeplinit în cadrul clubului. Ea era acolo în calitate de contabilă: să aibă grijă de registre, să facă rapoarte, să se întâlnească cu neguţătorii şi atât – doar lucruri legate de afaceri.

Strecuratul pe lângă ferestre şi tachinarea domnişoarei în timp ce ea răspundea cu aceeaşi monedă nu erau motivele pentru care o angajaseră. Îşi aminti de

mustrarea lui Adair, simţindu-se vinovat. Acum stătea acolo, vorbind despre trecut şi descoperindu-i pasiunile, iar cu fiecare conversaţie, existenţa lui devenea din ce în ce mai complicată.

— Ar trebui să te odihneşti, îi zise el până la urmă, luându-i peria dintre degetele ei lungi şi murdare de cerneală.

Erau mâinile unei femei care nu se temea de munca adevărată. Degete bătătorite, care trădau viaţa grea pe care o dusese. Se sprijini de peretele grajdului.

— Eşti evaziv în mod intenţionat?

De fapt, nu era, iar faptul că se îndoia de grija lui îl irita.

— Eve, eşti responsabilă de registrele clubului meu şi ai acces la toate detaliile financiare. Mă aştept ca la un moment dat să observi schimbarea în finanţele noastre. Altfel…

— O să mă concediezi? termină ea propoziţia cu un zâmbet vag.

„Da”. Practic, acesta era răspunsul. Dacă nu era capabilă să consemneze adecvat fiecare detaliu despre club, nu avea ce să caute acolo şi nu ar fi trebuit să existe vreo urmă de îndoială când urma să o dea afară.

Calum scărpină armăsarul între ochi.

— Nu contează ce aş face şi ce nu aş face eu, adăugă el, evaziv de această dată. O femeie cu inteligenţa ta va pătrunde cu uşurinţă prin hăţişul afacerii clubului.

Ea îşi dădu capul pe spate. Acea mişcare subtilă îi făcu părul prins în coc să se mişte armonios. Câteva şuviţe negre precum cerneala îi atârnau neglijent la baza gâtului, acele şuviţe ce încercau să respecte bunul-simţ şi eticheta. Stăteau atârnate când singurul gând al lui Calum era să-i scoată agrafele şi să-i lase părul să cadă liber pe umeri, în acel moment, era mult mai bine să-i vorbească despre situaţia dificilă a clubului decât să dea curs dorinţei nebuneşti de a o săruta din nou, aşa că începu să-i vorbească.

— Afacerile noastre sunt în scădere, la fel ca şi

numărul clienţilor. Suntem în declin.

„De când Niall s-a căsătorit cu fata ducelui de Wilkinson”.

— Profiturile sunt încă impresionante.

El îl alintă blând pe Tau cu palma pe spate şi aruncă peria în colţ.

— Dacă cineva se concentrează la o anumită lună şi nu pe întreg ansamblul, atunci acea persoană se va întreba, în scurt timp, ce s-a întâmplat cu banii şi unde s-au dus.

— Asta înseamnă că ştii când a pornit totul, insistă ea.

El îi simţi privirea urmărindu-i mişcările prin grajd.

— Deja ştii că schimbarea s-a produs cu luni în urmă.

— Cu mai mult timp în urmă, îi zise el concis.

Era mult prea deşteaptă. Calum oftă şi îşi atinse barba de o zi. Aveau o regulă – nici el şi nici fraţii lui nu le permiseseră străinilor să intre în lumea lor. Singura dată când el încercase asta, viaţa îi oferise o lecţie de neuitat. Avea să fie ultima dată când comitea o asemenea nesăbuinţă. Ce avea Eve Swindell, o femeie pe care o cunoştea de mai puţin de două săptămâni, făcându-l să-şi dorească a-i împărtăşi toate poverile care îl apăsau când el nu voise să vorbească cu Adair, Ryker sau cu Niall?

— Există un club rival, Bârlogul Diavolului, începu el încet. De aproape doi ani, tot încearcă şi reuşesc să ne fure clienţii, continuă el, făcând o grimasă.

— Nu sunt suficienţi pentru toată lumea? întrebă ea cu un pragmatism pe care nu-l văzuse la cele două contabile laşe dinaintea ei.

Pufni. Dat fiind numărul lorzilor nelegiuiţi?

— Teoretic, ar trebui să fie. Au fost o serie de… evenimente recente care ne-au adus dezaprobarea societăţii. O panică extrem de familiară se ivi dincolo de siguranţa de sine. Începu să se plimbe dintr-o parte în alta pentru a refula frustrarea şi îngrijorarea cu care se lupta în secret de ceva timp. Acest club este casa mea de unsprezece ani. Aici am găsit siguranţa eu şi familia mea, aici sunt şi muncitorii care depind de noi – suntem singurul lucru care stă între ei şi viaţa de pe stradă.

Eve înaintă de lângă perete, apropiindu-se uşor.

Mirosul fad de lămâie pe care îl emana pielea ei îi îmbătă simţurile. Era mai ameţitor decât orice băutură pe care o servise şi o consumase în acel club.

Tăcut, privi cum degetele ei subţiri le împresurară pe ale lui. Palmele ei erau mai mici, mai moi şi mai delicate în comparaţie cu ale lui. Şi totuşi, se potriveau perfect. „Retrage-te…” Gestul de confort şi alinare îi era atât de străin, încât îşi aducea aminte de momentul în care fusese forţat să meargă la balul Hellenei. Cu mult timp în urmă, cunoscuse atingerea delicată a mamei şi cuvintele blânde ale tatălui, dar toate acestea muriseră odată cu ei. În noua familie pe care şi-o făcuse singur, formată din fraţii lui de pe stradă, nu existau momente de afecţiune. Cei care trăiau în Iadul şi Păcatul deveniseră stăpânii propriilor sentimente. Intenţiona să se retragă, dar Eve îl strânse mai tare, cu o forţă surprinzătoare pentru cineva de statura ei.

— Ştiu despre ce vorbeşti, zise ea coborând privirea către mâinile lor unite. Eve îşi înălţă capul. Nu am trăit în acelaşi mod, dar e vorba de ceva asemănător. Ştiu ce înseamnă să te îngrijorezi că munca ta va decide dacă familii întregi au ce mânca sau dacă vor suferi de foame ori dacă o să ai suficiente fonduri ca să repari acoperişuri.

Nu-i scăpă faptul că vorbea ca şi cum cunoştea aceste frământări, dar nu le trăise ea. Oricum, tonul ei cultivat şi engleza fără pată erau dovada faptului că şi ea avea un statut mai înalt.

— Iar acum faci acelaşi lucru, zise el mai mult pentru sine decât pentru ea, încercând să completeze puzzle-ul care prindea contur. Ai grijă de registrele şi înregistrările altora. Calum îi întoarse mâna, urmărindu-i cu degetul mare liniile din palmă. Şi ce altceva mai faci?

Lui Eve îi era greu să respire. Sunetul zgomotos al respiraţiei răsuna în grajdul înghesuit.

— *Ce* mai fac? şopti ea.

— Când nu eşti preocupată de responsabilităţile tale, ce îţi face plăcere?

Nu trebuia să-i fi spus asta. Era o întrebare izvorâtă

din dorinţa de a afla mai multe despre Eve Swindell, dar, de îndată ce o rosti, imagini periculos de nesăbuite îi inundară gândurile. Eve se juca cu fânul de la picioare, desenând un cerc perfect. Gestul ei copilăresc îl făcea să o vrea şi mai mult.

— Obişnuiam să... începu ea, deschizând gura şi oprindu-se.

Oare voia să înăbuşe acea confesiune? Deveni şi mai curios. Timpul însă îl învăţase că nu era bine să presezi o persoană. Orice secret pe care Eve voia să i-l împărtăşească îi aparţinea şi era al ei şi doar al ei. Ea trebuia să decidă când avea să i-l spună.

— Citesc.

Vorbi la trecut. Îşi trase mâna dintr-a lui şi îşi încrucişă braţele în faţă. Cu umerii drepţi şi cu bărbia ridicată, avea o atitudine regală şi semăna extrem de bine cu guvernantele şi cu educatorii pe care îi aduseseră la început să lucreze în familia lui Calum. Tau îşi frecă botul de umărul lui, iar el recompensă creatura loială cu câteva mângâieri, încercând să şi-o imagineze pe Eve complet absorbită de o carte.

Ce cuvinte i-ar determina interesul?

— Jurnale matematice sau ştiinţifice? se aventură el.

Pufni îmbufnată.

— De ce, pentru că sunt contabilă? întrebă ea, clătinând din cap şi îndreptându-se către cealaltă parte a lui Tau. Munca mea cu cifrele este o necesitate. E ceva pentru care am muncit ca să fiu desăvârşită, îi explica fără să-şi dea aere. Dar nu a fost ceva care să-mi placă ori de care să fiu pasionată. E pur şi simplu ceva ce... fac.

Acel ecou al propriilor lui gânduri despre nefericitele responsabilităţi pe care le avea întăriră şi mai mult sentimentul de familiaritate pe care îl simţea faţă de Eve. Le întări legătura ca bărbat şi femeie, fiind mult mai asemănători decât ar fi crezut el iniţial când ajunsese ea acolo cu unsprezece zile în urmă.

— Cu toate astea, ai devenit aşa de bună la matematică, încât ţi-ai găsit numeroase posturi folosindu-te de această abilitate?

Ea înaintă către Tau, cuprinzându-i faţa enormă şi neagră.

— Când eram mică, tata obişnuia să-mi spună poveşti despre minunăţiile greceşti ascunse în cerul nopţii, zise ea uitându-se direct în ochii armăsarului.

Poveşti greceşti… Pentru a doua oară… O amintire dansa în cele mai îndepărtate colţuri ale minţii lui.

„Nimic nu este mai folositor decât liniştea”.

„Asta e zicala ta preferată, Calum”.

Vocea indignată a fetiţei care îl trădase cu mult timp în urmă îi reveni în minte la fel de clară ca atunci când el şi mica ducesă Lena stătuseră în alt grajd, citind din nenumăratele ei cărţi.

— Acesta este motivul pentru care ştii ce înseamnă Tau? întrebă el, alungând amintirile despre sora lui Bedford.

Ea încuviinţă din cap, zâmbindu-i melancolic.

— Fiecare poveste, fiecare constelaţie. Eram… absorbită. Voiam să ştiu totul despre stele şi despre poveştile pe care le aveau. Când toată casa dormea, obişnuiam să mă strecor afară, să mă uit la stele şi să le urmăresc cu vârful degetelor. Ridică degetul arătător către tavanul grajdului. Mama era disperată că nu voi învăţa altceva în afară de astronomie, iar tatăl meu jurase că nu voi fi o femeie cu preocupări bizare.

Când propriii lui părinţi muriseră, era doar un băieţel cu cunoştinţe rudimentare despre litere şi cuvinte. Zidurile bine păzite ale amintirilor lui se prăbuşiră şi fu inundat de gânduri despre părinţii lui iubitori: râsul vioi al unui bărbat arătându-i paginile în timp ce îi citea. Tresări. Trecuse atât de mult de când se gândise la cineva din familia Dabney! În ziua în care îşi dăduseră sufletul, murise şi Calum odată cu ei. Neliniştit de amintirile care îl năpădeau acum pentru a doua oară, rupse tăcerea apăsătoare.

— Tatăl tău ţi-a limitat studiile?

Ea privi în sus.

— Nu, mai degrabă le-a extins. Văzându-i încruntarea, îi explică: Având în vedere cât de fascinată eram de poveştile legate de stele, a insistat să-i cunosc pe oamenii

responsabili cu crearea lor. Aşa că mi-a deschis calea către Thales, Pitagora şi Platon. Ridică uşor din umeri. Iar prin ei am cunoscut matematica.

Şi totuşi, în ciuda înclinaţiei către poveştile despre stele, aşa cum îi spusese, rămăsese închisă într-un birou, cu registre şi dosare. Oare visase acele plăceri de mult uitate? Sau poate, la fel ca el, odată cu trecerea timpului, lăsase deoparte acel trecut şi urmaşe calea unui viitor mai practic? Sunetele tunetelor îi treziră din visare, la realitate. Priviră în acelaşi timp spre intrare. El se holbă afară. Clubul nu dormea niciodată. Întotdeauna existau lupte de oprit, registre de ţinut, ordine de îndeplinit.

— Ar trebui să te întorci, îi zise el.

Date fiind ultimele suspiciuni pe care i le mărturisise Adair, nu ar fi fost bine pentru niciunul dintre ei dacă s-ar fi întors împreună.

— Da, murmură ea, însă nu ieşi.

Oare îşi dorea să rămână la fel de mult cât îşi dorea el pentru a-i împărtăşi alte lucruri despre ea? Se întoarse să plece.

— Ia-ţi dimineaţa liberă, strigă el după ea.

Eve privi înapoi.

— Nu e duminică.

Simţiră o provocare şi astfel redeveniră angajator şi contabilă. Observându-i strălucirea hotărâtă din ochi, admiraţia lui pentru Eve Swindell crescu şi mai mult. Niciun angajat nu ar fi respins acea ofertă.

— Şi rapoartele tale?

— Îţi mai dau două zile ca să le termini, îi permise el.

„Oare ai fi făcut aceste concesii pentru oricare alt membru al clubului?” îşi aminti de acuzaţiile lui Adair.

Contabila lui înfocată îşi puse mâinile în şold şi ridică bărbia.

— Nu am nevoie de încă două zile! Nu ai face această concesie pentru un bărbat din personalul tău.

Cum naiba se gândeau la acelaşi lucru, în completă armonie? Nu ar fi făcut această concesie pentru altcineva – cu excepţia ei.

— Nu te tratez diferit, zise el printre dinţi, minţind-o pe ea, dar şi pe sine.

Dar deja făcuse asta. De mai multe ori. Începând cu faptul că o angajase, deşi se infiltrase în clubul lui. Dacă ar fi fost altă femeie sau un bărbat, l-ar fi dat afară imediat.

— Atunci, de ce îmi dai voie? continuă Eve. Am rapoarte de făcut.

Ieşi din grajduri graţioasă precum o regină, iar tot ce rămase în urma ei era mirosul de lămâie.

Calum o urmări cu privirea, deşi Eve plecase de mult.

În ultimii unsprezece ani, Iadul şi Păcatul îi ocupase fiecare gând, efort şi emoţie. Nu fusese loc pentru altceva. Înainte de asta, fusese concentrat doar asupra supravieţuirii. Nu se gândise cu adevărat la copiii singuri de pe străzi care îşi foloseau înţelepciunea pentru a supravieţui şi a scăpa de moarte. Însă Eve, deşi era complet angajată în responsabilităţile care veneau odată cu munca, reuşise să se gândească la cei mai puţin norocoşi – mai mult, îşi sacrifica timpul ca să-i ajute. Ar fi putut să-şi petreacă vremea citind acele cărţi despre care vorbea cu atâta nostalgie, însă alesese să-i ajute pe alţii. Era în acelaşi timp uimit de altruismul ei şi ruşinat de egoismul lui. Asta explica farmecul pe care îl avea asupra lui?

Raţiunea îi spunea că trebuia să-i permită lui Eve să aibă un rol în club şi să se limiteze la a face doar afaceri cu ea. Partea iraţională pe care nu o putea explica îl îndemna să-i alunge melancolia şi să-i aducă aceeaşi bucurie pe care i-o citea în ochi.

Îşi trecu o mână peste faţă. Pentru numele lui Dumnezeu, îl răvăşise complet!

Capitolul 14

— Domnul Dabney vrea să te duci în observator.

Cufundată în calculele legate de cheltuielile pentru lichior din luna aceea, Eve ridică privirea.

MacTavish, paznicul morocănos, o privea la fel de încruntat ca de fiecare dată în ultimele paisprezece zile de când îşi asigurase poziţia apelând la câteva înşelătorii. O dureau muşchii gâtului din cauză că petrecuse mult timp în aceeaşi poziţie. Se crispă de durere şi îşi masă tendoanele încordate de la ceafă.

— Mă duc în câteva momente, îi promise ea, întorcându-se la calculele uneia dintre ultimele coloane.

— A zis să mergi acum, insistă paznicul.

În primele zile petrecute acolo, solicitările lui MacTavish erau precum nişte semnale de alarmă că fusese descoperită şi urma să fie dată afară. Dar asta se întâmplase la început. În timpul pe care îl petrecuse acolo, învăţase să accepte că nu toate întâlnirile erau semne ale sfârşitului. Mai degrabă, Calum o chema regulat ca să discute despre afacerile clubului şi să-i împărtăşească din dedesubturile localului.

— Tot el mi-a zis că trebuie să termin raportul pentru contul de lichior, îi zise ea, arătându-i caietul. Luând în considerare asta, cred că o să mă ierte dacă întârzii puţin.

Ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă MacTavish nu ar mai fi fost morocănos şi ar fi lăsat-o să termine acele calcule finale.

— Ia uită-te la tine, zise el pe un ton batjocoritor. Presupui că ştii ce vrea şi ce are nevoie domnul Dabney!

Se înroşi auzindu-i tonul acuzator.

— Sunt aici de două săptămâni şi am înţeles deja că ar prefera să mă ocup de rapoartele lui, nu de glumele tale.

MacTavish închise şi deschise gura de mai multe ori.

„Foarte bine. Să tacă! Bădăran nefericit!” De-a lungul anilor, descoperise că majoritatea oamenilor – bărbaţi şi femei din toate clasele sociale – nu ştiau cum să reacţioneze în faţa unei femei directe, care spunea ceea ce gândea. Deşi nu era în totalitate adevărat. În toate conversaţiile pe care le purtase cu Calum, îi vorbise deschis, iar el nu o privise de parcă ar fi fost o bestie cu două capete doar pentru că avea o părere proprie.

Eve puse peniţa jos. Îşi terminase treaba. Deschise

recipientul de cristal, vârî degetele şi presără pulbere peste ultima pagină pentru a se usca cerneala. Suflă uşor peste document şi apoi îl aşează pe birou. Adună toate paginile finalizate şi le ordonă. Puse foaia uşor umedă deasupra. Luă în braţe vraful de pe birou şi se ridică. Cu raportul în mână, trecu pe lângă paznicul uimit şi porni pe hol. Când ajunse în mijlocul coridorului, se opri. Apoi merse tiptil restul drumului către observator. Cu un rânjet triumfător pe faţă, strânse foile într-o mână şi ridică celălalt braţ pentru a ciocăni.

— Intră, îi zise el de dincolo de uşă.

Suspină şi deschise. Întotdeauna făcea asta... îi anticipa mişcările şi prezenţa înainte ca ea să se arate.

— De unde ştii de fiecare dată când vin, Calum?

— Vino mai aproape!

Cu ochii mari, Eve se apropie. O atinse cu un deget pe nas.

— E un secret.

Era un secret pe care nu avea să-l explice niciodată, dar pe care o femeie mai conştientă de nedreptăţile lumii l-ar fi descifrat şi ar fi înţeles că venea dintr-o nevoie primară de a supravieţui pe străzi.

— Ai fost mai silenţioasă de această dată, îi zise el de lângă fereastra mare de unde se vedea interiorul clubului.

Se referea la mersul ei. Mută hârtiile dintr-o mână în alta şi închise uşa după ea.

— E din cauza ghetuţelor, răspunse ea, întinzând vârful uneia dintre ghetuţele ei oribile de lucru. Nu e altceva.

În cadrul de sticlă, o privea chipul lui care rânjea.

— Doar parţial.

Zâmbetul lui atât de plin de bucurie şi sincer, aşa cum trebuia să fie, o făcea să simtă fluturi în stomac. În ciuda tuturor belelelor pe care i le adusese familia ei şi a suferinţelor pe care le cunoscuse când fusese mic şi înfometat şi obişnuia să-i viziteze grajdurile, îşi păstrase bunătatea. Totul începuse ca un joc, încă de la primele lor întâlniri – un joc pe care îl pornise pentru a vedea dacă îl

putea lua prin surprindere, însă întotdeauna eşua. Calum avea urechi de pisică. O privi, iar ochii lui se aţintiră imediat asupra hârtiilor.

— Raportul?

„Raportul?” Eve aruncă o privire asupra foilor pe care le ţinea. Trecerea bruscă a lui Calum de la prietenul şarmant care o tachina la angajatorul care nu avea timp de prostii o zăpăci. O trezi din gândurile mult prea romantice şi periculoase legate de un bărbat care ar fi detestat-o dacă ar fi ştiut adevărata ei identitate. Eve i se alătură la fereastră.

— Tocmai l-am terminat, îi zise ea întinzându-i foile, uşurată când i le luă din mână.

Când Calum studia prima pagină, ea îşi drese glasul.

— E încă umedă. De aceea, am pus-o prima. Restul sunt în ordine, aşa cum trebuie, adăugă ea, masându-şi încet cotul şi muşcându-şi buza de jos din cauza sentimentului de încordare pe care îl simţea.

Calum o privi, ochii lui ageri fiind atenţi la acel masaj ce îl distrăgea. Ea lăsă mâna în jos, iar el continuă să-i analizeze rapoartele. Începu să privească în jur. În afara conversaţiei pe care o avuseseră cu privire la modificările arhitecturale deosebit de inteligente pe care el le adusese clubului, era prima dată când ea intra în acea cameră sau când observa sălile de joc.

— E impresionant, murmură ea.

Marea de clienţi contrasta cu grijile din ce în ce mai mari pe care le aveau clubul şi Calum. Mârâi. Dând la o parte pagina umedă, citi cu atenţie detaliile despre primul lucru din raport.

— Era mai mult.

Ea se încruntă şi începu să supravegheze zona de jocuri. Cu atâţia oameni înghesuiţi, cu siguranţă era greu de respirat acolo jos. Râsetele răguşite şi vacarmul discuţiilor ajungeau până la observator. Acele sunete stranii erau atât de diferite de imaginea domnilor rezervaţi, serioşi care participau la baluri şi serate şi la întâlniri de afaceri!

— Dar e atât de plin, încât aproape că dă pe afară.

— Acolo, îi zise el, arătându-i cu vârful degetului.

Eve se încruntă.

— Sunt două locuri vacante.

Apoi arătă spre stânga, la altă masă. Încă două. Calum luă paginile pe care ea se chinuise o zi întreagă să le termine.

— Era o vreme când toată lumea se bătea pentru un loc la aceste mese. Când clienţii stăteau afară şi aşteptau să se elibereze o masă.

Da, cei trei ani de tranzacţii ale clubului pe care îi evaluase atent stăteau drept mărturie a acestui fapt. Şi totuşi…

— Clubul tău încă merge bine, îi zise ea cu blândeţe.

Eve cunoscuse îndeaproape ce însemna să trăieşti într-un declin financiar rapid, care nu avea să ducă la nimic în afară de ruină, întrucât îi văzuse pe creditori luând cele mai fine şi scumpe bunuri şi moşteniri de familie din gospodăria ei. Spre deosebire de ultima discuţie cu el, când vorbiseră despre dificultăţile clubului, acum el nu încerca să schimbe subiectul.

— O afacere este la fel de prosperă precum drumul spre care se îndreaptă.

Oftă şi se îndreptă cu raportul ei către stativul din mahon din mijlocul camerei. Trase de sertar şi băgă foile în interior.

Ea se încruntă.

— Putem să verificăm împreună detaliile.

Faptul că se îngrijise de caietele şi registrele lui şi că îi sugerase cum şi-ar putea îmbunătăţi profiturile nu o eliberase de sentimentul de vinovăţie, dar o făcuse să simtă că, în ciuda duplicităţii ei, îi oferă lui Calum ceva de valoare.

— Vino cu mine, doamnă Swindell, îi zise el, pornind către uşă.

Doamnă Swindell. Cât de mult detesta acel nume şi motivul pentru care îl folosea! Îi amintea de toate minciunile pe care i le spusese. Ştia că el prefera să-l folosească ori de câte ori avea să-i dea responsabilităţi noi

sau anumite sarcini. Aşa învăţase să deosebească relaţia lor de angajat şi contabilă de acel ceva care se legase între ei de când se cunoşteau.

Calum se opri în pragul uşii şi o privi întrebător. Începu să se mişte, îndreptându-se către uşă. O conduse de la observator în jos, la capătul opus al holului, care dădea către camerele principale. Se opriră în faţa unei uşi. Apăsând pe clanţă, o invită înăuntru. Curioasă, Eve îl privi şi apoi intră. Câteva candelabre de perete aruncau o lumină slabă în spaţiul destul de întunecat. Făcu un pas şi apoi încremeni când observă pereţii. Vrăjită, înaintă şi continuă să meargă de-a lungul rafturilor lungi de dimensiunea pereţilor. Se opri şi îşi puse o mână în dreptul inimii. Nu-i venea să creadă. Doar familiile cele mai bogate aveau biblioteci. Fusese o perioadă când familia Pruitt se număra printre acei fericiţi.

— Odată, am avut şi eu o bibliotecă, şopti ea, vocea ei auzindu-se ca un ecou.

Când era mic, îşi jurase să citească toate cărţile din acel spaţiu generos. Atunci, tatăl ei, râzând, o mângâiase pe creştet şi îi promisese că avea să umple camera cu şi mai multe cărţi când avea să le termine de citit pe cele din bibliotecă. I se părea un lucru imposibil, în ciuda faptului că, dacă şi-ar fi dedicat toată viaţa lecturii, nu ar fi putut să termine toate acele volume. Până la urmă, nu reuşise să citească nici măcar un sfert. Viaţa o lovise şi responsabilităţile luaseră locul acelor plăceri frivole… Apoi toate cărţile fuseseră vândute.

Calum închise uşa în urma lui.

— Această cameră a fost folosită pe post de depozit.

Vocea lui de bariton se auzea de pretutindeni. Se întoarse să-l caute.

— Cumnata mea a insistat să-l transformăm în bibliotecă. S-a ocupat ea însăşi de acest lucru.

Aceasta era biblioteca despre care vorbeau servitorii. Având în vedere munca de la club şi de la spitalul de copii, care îi ocupa tot timpul, era prima oară când vizita acel spaţiu preţios. Urmări paşii mari şi lini ai lui Calum care se

opriră lângă cel de-al treilea raft.

— Cu un carneţel şi un creion în mână, a vorbit cu tot personalul clubului. A făcut o listă cu dorinţele tuturor şi cu titlurile cărţilor care le-ar putea plăcea.

— Pare a fi o femeie remarcabilă.

— Este.

Simţi cum o cuprinde un val ruşinos şi netrebnic de gelozie faţă de femeia care îi câştigase aprecierea. Calum atingea volumele cu degetele, înainte şi înapoi, căutând parcă ceva, iar Eve îi urmărea captivată fiecare mişcare.

— Şi ai avut vreo sugestie? îndrăzni ea să întrebe.

— Da.

Făcuse asta. Acel monstru urât cu ochii verzi de invidie ieşea din nou la suprafaţă. Cât detesta faptul că altă femeie ştia atât de multe despre Calum – cine fusese şi ce devenise, lucruri care aveau să rămână o enigmă pentru ea.

— Ah, aici, zise el şi trase o carte de pe raft.

Aşeză cartea voluminoasă, cu copertă de piele, pe masa de mahon sculptată cu forme de trandafir. O rodea curiozitatea, aşa că i se alătură. Surprinsă, Eve atinse uşor cu vârful degetelor frunza aurie de pe volumul negru. Era *Atlasul ceresc* al lui Alexander Jamieson. În timp ce ea îl răsfoia, el se aşeză pe marginea mesei.

— Tu… ai ales asta.

— Eşti surprinsă că un băiat de pe stradă ar putea să aprecieze poveştile stelelor tale greceşti, Eve? întrebă el direct, fără urmă de reproş.

„Pfiu, stelele… Abia se pot vedea în Londra”.

— Nu, zise ea delicat, hoinărind cu mâna peste constelaţia Lynx. Chiar dacă pufnise de fiecare dată când îi cărase cărţi în grajduri, se arătase captivat în timp ce ea îi citise. Fusese dintotdeauna un băiat care apreciase minunăţiile învăţăturii, dar ar fi preferat să moară de foame decât să recunoască asta. Emoţiile îi făceau glasul să tremure.

— Nu am crezut…

Nu crezuse că acele conversaţii fuseseră la fel de

importante pentru el. După ce descoperise că numise calul Tau ca un memento al trădării ei, crezuse că acest lucru era tot ce îşi amintea despre ea.

— Am auzit odată un citat.

„O să-l apreciezi. Ai încredere, Calum!”

„Oh, bine… Citeşte-l!”

„Ptolemeu”.

În timp ce vocea lui de bariton inunda tăcerea din bibliotecă, cuvintele pe care şi le amintea se împleteau cu rândurile citite de el.

Muritor cum sunt, ştiu că am fost născut pentru o zi, dar atunci când urmăresc seria infinită de stele şi drumul lor circular, picioarele meu nu mai ating pământul; mă ridic la Zeus însuşi ca să mă bucur de ambrozie, mâncarea zeilor.

Lui Eve i se umplu inima de bucurie, mai să-i sară din piept. Îşi amintea de ea… şi nu doar cu ură.

— De asta m-ai chemat aici? îl întrebă emoţionată. Îşi înălţă capul, şi privirile li se întâlniră. Ca să împarţi asta cu mine?

El ezită şi apoi încuviinţă din cap.

— Tot ce faci e să lucrezi…

— Pentru că acesta este rolul meu aici, îi zise ea, închizând cartea şi apropiindu-se.

— Când am lăsat viaţa de pe stradă în urmă şi am numit acest loc *acasă,* mi-am jurat că nu o să mai duc lipsă de nimic. Că o să am cele mai scumpe haine vestimentare şi obiecte de mobilier. Că o să am mereu stomacul plin.

Îi cuprinse obrazul cu mâna lui generoasă. Simţind acea căldură, se pierdu în alintul lui dulce.

— Şi totuşi, cu trei zile în urmă, când am vorbit la grajduri, am înţeles un lucru.

Ea clătină din cap.

— Tu încă trăieşti viaţa pe care am avut-o şi eu odată.

Eve protestă şi se eliberă din braţele lui. Ridică mâinile ameninţător. Nu putea să facă o asemenea

comparaţie.

— Nu, zise ea pe un ton vehement. Tu ai îndurat lucruri îngrozitoare şi mult mai multe decât am făcut-o eu vreodată.

Ar fi fost complet greşit să-i dea impresia că nefericirile ei fuseseră la fel de mari ca ale lui. Chiar şi în cele mai întunecate zile şi când fusese forţată să îndure cruzimile lui Gerald, tot nu se putea compara cu viaţa plină de terori pe care o cunoscuse Calum.

El se sprijini cu palmele pe masă, cercetând-o gânditor.

— Doar pentru că suferinţa ta a fost diferită de a mea nu înseamnă că este lipsită de importanţă.

Suferinţa ei. Îşi muşcă obrazul pe interior. Cu siguranţă, dacă ar fi ştiut adevărul, că sora unui duce stătea în faţa lui, nu ar mai fi avut o asemenea opinie. Lumea avea impresia că doamnele din înalta societate erau femei lipsite de greutăţi – oameni care erau apreciaţi, răsfăţaţi şi veneraţi. Calum se îndepărtă de masă, apucă volumul lui Jamieson şi i-l înmână.

— Nu te voi lăsa să-ţi petreci viaţa doar muncind. Nu cât timp eşti aici.

„Trei luni. Doar trei luni”. Când sora Mattison îi prezentase termenii şi condiţiile şederii ei la Iadul şi Păcatul, timpul i se păruse trecător. După doar două săptămâni cu acest bărbat, conştientizase că, atunci când avea să plece, inima ei urma să rămână pentru totdeauna în acel club, în grija lui Calum.

— De ce ai face asta? îl întrebă ea cu vocea răguşită, plină de emoţie.

De ce i-ar fi arătat atâta bunătate unei femei pe care abia o cunoscuse?

Eve se îmbujoră. Stânjeneala lui la auzul laudelor îi făcu inima să-i tresalte.

— Nu am făcut nimic, zise el ursuz, trăgând de lavalieră.

Dar făcuse. Îi oferise siguranţă, chiar dacă nu ştia.

— Eu…

Eve se ridică pe vârfuri şi îl sărută. Calum încremeni. Suspinând, o cuprinse în braţe, răspunzându-i cu multă pasiune. Gemând, Eve îşi încolăci braţele pe după gâtul lui, trăgându-l mai aproape pentru a-l simţi mai mult. Mai târziu, avea suficient timp pentru a-i fi ruşine că se aruncase aşa asupra lui. În clipa aceea, trăia clipa. Până să plece din acel loc, voia să aibă toate amintirile posibile cu el.

Icni când el o prinse de fund şi o ridică pe masă. Înclinându-şi capul, îl îmbrăţişă şi mai strâns, cu o ardoare care o înfierbânta şi în interior, şi în exterior. La aproape 26 de ani, lumea o numea moştenitoarea cea urâtă, iar ea acceptase de mult că nu era şi nici nu avea să fie vreo frumuseţe. La moşie, nu existaseră băieţi care să se fi luptat pentru a-i fura un sărut şi nici peţitori dornici în singurul sezon pe care îl avusese. Acum, în timp ce-şi împărtăşea fragilitatea, permiţându-i lui Calum să o devoreze, explorându-i gura cu limba, se bucura de propria feminitate.

În acele momente, mâinile puternice ale lui Calum îi răvăşeau corpul, de parcă ar fi fost o comoară mult prea preţioasă pe care el voia să o memoreze. Îi desfăcu legăturile rochiei şi, trăgând de ele, împinse materialul în jos. Făcu acelaşi lucru cu cămăşuţa. Aerul rece îi gâdila pielea încinsă; cele două senzaţii care se luptau una cu alta o făcură să geamă.

Sărutând-o încontinuu, îi masă sânul drept, jucându-se cu sfârcul întărit. Gemând, ea înclină capul, îndemnată de atingerea lui şi de gustul sărutului.

— M-ai vrăjit, îi zise el, abia respirând, sărutând-o în fiecare colţ al gurii şi apoi coborând către pielea sensibilă a gâtului.

O linse, o tachină şi o muşcă încet de gât. Eve suspină şi înălţă capul, ca apoi să-l lase pe spate, complet absorbită de jocurile lui. Înfierbântată, simţea valuri de căldură cum îi pulsau dureros între coapse. Îşi muşcă buza. Avea nevoie de ceva. Avea nevoie de mai mult…

De neoprit în explorarea lui pasională, Calum coborî

mai jos, tot mai jos. Şuieră zgomotos, respirând greu, în timp ce-i alinta sânul drept cu mâna, şi apoi începu să-i sugă sfârcul stâng, până atunci neglijat. Sugea cu pasiune vârful sensibil, divinizând acea came, tachinându-l cu limba înainte şi înapoi.

— Calum!

Vocea ei părea să-l roage, iar asta îl incită şi mai mult. Ea îşi desfăcu larg picioarele. Fustele ei de muselină se înfoiară zgomotos, iar foşnetul materialului combinat cu suptul lui intens făceau ca fiorii dintre coapse să i se intensifice. Şoldurile ei păreau să aibă propria voinţă, unduindu-se, având nevoie de ceva, având nevoie de el – doar de el.

Calum se retrase. Ea ţipă simţindu-l cum alunecă departe şi îl prinse de rever, trăgându-l înapoi. Nu.

— Spune-mi să mă opresc, o imploră el, cu buzele lipite de ale ei. Spune-mi că sunt un ticălos! Spune-mi că e rău ce facem!

— De ce aş spune-o vreodată când eu îmi doresc asta? ripostă ea.

Închise ochii, iar chipul lui minunat, cu cicatrice, se încordă, simţind povara luptei pe care o ducea. Îl prinse de mână şi îl strânse puternic.

— Sunt o femeie capabilă să ia propriile decizii, îi zise ea, ghidându-i degetele către sânul drept.

Greutatea mâinii lui dure pe carnea ei o făcu să închidă ochii, captivată.

— Te vreau, Calum, şopti ea.

El înghiţi în sec. Eve se ridică şi îi atinse buzele uşor.

— O să ajung în iad, gemu el.

Dacă ajungea în iad, atunci ea avea să-l însoţească bucuroasă. Ar fi ars cu plăcere doar ca să fie în acel moment în braţele lui. O ridică în braţe şi o duse dincolo de masă. Îi asculta inima cum bătea într-un ritm sălbatic, acelaşi ritm ca al inimii ei. Aşezând-o cu delicateţe pe canapeaua de piele, făcu un pas înapoi.

Eve se sprijini în coate şi îl privi printre genele dese. Îi permitea să se răzgândească. Voia ca ea să-i spună să se

oprească. Însă ea rămase pe loc, cu picioarele tremurându-i de dorinţă. Fără a-şi lua privirea de la el, îşi ridică rochia deasupra şoldurilor, având pe ea doar cămăşuţa.

Fără a schiţa nicio emoţie, Calum stătea nemişcat în timp ce ceasul de pe perete măsura trecerea timpului. Iar cu cât stătea mai mult acolo, în faţa lui, cu atât mai tare simţea realitatea crudă, dar şi ezitarea lui. Îmbujorată, se chinui să-şi tragă cămăşuţa.

— Eu… îmi pare rău, se bâlbâi ea, simţindu-se extrem de ruşinată. Eu…

Eve îşi muşcă buza de jos. Oare îl alungase cu neruşinarea ei? Calum o prinse de braţul drept, ferm, dar delicat. Pentru prima dată, se bucura de diferenţa de înălţime dintre ei, pentru că îi vedea pieptul în loc să-i privească faţa. Eve îi evită privirea.

— Priveşte-mă, Eve!

Ezită, dar apoi ridică privirea cu reticenţă. În ochii lui pătrunzători, citi o dorinţă înfierbântată, reală şi neruşinată.

— Să nu-ţi ceri scuze niciodată. Te vreau! i se confesă el răguşit. Şi ştiu că asta e împotriva tuturor lucrurilor pe care ar trebui să mi le doresc, dar, să mă ierte Dumnezeu, chiar sunt un bastard al străzii, aşa cum spune societatea… Cu toate astea, te vreau!

O sărută pasional, lipindu-şi buzele încontinuu de buzele ei. Şi toate reţinerile ei dispărură. Renunţă la autocontrol şi se oferi în totalitate acestui bărbat.

Calum trase de cămăşuţă mai jos, tot mai jos şi, parcă şoptind, materialul alunecă. Se descoperea în faţa lui sub toate formele. Trase de lavalieră şi o aruncă. Urmară jacheta şi cămaşa lui catifelată. Acum, Eve se putea delecta cu muşchii lui măslinii şi încordaţi. I se uscase gura. Când studiase sculpturile greceşti, apreciase modul în care artiştii reuşiseră să surprindă în marmură puterea şi farmecul zeilor. Niciuna dintre acele figuri cioplite în piatră, imortalizate, nu se putea compara cu puterea desăvârşită a bărbatului din faţa ei.

Fascinată de părul lui de pe piept, îşi trecu degetele ezitant prin el. Era atât de delicat! Calum gemu, iar ea

ridică privirea. Nemişcat, cu ochii strânşi, părea congestionat de durere. Uşor, ea îşi continuă explorarea, atingându-l cu vârful degetelor pe abdomenul tare şi plat, apoi se opri. Observându-i cicatricea de pe partea dreaptă, mâna îi tremură.

— Oh, Calum, şopti ea, cuprinsă de teama şi groaza acelor momente din trecut.

Suferinţa lui, rugăminţile şi neputinţa ei de a-l ajuta. Îngenunchind pe canapea, se aplecă şi îi sărută acel semn.

— Eve, gemu el şi îi cuprinse capul cu mâinile.

Îi scoase agrafele, şi părul îi căzu pe umeri, în valuri. Suspină când el o trase aproape de coapsele lui. Îi simţea mădularul pulsând deasupra stomacului. O pătrunse încet cu degetul în centrul ei umed.

— Eşti atât de frumoasă, icni el.

— Nu sunt! îi strigă cu picioarele tremurând.

Se lipi cu capul de umărul lui în timp ce el o pătrunse iar şi iar cu degetul, tachinându-i necontenit zona intimă care pulsa de dorinţă.

— Dar, când sunt în braţele tale, mă simt ca şi cum aş fi, continuă ea.

— Nu mai există cineva ca tine, ripostă el, pătrunzând-o cu încă un deget în locul ei intim şi strâmt.

Eve îşi muşcă buza de jos şi se arcui mai tare pentru a primi alinturile lui. Corpurile lor se mişcau în armonie până când logica şi raţiunea se risipiră şi nu rămase decât dorinţa.

O presiune constantă crescu în centrul ei şi o făcu să grăbească ritmul.

— Calum? întrebă ea rugător.

Era atât de aproape! Incredibil de aproape de un abis magic.

El îşi retrase degetele. Îi zvâcniră picioarele şi strigă, simţind pierderea plăcerii. Calum îşi aruncă cizmele, apoi îşi desfăcu şi îşi dădu jos pantalonii. Stătea în faţa ei în toată splendoarea. Imaginea lui ar fi făcut orice lady respectabilă să se ruşineze, însă lungimea mădularului întărit o fermecă. Întinse braţele către el. Gemând, îi acoperi trupul cu al lui.

Buzele lui se pierdură într-ale ei. Se aşeză între picioarele ei. Mădularul lui presat pe părul ei creţ şi umed o înnebunea.

— Te rog! îl imploră ea, neştiind ce voia, simţind doar că fusese atât de aproape să atingă abisul şi că avea din nou nevoie de acel sentiment.

Calum îi răspunse penetrând-o. Gemu îndelung, tremurat, fără de sfârşit. Se juca cu mugurul ei. Îşi ridică şoldurile fiindcă avea nevoie de mai mult, de tot mai mult din ce-i promisese.

— Nu am mai simţit aşa ceva niciodată, îi zise ea pe nerăsuflate.

— Eve, o imploră el. Încerc să nu mă grăbesc. Nu vreau să te rănesc.

O penetră şi mai adânc a doua oară. Cu degete tremurânde, ea îi aranjă o şuviţă căzută pe sprânceana umedă.

— Nu ai putea vreodată să mă răneşti.

O prinse de încheietură şi o sărută acolo unde palma se întâlneşte cu braţul. Valuri infinite de căldură treceau prin corpul ei.

— Iartă-mă!

Îi înghiţi strigătul ascuţit cu un sărut. Simţea durere acolo unde mai înainte fusese doar plăcere ameţitoare. Rămase nemişcată. Îi era frică să se mişte. Mădularul lui, teribil de lung şi de întărit, pulsa. La naiba! Avusese dreptate. Închizând ochii, se concentră să respire.

— De data asta a durut, îi zise ea, zâmbindu-i înfiorată.

— Oh, Eve, şopti el.

O sărută pe sprânceană, iar atingerea lui o făcu să închidă ochii. Calum vârî mâna între ei şi o găsi din nou. Eve suspină. Alinturile lui în zona intimă îi treziră foamea de mai devreme. Începu să respire sacadat, iar toate simţurile ei erau conectate la acea mişcare a degetelor lui.

Apoi el începu să se mişte. Eve încremeni, pregătindu-se pentru durerea care o aştepta când avea să o pătrundă. Gemu încet, simţind doar o plăcere mistuitoare. O

pătrunsese, era în interiorul ei, tachinând-o. Ispitind-o. Eve îşi ridică şoldurile, urmărindu-i şi răspunzându-i la alunecări, iar pe măsură ce el grăbi ritmul, toată durerea dispăru. Închise ochii, oferindu-i-se complet. Ridicându-şi animalic şoldurile, Eve îl cuprinse pe Calum cu picioarele, îndemnându-l să continue.

— Calum, îl imploră ea, în timp ce o ducea din nou sus, tot mai sus.

Deveni şi mai pasional când o auzi rostindu-i numele. Crescu frenetic ritmul mişcărilor, astfel că amândoi gâfâiau. Firicele de transpiraţie îi curgeau pe faţă în timp ce o penetră şi mai adânc.

— Eve, gemu el. Dă-ţi drumul pentru mine, iubito!

Îi cuprinse gura. Dorinţa îi inunda simţurile, făcând-o să ajungă la apogeu, înflăcărată de senzaţia pielii lui goale pe trupul ei.

O pătrunse încă odată cu forţă, făcând-o să ţipe şi să explodeze în valuri de lumină albă. Strigătul răguşit al lui Calum se împleti cu al ei. Se prăbuşi peste ea. Inima lui Eve bătea nebuneşte. Îl ţinea în braţe. Nu voia să piardă sentimentul abandonului total pe care îl împărtăşiseră. Abia dacă mai putea să respire. Chiar îi era greu să o facă.

— Iartă-mă, iubito! murmură el la tâmpla ei.

Calum se rostogoli, iar ea ajunse deasupra lui, încolăcită într-o mare de membre. Începu să o mângâie pe spate, desenându-i cerculeţe mici. Îi simţea genele pe piele. Se îngropase cu capul în trupul lui.

— Hm, eşti o sirenă, Eve, îi şopti el, mutându-şi mâna mai jos.

— Ştii că sirenele sunt…

— Creaturi periculoase? o întrerupse el.

Avea ochii închişi, protejaţi de acele gene minunate, dese şi negre.

— Ştiu.

Inima îi revenise la ritmul normal, dar acum creştea din nou intensitatea bătăilor. Îşi sprijini bărbia pe mâini.

— Eşti atât de familiar cu sirenele?

„Pfiu, nu aş fi niciodată atât de nesăbuit încât să fiu

ademenit de o femeie atât de tare încât să mă izbesc de stânci!”

Îşi recăpătă controlul. Îşi amintise.

— Ştiu suficient cât să-mi dau seama că sunt creaturi care te tentează şi care te fac să uiţi de logică şi de raţiune, îi explică el.

Ea îşi muşcă obrazul pe interior pentru a-şi înăbuşi dorinţa de a-l întreba mai mult, de a căuta răspunsuri cu privire la timpul pe care îl petrecuseră împreună şi la întrebarea arzătoare dacă ea contase la fel de mult pentru el cât însemnase el pentru ea.

— Şi asta e ce am făcut noi? întrebă ea, privindu-i chipul relaxat brăzdat de cicatrice. Te-am făcut să uiţi de logică?

Îi zâmbi într-un mod copilăresc, cu un farmec căruia nu putea să-i reziste şi care îi învolbura inima şi simţurile.

— Nu suficient de mult cât să uit de întâlnirile pe care le avem mâine cu distribuitorii noştri, îi zise el şi, pentru a îndulci remarca, o sărută uşor.

Ea râse şi se aşeză cu capul pe pieptul lui. Voia să-i audă ritmul constant al inimii.

— Tu încerci să vorbeşti despre afaceri cu mine, Calum?

El ridică atunci capul.

— Se poate ierta?

— Cu greu.

În acel moment erau mai mult decât iubiţi, erau din nou prieteni şi parteneri, iar după ani de singurătate, simţeau bucuria din nou. Ea zâmbi în timp ce discutară despre planurile pentru săptămâna următoare.

Capitolul 15

Eve ar fi trebuit să se gândească la întâlnirile care urmau să aibă loc pe strada Lambeth. Ar fi trebuit să fie înfricoşată de gândul că urma să iasă din clubul Iadul şi

Păcatul. Singurele ştiri care apăreau acum în ziare erau despre moştenitoarea pierdută. Povestea fratelui devotat, a ducelui puternic, care făcea tot posibilul pentru a-şi găsi mult iubita soră era peste tot, alimentând gloata cu subiect de bârfă. Conform celor scrise, Gerald angajase poliţişti pentru a o găsi.

Şi totuşi, în dimineaţa următoare, aşezată pe bancheta din trăsura frumos ornată a lui Calum, Eve stătea cu inima cât un purice, absorbită doar de gândurile pentru Calum Dabney.

Când era mică, îl admira şi îl respecta pe Calum. Era puternic, nu se temea de nimic, în ciuda pericolelor pe care le înfrunta în fiecare zi, şi nu o tratase niciodată cu răutate din cauza statutului ei. Dăduse dovadă de mai multă bunătate decât Gerald, fratele ei. Nu o considerase o fată de duce sau o moştenitoare bogată, ci o văzuse ca pe o... fată. Iar pentru asta, el avea un loc special în inima ei.

Acum, la ani distanţă, Calum Dabney o fermeca din cu totul alte motive: datorită viitorului pe care şi-l clădise, pentru şansele pe care le oferise celor care îşi găsiseră o slujbă la Iadul şi Păcatul, pentru că le dăduse ei şi altor femei oportunitatea de a lucra cinstit când majoritatea bărbaţilor, indiferent de statut, s-ar fi mulţumit să ţină femeile pentru rolul de soţie responsabilă şi mamă.

Pentru Calum, nu era moştenitoarea cea urâtă, valoroasă numai datorită averii pe care i-o lăsase tatăl ei. Pentru el, era o femeie capabilă, în a cărei judecată avea suficientă încredere încât să o însărcineze să poarte discuţii cu bărbaţii cu care el făcea afaceri. Şi, spre deosebire de fratele ei nemilos şi de răposatul tată, el nu o vedea doar ca pe cea responsabilă de registrele lui. O întreba despre preocupările şi despre trecutul ei, aşa cum făcea un bărbat care părea că o preţuia cu adevărat.

„Şi mă doreşte...”

Atinse cu mănuşa buzele care purtau amintirea îmbrăţişării lui Calum. Săruturile lui. Braţele lui cuprinzând-o.

Eve închise ochii. Poate că, până la urmă, avea

urmele răutăţii lui Gerald în suflet.

Zgomotul făcut de uşa trăsurii o făcu să stresară. Cu inima care stătea să-i sară din piept, deschise ochii cu nerăsuflată anticipare. Fu dezamăgită.

— Oh, bolborosi ea în timp ce înaltul şi subţirelul domn Thorne stătea la intrare.

„Toanto, tu şi gura ta mare!”

Domnul „Thorne o privi lung.

— Bună ziua, îi zise repede, în timp ce urcă.

Poate că nu-i simţise dezamăgirea că nu avea să meargă în compania lui Calum. Partenerul lui se aşeză pe bancheta opusă şi se făcu comod. Adulmecă aerul înainte de a-şi aţinti privirea asupra ei. Îl văzu strâmbând din nas.

Eve oftă. Îşi aplicase din nou nişte amestec pe păr cu o noapte în urmă, aşa că îi revenise mirosul înţepător.

— Aşteptai pe altcineva, doamnă Swindell?

El făcu semn cu mâna, şi trăsura porni. Dacă ar fi fost posibil ca oamenii să moară din cauza îmbujorării, căldura care o străbătu pe Eve cu siguranţă ar fi înghiţit-o.

— Da. Nu, nu, repetă ea calmă. Îţi cer scuze. Pur şi simplu, am fost surprinsă. „Dezamăgită”.

— Am crezut că… Cal… domnul Dabney – se grăbi să se corecteze, dar nu înainte de a-i vedea strălucirea vicleană din ochi – trebuia să mă însoţească.

„Gata, nu mai vorbi!” Îşi încordă degetele de la picioare în ghetuţe. Calum îi dăduse de înţeles că avea să o însoţească? „Te-ai aşteptat la asta – ai sperat că o să se întâmple”.

Neliniştită de privirea iscoditoare a lui Adair, dar recunoscătoare că nu o întreba de ce trăsese această concluzie, Eve îşi concentră atenţia asupra crăpăturii din draperii. Cercetă străzile pe unde treceau – locuri periculoase, care l-ar fi făcut pe tatăl ei să se răsucească în mormânt dacă ar fi ştiut unde ajunsese Eve. Cu toate acestea, pericolul era mai mare pe Grosvenor Square decât în această parte a Londrei pe care Calum o numea acasă. În ciuda raţiunii şi a luptei care se dădea în interiorul ei, atenţia îi era atrasă de proprietarul morocănos care o

studia în tăcere.

— Îl cunoşti de mult timp pe domnul Dabney?

Care era povestea legăturii dintre ei? Oare îi fusese un prieten loial în toate sensurile, chiar şi atunci când Eve îi înşelase aşteptările?

— O persoană care pune întrebări este un semn al pericolului, comentă Adair, cu un accent londonez care îi trăda adevăratele origini.

— Doar dacă persoana care întreabă intenţionează să facă rău. Ceea ce nu era cazul. Cu mult timp în urmă, îi produsese multă durere lui Calum şi, ca o laşă, se temuse să afle ce se întâmplase cu el după intervenţia lui Gerald. Replica fermă îl făcu să îngheţe pe proprietarul aşezat în faţa ei.

— E fratele meu, îi zise el, în cele din urmă, reţinut şi încurcat.

Ea se aplecă în faţă.

— Fratele tău?

Când era mic, îi povestise de familia lui, dar niciodată nu-i dăduse detalii. Acum ştia că făcuse asta pentru că fusese înţelept şi îşi dorise să-i protejeze.

— Ne-am cunoscut pe stradă, explică el. *Am devenit* familie.

Ochii lui parcă o provocau să conteste acea legătură. Eve se juca cu marginile şterse de satin ale bonetei suedeze.

— Sângele nu face o familie, zise ea încet.

Kit trăise mai mult timp departe decât alături de ea. Gerald ar fi vândut-o diavolului pentru 30 de arginţi dacă era în avantajul lui. Nu era în măsură să vorbească despre legăturile de familie.

Se aşternu liniştea între ei, întreruptă doar de strigătele îndepărtate ale vânzătorilor şi de vacarmul roţilor. Cu mâna pe bărbie, Eve se întoarse la crăpătura din draperia de catifea roşie.

— E loial.

Ea încremeni.

— Nu există o persoană mai loială în toată Anglia.

Majoritatea femeilor şi bărbaţilor ar fi distruşi de povara lucrurilor pe care Calum le-a făcut şi le-a văzut.

„Newgate”.

Eve simţi o apăsare în piept.

— Dar nu e niciodată crud. Încă reuşeşte să zâmbească şi să se implice. Şi nu vreau să fie rănit din cauza bunătăţii lui.

— Este norocos să te aibă în preajmă, îi răspunse ea, simţind un nod în gât.

— Suntem norocoşi să ne avem unul pe altul, adăugă el ursuz, fâstâcindu-se pe bancă.

Trăsura se opri. Ajunseseră la destinaţie, în Lambeth. Luând aminte la cuvintele şi avertizările fratelui lui Calum, cu registrele într-o mână, îi permise să o ajute să coboare. Fără îndoială, dacă ar fi aflat adevărul despre identitatea ei, ar fi lăsat-o bucuros pe străzile din Lambeth fără să privească înapoi. Şi pe bună dreptate. Familia ei îi făcuse mult rău lui Calum, iar pentru că îi ceruse ajutorul lui Gerald în acea zi, în ciuda protestelor lui Calum, ea era la fel de vinovată de acele nelegiuiri.

— Domnul Bowen e un bastard nenorocit, îi împărtăşi el în timp ce porniră pe stradă.

Înaintară printre mulţimi de trecători în timp ce pe strada aglomerată se auzeau strigăte răguşite venite de pretutindeni.

— Nu ar scădea preţul nici măcar cu un pence. Nici dacă regele însuşi i-ar ordona asta.

— Şi atunci de ce mai faceţi afaceri cu el? întrebă ea uimită, însă liniştită că acea discuţie nu-l implica pe Calum, ci era legată doar de afaceri.

— Pentru că berea lui este cea mai bună şi pentru că înainte am avut doi furnizori care ne-au trimis marfă stricată, fiind plătiţi de rivalul nostru.

— Ah!”

— Aşa că nu mai aveţi încredere în alt neguţător, îşi dădu ea seama.

Îl observă cu coada ochiului pe domnul Thorne încruntându-se.

— Câteodată, familiaritatea îţi oferă siguranţă.

— Iar câteodată, te costă.

Ceea ce se întâmpla, conform registrelor pe care le cercetase despre furnizorii de băutură din trecut şi din prezent. Dată fiind situaţia finanţelor, fiecare bănuţ conta.

Ajunseră la un local mic, îngrămădit între două magazine mai mari. Semnul mare de lemn din faţă, cu litere de argint, era de o calitate mult superioară celorlalte de pe stradă. Era un indiciu care spunea multe despre stima de sine a proprietarului şi despre succesul lui. Domnul Thorne se întinse şi apăsă pe mâner, invitând-o pe Eve să intre înaintea lui.

Închise uşa cu un mic clic în urma lor. Scoţându-şi mănuşile, Eve privi în jur şi inspectă împrejurimile. Curăţenia, birourile ordonate şi scaunele erau o dovadă a bogăţiei domnului Bowen.

Un domn cu păr alb, îmbrăcat elegant, cu pantaloni de culoarea safirului şi cu o cămaşă de mătase, veni din spatele magazinului.

— Domnule Thorne, salută el, accentul trădându-i originile galeze. Ce bine îmi pare să vă văd, domnule!

Întorcându-i amabilităţile, fratele lui Calum făcu semn către Eve.

— Permiteţi-mi să v-o prezint pe noua contabilă, doamna Swindell.

Faptul că proprietarul de magazin se strâmbă uşor îi trăda părerea în privinţa discuţiilor legate de afaceri purtate cu o femeie. O cuprinse un nou val de apreciere faţă de Calum, care de bunăvoie angaja femei. Îndreptându-se de spate, Eve puse în aplicare toate lecţiile pe care le primise ca fată de duce.

— Domnule Thorne, dacă aţi fi amabil să discutăm, zise ea, privindu-l lung pe domnul Bowen. Date fiind concluziile mele cu privire la registre şi preţurile dumneavoastră exorbitante, cred că avem multe de discutat.

Distribuitorul de alcool se încruntă şi îl privi pe bărbatul din spatele ei.

— Ce înseamnă asta, Thorne?

Eve plesni mănuşile de piele mult prea uzate.

— Înseamnă că preţurile dumneavoastră sunt în continuă creştere şi nu luaţi în considerare valoarea afacerii noastre şi lipsa unor beneficii vizibile.

Bărbatul în vârstă pufni.

— Eu ofer unul dintre cele mai bune coniacuri din toată Anglia, iar dumneavoastră veniţi aici ca să-mi puneţi la îndoială produsul?

Ea înaintă.

— Aşa cum spuneţi şi dumneavoastră, e unul dintre cele mai bune. Nu este cel mai bun, sublinie ea, zâmbindu-i larg. Aşa că putem negocia.

În faţa argumentelor ei îndrăzneţe, cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi.

Dacă fratele lui Calum avea să o contrazică, i-ar fi tăiat tot elanul şi forţa de negociere. După câteva momente, Adair ridică pălăria.

— Cred că o să vă las să discutaţi cu doamna Swindell.

Zicând acestea, se îndreptă spre uşă, unde rămase aşteptând. Gestul lui fusese extrem de clar – Eve era şefa.

— Deci, doamnă Swindell, zise proprietarul de magazin încrucişându-şi braţele la piept, ce vreţi?

Bărbatul nu mai avea tonul plin de umor şi politicos de la începutul conversaţiei.

Eve se grăbi către un birou din apropiere şi, neinvitată, se aşeză, în urma tuturor disputelor cu Gerald, învăţase cât de important era să dea tonul unei discuţii atunci când putea.

— O să fiu scurtă, îi zise ea, aşezându-şi mănuşile şi scoţând carneţelul. Deschizând volumul legat în piele, căută prin notiţe. Preţurile dumneavoastră au crescut în medie cu cinci lire în fiecare lună.

— Depinde ce comandă domnul Black, trânti el, păşind iritat către cealaltă parte a biroului şi aşezându-se.

— Şi atunci cum se face că, deşi transportul de luna trecută a fost redus cu cinci lăzi, suma a rămas aceeaşi?

întrebă ea, întorcând paginile pentru a-l pune pe jar.

Cu obrajii îmbujoraţi, nici nu o privi.

— Ce vreţi? o întrebă la rându-i pe un ton plângăcios.

Ea îşi sprijini coatele pe marginea mesei.

— Vreau să avem o rată de livrare constantă tot anul. În caz contrar, vom anula contractul fără penalităţi. Toate plăţile care au fost făcute în plus pentru lunile în care ne-aţi luat o taxă în plus vor fi deduse din cheltuielile viitoare. Făcu o pauză. Şi vreau preţuri reduse la achiziţii mai mari de cincizeci de cutii.

Proprietarul clocotea. Furia şi frustrarea străluceau în ochii lui.

— Cine vă credeţi să modificaţi termenii stabiliţi cu domnul Dabney şi domnul Black? Dacă au fost mulţumiţi, nu vor da crezare acuzaţiilor făcute de o... Făcu o pauză şi o privi cu răceală. De dumneavoastră.

Ea schiţă un zâmbet.

— Ah, vedeţi, domnule Bowen, am fost numită responsabilă de cheltuielile pentru băutură şi, spre deosebire de proprietari, eu sunt un membru nou al personalului care nu îţi datorează supunere. Mă îndoiesc că o să am probleme în a găsi alt vânzător de alcool care îmi poate accepta termenii, ripostă ea, după care îşi strânse lucrurile şi se ridică.

Nu ajunse departe.

— Staţi, îi zise el simţindu-se ameninţat. Bine, continuă el scrâşnind din dinţi. Dar nu la fiecare cincizeci de lăzi. La fiecare cincizeci şi cinci.

— Cincizeci şi patru, contracară ea.

— Nu aşa merg negocierile! doamnă Swindell, strigă el.

Eve îi oferi un rânjet.

— Ah, pentru că aici nu este vorba cu adevărat de o negociere, domnule Bowen.

— Bine, bine, zise el când ea ajunsese deja lângă domnul Thorne. Sunt de acord cu termenii voştri blestemaţi!

— Splendid.

Simţindu-se entuziasmată datorită triumfului, ieşi pe uşa deschisă de fratele lui Calum. De-a lungul timpului, se obişnuise cu bărbaţi care fie nu voiau să negocieze cu ea, fie nu o luau în serios. Calum şi fratele său nu-i arătaseră niciodată nici lipsă de respect, nici lipsă de deschidere. Familia lor crescu şi mai mult în ochii ei.

De îndată ce ieşiră pe stradă, vântul îi lovi în faţă, fluturându-le pelerina şi mantia.

— Bravo, doamnă Swindell. Bravo! îi zise domnul Thorne şovăitor.

Ţinând pasul cu el, Eve făcu un gest de curtoazie. O rafală de vânt îi răsuci boneta, iar ea o prinse de colţuri pentru a o îndrepta.

— Oh, mulţumesc!

Adair îi făcu semn să meargă înainte.

— Următoarea noastră întâlnire? Everett.

Se opriră în faţa altui local.

— Mai zgârcit decât Bowen. Şi mai rău.

La avertismentul lui, îi aruncă un rânjet crispat.

— Te asigur, domnule Thorne, că ştiu ce înseamnă răutatea. Cu siguranţă…

Privirea ei se opri asupra unei siluete înalte, care se lupta cu vântul de pe străzi. Elegant îmbrăcat, cu părul atât de blond, încât era aproape alb.

„Lord Flynn”.

Eve încremeni. Dacă arunca o singură privire în direcţia ei, o recunoştea, iar soarta ei avea să fie pecetluită. O viaţă în calitate de soţie a lui Lord Flynn. Nu avea nicio îndoială că, dacă se întorcea acasă, fie de bunăvoie, fie contra dorinţelor ei, prietenul lui Gerald urma să termine ce începuse, iar de această dată avea să reuşească să o violeze.

Începură să îi clănţăne zgomotos dinţii când îşi aminti de oribilul atac şi de intenţiile lui. „Oh, Doamne!” Era acolo. Panica şi teroarea o încremeniseră, nu mai putea să scoată niciun sunet. „Fie că vrei, fie nu, o să te fac a mea…”

O picătură de ploaie îi udă nasul. Urmată de alta. Începu să plouă torenţial. Ea clipi încet. Ploaie. „Plouă!”

Ploaie. Tresări brusc şi începu să se lupte cu vântul pentru a-şi ţine boneta. Reuşind în cele din urmă să o strunească, o strânse bine la loc.

Uită de Lord Flynn pentru a evita un nou pericol, mult mai presant. Îşi privi îngrozită mâinile pline de cerneală. „Oh, Doamne!” I se strânse stomacul şi ridică ochii spre Adair, încercând să-şi dea seama dacă el observase ceva. Fratele lui Calum se întinse peste ea şi deschise uşa. Eve se împletici în faţa lui.

— Doamnă Swindell? întrebă Adair suspicios.

— Te rog, fă prezentările necesare, zise ea vioaie, şi permite-mi să mă descurc şi aici cum am făcut şi în partea cealaltă.

Oare cum reuşea să aibă o voce atât de calmă? Domnul Thorne o cercetă preţ de câteva momente şi apoi încuviinţă din cap. După ce se făcură prezentările, iar Eve începu discuţia cu neplăcutul domn Everett, realitatea o lovi. Timpul ei cu Calum era limitat, iar până când avea să împlinească vârsta necesară, ea se afla în pericol. Şi nu se putea baza pe nimeni. Cu siguranţă, nu pe Calum Dabney.

Capitolul 16

Calum îşi dorise să o însoţească pe Eve la întâlnirile ei. Dorinţa lui nu avea legătură cu nevoia de a asista la acele întâlniri şi nici cu faptul că se îndoia de judecata ei.

Pur şi simplu, voia să fie cu ea. Doar că în acel moment stătea exact unde trebuia, nu unde îşi dorea.

Calum evaluă mulţimea de la Iadul şi Păcatul.

Aşa era cel mai bine. Roti din umeri. Fusese înţelept să nu o însoţească. Cel mai bine pentru amândoi era să existe o distanţă între ei. Ea trebuia să fie liberă să se concentreze doar asupra afacerilor clubului, că de asta o angajase, iar el nu ar fi fost tentat să fie din nou imoral doar ca să se piardă în trupul ei.

Îşi înăbuşi un geamăt – nu o făcea pentru prima dată

de când venise ea la Iadul şi Păcatul – şi se blestemă pentru atracţia pe care o simţea. Doar că această nevoie trecea de pragul fizic. Mai degrabă era un sentiment mult mai periculos decât simpla poftă trupească. Îl fascina modul ei de a fi ca femeie: inteligentă, plină de idei, neînfricată.

Calum continuă să-i analizeze pe clienţii aşezaţi la mese, apoi se opri. Simţi o arsură la ceafă, precum acea senzaţie că era privit, studiat, ce îl ţinea locului. Era un sentiment familiar, pe care îl dobândise trăind pe străzi, unde această abilitate neobişnuită avea puterea de a salva vieţi.

Cu o prefăcută nonşalanţă, îşi trecu privirea peste toată mulţimea clubului până ce îl găsi. Ochii căprui ai ducelui de Bedford se întâlniră cu ai lui Calum.

Nenorocitul nemilos avea un aer arogant. Timpul însă nu fusese blând cu ducele. Mai plinuţ la mijloc şi cu obraji dolofani, purta semnele decăderii pe trup şi chip, precum orice desfrânat. Un bărbat cu puterea lui ar fi trebuit să-i trezească frică, însă Calum îl privi îndrăzneţ, fără teamă. Ducele privi primul în altă parte, distras de încă o mână pierdută.

Renunţând să-l mai urmărească pe Lord Bedford, cercetă atent sălile şi se încruntă. Adair intră în club, îndreptându-se cu paşi hotărâţi în direcţia lui. Se întorsese, ceea ce însemna că… Observă rânjetul fratelui său, iar ceva complet nefamiliar, nedorit îl făcu să simtă fiori pe şira spinării. Teamă. Calum începu să se mişte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el îngrijorat, întâlnindu-l pe Adair.

— Trebuie să vorbim, zise Adair încet.

La naiba! Calum deschise gura pentru a-l descoase pe celălalt bărbat, dar Adair îi făcu semn cu bărbia.

— Hai să nu vorbim despre afaceri aici!

Clienţii. Ei erau cei mai importanţi. Doar că în acel moment nu erau. Întâlnirile neaşteptate prevesteau pericolul şi erau întotdeauna un motiv de îngrijorare. Grăbindu-se pe coridoarele întunecate, ajunseră la uşa din spate.

Nici nu intrară bine în zona care ducea către apartamentele lui private, că îl strânse puternic de umăr pe Adair.

— Eve?

Teama îl făcuse impulsiv, dar nu îi păsa.

— E bine, îi răspunse Adair calm, fapt care alungă sentimentul de teamă ce îi pulsa în măruntaie.

— E bine, repetă Calum mai mult pentru sine.

Calum îl eliberă imediat şi privi cu subînţeles către paznicul aflat la post. Urcară scările în linişte, înţelegându-se din priviri, aşa cum învăţaseră pe stradă. Calum se folosi de această scurtă pauză pentru a-şi potoli inima, care stătea să-i sară din piept. „Ea e bine. Ea e bine…”, repetă el precum o rugăciune în gând. Doar că Iadul şi Păcatul, de mai bine de doi ani, se lupta cu ameninţări şi din interior, şi din exterior.

Prima oară, fusese o tentativă de omor asupra Hellenei, după care mireasa lui Ryker fusese înjunghiată în stradă. Apoi soţia lui Niall… Acestea erau amintiri deosebit de dureroase, care îl făceau să îşi dea seama cât de periculos era ca Eve să se afle acolo. Nu ar fi trebuit să fie. Ajunseră la biroul lui. Închise uşa în urma lor.

— Ce e?

— E vorba de doamna ta Swindell.

— Nu e a mea… Ce s-a întâmplat? întrebă el lăsând la o parte modul în care Adair vorbise despre Eve. Atitudinea lui sobră îi trezea mai multă îngrijorare decât felul în care i se adresase.

Redeveni raţional, eliberat de sentimentul de anxietate.

— Nu s-a descurcat?

Îl cuprinseră îndoielile. „Până la urmă, cât de bine o cunoşti pe această lady?”

Adair se încruntă.

— Nu, nu e asta. Chiar deloc. De fapt, s-a descurcat admirabil. Ne-a salvat o mică avere cu viitoarele transporturi de coniac şi i-a zis domnului Everett unde să se ducă cu preţurile lui la grâu.

În ciuda neliniştii, Calum rânji. Da, o femeie care se strecurase în clubul lui şi îi şterpelise registrele nu putea fi impresionată de un neguţător nepoliticos. Doar că… Zâmbetul se pierdu.

— Ce e?

Adair ridică mâinile.

— Nu ştiu. Ceva s-a întâmplat după una dintre întâlnirile ei.

Calum simţea cum frustrarea îi creştea în piept şi strânse din dinţi pentru a-şi potoli impulsul de a se năpusti asupra fratelui său şi de a-l face să-i spună odată blestemata poveste.

— Ceva cu doamna Swindell? întrebă încet, având grijă să-i folosească numele de familie.

Adair încuviinţă.

— După ce am fugit de Diggory…

Lui Calum i se strânse stomacul la auzul numelui fostului şef de bandă, care obişnuia să le controleze copilăria şi să le distrugă sufletul.

— Ştii că aveam impresia că îl vedem la toate colţurile de stradă, continuă Adair. Asta e privirea pe care o avea ea. Devenise palidă şi părea că îl vede pe diavol.

Calum se simţi din nou cuprins de teamă. Fratele lui îşi trecu o mână peste gură.

— Şi totuşi, zise el încet, s-a ocupat de întâlnirea cu Everett imediat după aceea, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Când apăreau demonii, era normal să aluneci din prezent spre amintirile cele mai întunecate, până când trebuia să te lupţi ca să închizi monştrii în cuşca lor. Calum se simţi răvăşit când află că şi Eve cunoştea acel întuneric.

— Unde e?

— Nu a scos niciun cuvânt pe drumul spre casă. Tăcută ca un mormânt. Când ne-am întors, s-a retras în camerele ei.

În camere. Nu în birouri. Se încruntă.

— O să vorbesc eu cu ea, zise Calum încet.

*

Totul fusese aproape perfect în ziua aceea. De fapt, Eve era de părere că întâlnirile ei cu distribuitorii lui Calum şi discuţia cu fratele lui fuseseră perfecte. Reuşise să-i câştige încrederea lui Adair suficient de mult încât să-i permită să se descurce cu distribuitorii fără intervenţia lui. Eve reuşise să-i determine pe domnul Bowen şi pe domnul Everett să fie de acord cu termenii ei, ceea ce avea să aducă mai multe venituri în buzunarele lui Calum şi să ajute cumva la diminuarea declinului financiar al clubului. Şi totuşi, între cele două întâlniri începuse să plouă.

Eve stătea absentă în faţa oglinzii. Exact aşa cum fusese în timpul călătoriei cu trăsura şi când trecuse pe lângă servitorii de la intrare pentru a se întoarce în acele camere împrumutate. Îi era frică să respire. Îi era frică să se mişte. Poate că îşi imaginase urmele negre de pe degete. Desigur, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului îngrijindu-se de registrele şi de caietele lui Calum, aşa că scria mereu şi folosea cerneală. Şi totuşi, ştia.

Nimic nu mersese conform planului în ceea ce o privea pe Eve Pruitt, iar asta pentru că îşi aplicase doar un singur strat de pastă în păr cu o noapte în urmă. Şi, având în vedere înşelătoriile ei, nici nu se aştepta ca soarta să o trateze cu blândeţe. Din contră. Îi amorţiseră degetele din pricina frigului, dar şi din cauza fricii. Desfăcu panglica bonetei care îi era atât de dragă şi atât de plină de apă. Îndepărtă panglicile din satin şi închise ochii.

„Scoate-o odată!”

Care erau şansele ca o scurtă ploaie londoneză să-i fi spălat amestecul pe care îl aplicase pe păr cu o seară în urmă? Doar că reţeta impunea ca scalpul să rămână uscat timp de trei zile.

— Destul, rosti ea, rupând tăcerea, uitându-se la străina palidă, tremurândă care o privea din oglindă. Nu e atât de rău cum îţi imaginezi, continuă şi trase boneta. E… îşi simţi stomacul gol. E mai rău! şopti ea.

„Oh, la naiba şi pe toţi sfinţii!”

Teroarea îşi făcu loc prin venele ei, amorţindu-i toate gândurile. Desfăcu pelerina şi o aruncă. Materialul se lovi zgomotos de podea. Se apropie încet, pas cu pas, de dulapul din mahon.

— Nu, şopti ea. Nu! Nu! Nu!

Vorbele ei sunau ca o rugăciune.

Scoase agrafele şi le aruncă pe podea. Acele mici dansau în tandem cu picăturile de ploaie ce loveau în fereastră. Clătină din cap. Picăturile de apă din păr loviră oglinda, mânjind suprafaţa perfectă. Se luptă frenetic cu mâinile în părul încâlcit şi apoi se lipi cu faţa de oglindă.

Avea inima cât un purice.

Când fratele ei Kit se întorsese dintr-una din multele lui călătorii, adusese o carte din America, care conţinea informaţii despre creaturile pământului. Unul dintre ele era o rozătoare fascinantă, cu dungi perfecte pe spate, care emana un miros înţepător. De la mirosul oribil al părului lui Eve până la dungile maro pe care le avea acum, semăna îngrozitor de tare cu acel sconcs american.

Eve se lovi peste faţă şi oftă.

Lăsă braţele jos. Răul fusese făcut. Urme de negru îi murdăriseră obrajii albi. Nu avea cum să ascundă asta. Se prăbuşi pe podea şi îşi strânse genunchii la piept. Cum ar putea să explice? Mintea ei căuta frenetic minciuni, posibilităţi, scuze. Bineînţeles, putea să-i spună adevărul: era o femeie care se ascundea de fratele ei, care avea planuri atât de vicioase cu ea, încât păreau mai degrabă desprinse dintr-un roman gotic decât din realitate. Putea să omită acele detalii despre trecutul pe care îl împărtăşeau şi despre propria identitate. Ar fi continuat să lucreze pe post de contabilă până la finalul acelor trei luni, după care şi-ar fi primit moştenirea.

Asta, presupunând că el şi-ar fi dorit ca ea să rămână după ce ar fi aflat că îl înşelase şi că plănuia să plece în curând.

„Nu suntem cu mult diferiţi de câinii înfometaţi de pe stradă. Dacă îţi asculţi instinctele, ai invariabil dreptate”.

Eve îşi sprijini obrazul de materialul umed al fustei.

Nu, el nu ar fi permis nici unei persoane care l-ar fi înşelat să rămână. Se gândea la toate lucrurile care se întâmplaseră: munca lor pentru spitalul de copii, discuţiile despre cărţile greceşti şi noaptea pe care o petrecuse în braţele lui. Se dădea o luptă între nevoile ei egoiste şi... ceea ce era corect.

În oglindă, Eve îşi urmări obrazul murdar. Valuri de regret stăteau să o înghită.

„Trebuie să-i spun tot. Trebuie să-i spun că sunt fata din cauza căreia era să-şi piardă viaţa. Cea care l-a trimis la Newgate".

— Femeia pe care o urăşte, zise ea încet.

Totul. Când avea să descopere adevărul, frumoasa lor legătură care reînviase avea să se veştejească şi să moară. Şi totuşi, pe lângă regret, avea un... sentiment de pace. Nu mai voia să-l mintă. Nu mai voia să-i accepte bunătatea când ea îi ascundea cel mai important adevăr. Calum merita mai mult. Întotdeauna meritase... în toate felurile.

Se auzi un ciocănit în uşă. Acel sunet puternic şi hotărât nu venea din partea unui servitor. „E aici".

— Doamnă Swindell?

Ce coincidenţă că o striga pe numele fals pe care şi-l luase! Trase aer în piept tremurând. Era timpul. În ciuda hotărârii pe care o luase, frica îi amorţise limba. Doar că nu se temea că avea să fie dată afară şi forţată să se întoarcă acasă, la Gerald, ci o îngrozea ura pe care o putea vedea în ochii lui Calum. Încă un ciocănit lung zgudui uşa de stejar.

— Eve?

Auzind glasul îngrijorat, începu să plângă.

— O să minţi şi despre faptul că nu plângi, şopti ea, clipind furioasă pentru a alunga lacrimile.

— Ce a fost asta? întrebă el făcând-o să râdă, dar să şi plângă.

Bineînţeles că auzea tot. Întotdeauna. Când erau copii, mereu îşi dădea seama când venea ea în grajduri. O viaţă de putere, bogăţie şi forţă nu-i diminuase acele simţuri. La ani distanţă, deşi era femeie matură, el încă îi anticipa mişcările.

— O clipă, zise ea calmă.

Ţinându-se de marginea dulapului de mahon, Eve se ridică. Făcu o pauză pentru a-şi studia ţinuta îngrijorătoare. Păr dungat. Obraji murdari. Ciufulită şi udă. Ar fi fost nebun să o lase să stea. Suspinând, se înroşi. Apoi, ducându-şi mâinile la spate pentru a le ascunde tremuratul, îi strigă:

— Intră!

Uşa se deschise. Calum era în prag.

— E totul în regulă? Eve… se opri în mijlocul întrebării.

Rămas fără glas, închise uşa în urma lui. Privirea lui pătrunzătoare nu scăpă niciun detaliu. Se opri la pelerina udă, la boneta distrusă şi apoi la cea mai acuzatoare probă – părul ei.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îi zise Eve cu glas ascuţit, înmuindu-şi buzele.

„Trebuie să vorbesc cu tine?” Asta avea de gând să spună? Dintr-odată, conştientă că nu mai putea să dea înapoi, îşi dori să fi avut suficient timp să se gândească la ce avea să-i spună. Şi mai ales cum.

Calum preferă să rămână tăcut.

— Ce s-a întâmplat?

Ea îşi muşcă interiorul obrazului. Nu ar fi putut să vină şi să-i pună întrebări legate de postul ei? Ori să o asalteze cu întrebări acuzatoare, binemeritate, despre fuga ei pe scări şi deghizarea la care recursese? Însă el o întrebase un singur lucru. Cum putea să fie uşor pentru ea?

— Eve, o imploră el răguşit, apropiindu-se.

— Opreşte-te! îi ceru, ridicând mâna, iar el se supuse şi aşteptă.

Eve închise ochii pentru câteva clipe, rugându-se să aibă putere.

Venise timpul să-i spună tot. Se forţă să-l privească în ochii iscoditori.

— Eu… nu am fost… Se crispă de durere. Nu am fost complet sinceră cu tine.

Avusese dreptate să nu se încreadă în ea de la început. Muşchii îi zvâcneau în mâneca jachetei lui negre. Îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini de uşă. Tensiunea

din umerii lui alunga naturaleţea poziţiei pe care şi-o asumase.

— Eşti căsătorită?

— Nu, se grăbi ea să răspundă.

Eve răsucea materialul fustei umede. Conştientizându-şi gestul, se opri. Întinse palmele în faţă.

— M-ai întrebat dacă am probleme, zise ea încet, sperând că poate avea să o înţeleagă. Şi am. Acesta este singurul motiv pentru care am venit aici, pentru acest post.

Motivul pentru care fusese disperată să-şi asigure un post. Spre deosebire de ziua în care o descoperise la spitalul de copii şi de momentul când îi văzuse îngrijorarea în ochi când discutaseră despre trecut, acum nu mai putea citi nimic pe chipul lui. Părea de piatră.

Nu se putea uita la el, aşa că preferă să se holbeze la propriile degete încolăcite.

— Nu-ţi spun asta pentru că aştept compătimire.

Nu merita nimic.

— Îţi spun în speranţa că poate vei înţelege.

Dar, cu siguranţă, nu avea să o ierte. Observându-i tăcerea, se forţă să-l privească din nou. El încuviinţă din cap, îndemnând-o să continue.

— Am ţinut registre, însă nu am fost angajată niciodată… până acum.

Ceva pulsa în colţul ochiului.

— Atunci ale cui erau registrele pe care le-ai ţinut?

Întrebarea o făcu să îngheţe. Cât de ciudat era că, dintre toate întrebările pe care putea să le pună, o alesese pe cea care era cea mai condamnabilă şi corectă.

— Erau… sunt… ale familiei mele, zise ea evaziv, încă laşă.

Vorbi repede. Simţea nevoia să-i spună toată povestea şi să recunoască toate minciunile.

— Cu ani în urmă, tatăl meu s-a îmbolnăvit. Unul dintre fraţii mei era plecat. Celălalt – se forţă să continue – nu era interesat de finanţele familiei. Şi nici de altceva în afară de propriile lui plăceri. Eu m-am ocupat de păstrarea şi organizarea registrelor. După moartea tatălui meu, am

descoperit că îmi lăsase o moştenire. Fonduri care ar fi devenit ale soţului meu, dacă mă căsătoream.

Calum încremeni şi apoi fu cuprins de groază.

— Fonduri puse pe numele tău? clocoti el.

Neliniştită de furia care creştea sub calmul lui aparent pe măsură ce redevenea străinul îngrijorat de femeia care intrase ca o avalanşă în viaţa lui, acum mai bine de două săptămâni, Eve făcu câţiva paşi în spate, profitând de protecţia pe care i-o oferea patul din cameră.

— O zestre, confirmă ea.

Tot trupul lui Calum zvâcni.

— Eşti o lady… parte din aristocraţie? o întrebă el pe un ton răguşit, plin de groază şi de disperare.

Eve ar fi râs dacă situaţia nu ar fi fost atât de gravă. Ani întregi, singurul interes al bărbaţilor faţă de ea se datorase legăturii cu un duce, iar acum aceeaşi legătură îl făcea pe Calum să o privească de parcă ar fi fost un păianjen veninos.

— Răspunde-mi! îi ordonă el înaintând spre ea, astfel că doar patul îi mai despărţea.

Eve clătină ameţită din cap. El o cercetă din cap până în picioare.

— Cine eşti? răbufni el.

Încrucişându-şi mâinile pe talie, ea trase puternic aer în piept.

— Numele meu este Evelina Pruitt, iar fratele meu este ducele de Bedford.

Capitolul 17

În toată viaţa lui, în ciuda ororilor la care fusese martor şi la care luase parte pe străzile din St. Giles şi în ciuda întunericului pe care îl cunoscuse îndeaproape, existaseră doar două momente când Calum se simţise cu adevărat pierdut, naufragiat. Prima oară, când muriseră părinţii lui şi se trezise la un spital de copii. Şi a doua oară,

când fusese târât la Newgate şi condamnat la moarte. Calum o privea absent pe mica femeie din faţa lui. Dinţii ei uşor strâmbi rodeau cu îngrijorare buza de jos. Pistruii de pe vârful nasului ei.

„Când eram mică, tata obişnuia să-mi spună poveşti greceşti despre cerul înstelat…”

Amintirile se întorceau cu furie, una după alta, ameţindu-l.

„Nimic nu este mai folositor decât liniştea…”

„Asta e vorba ta preferată, Calum…”

„Tau…”

„Înseamnă nemuritor…”

Nu. Aerul şuieră cu zgomot printre dinţii lui încleştaţi. Făcu un pas în spate. I se strânse stomacul.

Evelina Pruitt.

Mica ducesă Lena.

Începu să râdă sec şi fără mânie. Existaseră toate semnele – în afară de ochelarii ăia blestemaţi pe care îi purtase când ajunsese şi apoi, desigur, nu mai avusese nevoie de ei –, doar că el nu reuşise să le vadă.

— Bineînţeles, ar fi trebuit să ştiu că eşti o lady, pufni el, rupând tăcerea.

Începu să se plimbe dintr-o parte în alta a patului – era patul lui –, trecându-şi o mână prin păr. Din momentul în care intrase în biroul lui, fiecare instinct îi spusese să o alunge. Nu-şi ascultase instinctul o singură dată, iar atunci aproape că îl costase viaţa. Cu toate acestea, nu se învăţase minte. Faptul că Evelina Pruitt stătea în faţa lui, la doar o saltea distanţă, era dovada acestui lucru.

— Au existat toate semnele. Tonul tău elegant, cunoştinţele despre lucrările greceşti, izbucni el.

Modul ei regal de a păşi pe care nici regina nu l-ar fi putut copia.

„Dar nu ai vrut să vezi pentru că erai bucuros să crezi minciuna”. Doar că nu era doar o lady… Se opri brusc, cuprins de teamă. Închise ochii. „Sora ducelui de Bedford”.

— Ar fi trebuit să-ţi spun, zise ea cu vocea tremurândă, plină de durere.

Oare ar fi trebuit să fie rănită şi îndurerată? Ea intrase în clubul lui folosindu-se de înşelăciune. Ucigându-şi dorinţa de a se înmuia în faţa ei, Calum se forţă să o privească.

— Nu aveam unde să merg, şopti ea, ridicând mâinile rugător.

„De ce eşti în grajdurile mele…?”

„Nu aveam unde să mă duc”.

Dintre toate mărturiile blestemate pe care putea să le facă, îi venea în minte conversaţia pe care o avuseseră prima oară când ea îl descoperise în grajdurile familiei. Nu fugise, ci, din contră, curiozitatea o atrăsese. Poate că dorinţa de a se împăca cu el o făcuse, inconştient sau nu, să folosească aceleaşi cuvinte. Dar la naiba… naiba să o ia pentru că îl dăduse pe mâna lui Bedford şi aproape că îi pecetluise soarta! Însă fusese o perioadă în care ea îi oferise adăpost şi mâncare. Şi pe stradă toată lumea îşi plătea datoriile, iar el îi datora ceva lui Eve, fie că voia, fie că nu. Apoi putea să scape de ea.

— Vorbeşte, îi porunci.

— Când tata a murit, a…

— Ţi-a lăsat o zestre.

— Da, încuviinţă grăbită. Când o să ajung să împlinesc vârsta necesară şi dacă o să fiu necăsătorită, acele fonduri îmi vor reveni.

— Cât?

— 20.000 de lire.

Era o adevărată avere şi tocmai de aceea o vâna Bedford. „Iar ea e aici, sub acoperişul meu”. Rămase împietrit, gândindu-se la implicaţiile acestei situaţii. Ea vorbi, readucându-l în prezent:

— Fratele meu a cheltuit averea familiei, golind cuierele la…

La mesele de jocuri. Calum deţinea o parte considerabilă din banii şi datoriile bărbatului. De-a lungul anilor, se bucurase sincer la gândul că îi luase fără efort averea nobilului care aproape îl omorâse.

Doar aşa se gândise la cei din familia Pruitt, mulţumindu-se să o îngroape pe mica ducesă Lena în

amintirile lui.

— Continuă, îi zise rece, fără remuşcări.

Eve îşi drese glasul, iar el o blestemă pentru stăpânirea remarcabilă de sine, când el se simţea pe marginea prăpastiei.

— Gerald este hotărât să ia o parte din averea mea şi…

Eve şovăi.

El îşi ţinu cumpătul. Nu mai avea să mai facă greşeli în ceea ce o privea pe această domnişoară.

— Obosesc, milady.

— Aşa că a complotat cu un alt gentleman să…

Să? Calum abia dacă se abţinu să nu pună întrebarea.

— Să mă distrugă. Într-o noapte, fratele meu era gazda uneia dintre… Se îmbujoră puternic, roşeaţa cuprinzând obrajii ei palizi. Uneia dintre petrecerile lui scandaloase.

„Cu Eve sub acelaşi acoperiş?” Pufni. Oare era o surpriză dat fiind că îl aprovizionase pe Bedford încă de la înfiinţarea clubului şi fusese martor la depravarea lui?

— Un bărbat a intrat în camerele mele.

Îşi umezi buzele şi îşi concentră atenţia asupra vârfurilor degetelor de la picioare.

— Gerald făcuse o înţelegere cu el.

Prin furia şi neliniştea pe care le simţea, un nou sentiment crescu în interiorul lui Calum. „Nu vreau să mă afecteze cuvintele ei, dar naiba să le ia că fix asta fac!” Calum rămase tăcut, permiţându-i să-i spună toată povestea. Avea nevoie să ştie toată blestemata istorisire. Respiraţia sacadată a lui Eve umplea camera. Apoi, încet, îşi ridică privirea, uitându-se fix la el.

— A încercat să mă violeze.

Rămase fără aer şi simţi valuri de furie pulsându-i în vene. Eve continuă pe un ton pe care abia îl mai înţelegea.

— El…

Calum mormăi involuntar. Ea clătină din cap, cu buzele strânse, de parcă ar fi vrut să şteargă toate acele amintiri din mintea şi povestea ei.

— I-am dat una în cap.

Inventivitatea ei îl făcu să se simtă mândru. Când oricare altă femeie ar fi şovăit, ea acţionase.

Ea vorbi din nou.

— Şi am ştiut că trebuie să plec.

— Aşa că ai venit aici, îi zise el obosit.

— Aşa că am venit aici, repetă ea.

Şi acum trebuia să plece. Nu ar fi trebuit să vină niciodată. Moştenitoarea pierdută despre care vorbea toată Londra şi pe care o căutau toţi era, de fapt, la Iadul şi Păcatul. Calum îşi trecu mâinile prin păr. Dumnezeule! Nu-şi dorea aceste imagini cu Eve, singură şi neajutorată, în faţa unui nenorocit care încerca să o violeze. Voia să simtă furia pe care era îndreptăţit să o aibă faţă de trădarea ei trecută şi prezentă.

— Cine ştie că eşti aici? o întrebă.

Realitatea îl lovi din plin. Găzduiau sora unui duce în apartamentele lor private. Nu doar că o găzduiau, ci o şi angajaseră, iar Calum făcuse dragoste cu ea.

— Nimeni, zise ea repede. Sora Mattison, se grăbi să se corecteze.

El începu să înjure. Ea se mută pe lângă pat, însă el ridică mâna. Eve se opri brusc.

— Este loială şi devotată. Ea mi-a sugerat să vin să mă ascund aici, ştiind că Gerald nu o să mă caute vreodată într-un asemenea loc. Nu m-ar trăda.

Oare credea că asta avea să-l liniştească?

— Nu poţi să rămâi aici, zise el pentru binele lui şi pentru a o pune în gardă pe ea.

Şovăind, Eve încuviinţă din cap.

— Da, bineînţeles. Ştiu.

„Naiba să te ia, Eve!” Nici măcar nu încerca să fie egoistă şi să se lupte să rămână. Întorcându-se pe călcâie, Calum porni spre uşă şi apoi încremeni cu degetele pe clanţă.

— A fost ceva adevărat? întrebă el răguşit, dar fără să se întoarcă.

Nu voia să-i arate că îl distrusese cu minciunile ei.

— Totul, şopti ea.

— Pfiu! răspunse el, scuturându-şi bărbia dezgustat.

Împotriva tuturor instinctelor care urlaseră să aibă grijă încă de la început, îşi permisese să aibă încredere în ea. O primise în braţele lui, în patul lui... Şi voia mai multe de la ea. Îşi simţi inima grea.

— Cât de prost am fost, şopti el mai mult pentru sine.

Ea se mişcă prin cameră zgomotos, din cauza fustelor umede.

— Nu ai fost un prost, ripostă ea, atingându-l pe braţ.

El tresări la atingerea ei şi o făcu să-şi lase mâinile să cadă.

— Vreau să ştii că totul a fost adevărat şi că mi-am dorit să-ţi spun adevărul.

— Atunci de ce nu ai făcut-o? tună el, iar ea tresări.

— Ce diferenţă ar fi fost? Încercă să-i zâmbească. Rezultatul ar fi fost acelaşi pentru că nu i-ai fi permis să rămână fetei care te-a trădat.

Aceasta ar fi fost prima crimă împotriva ei. Cealaltă însă – statutul ei prin naştere – ar fi fost la fel de condamnabilă.

— Aşa am crezut, Calum.

O podidiră lacrimile, transformându-i ochii în ferestre de cristal pline de disperare.

El simţi un nod în gât. Nu ştiuse niciodată cum să se poarte cu o persoană care plângea. Lacrimile lui Eve îl răvăşiseră chiar şi când se crezuse de neatins şi fără inimă.

— Am venit la clubul tău gândindu-mă doar la propria supravieţuire, îi zise ea.

Un sentiment pe care îl cunoştea prea bine. Era unul care izvora din disperare şi frică şi care determina o persoană să abandoneze morala şi corectitudinea.

— Dar în fiecare zi în care am fost aici, cu tine, nu m-am gândit doar la supravieţuire şi la siguranţa mea. M-am gândit la tine. Eu...

Calum îi smulse degetele de pe braţ, eliberându-se de atingerea ei seducătoare.

— Destul! îi ordonă el cu acelaşi ton poruncitor cu

care obişnuia să domolească luptele din sălile de joc.

Nu avea de gând să-i permită să-l farmece cu vorbe ademenitoare. Mintea lui o respinsese şi îşi dorea să-i spună asta.

— Nu vezi că aş fi putut să continui să te mint? Puteam să nu-ţi spun de fratele meu.

Tresări când îşi aminti acest lucru. „Haimana ce eşti! Ai crezut că poţi să furi de la mine?”

— Dar ţi-am zis pentru că voiam să ştii totul.

Remarca ei îl făcu din nou să râdă răguşit.

— Vai, cât de onorabil din partea ta!

Acum înţelegea ce făcuse. Nu, mai rău, nu-i păsase. Aşa cum singură recunoscuse, nu se gândise la altceva decât la propriul ei bine.

— Ai pus în pericol şi ţi-ai bătut joc de tot ceea ce-mi este drag, îi zise el rece, şoptit. Familia mea. Bărbaţii, femeile şi copiii care depind de mine şi de acest club.

O lacrimă îi curgea pe obraz.

El se întoarse, nu suporta să o vadă suferind.

De când fratele lui se căsătorise cu o fată de duce, clubul fusese afectat iremediabil. Prezenţa lui Eve acolo, dacă ar fi fost descoperită, ar fi bătut ultimul cui în coşciug. „Şi totuşi, cunoscând răutatea de care era capabil fratele ei şi ce o aşteptă dacă se întorcea, cum aş fi putut să o alung?” Simţi că i se face greaţă. „O să mă îmbolnăvesc…”

— Calum…

— Să nu mai scoţi un cuvânt, milady!

Vedea durerea din ochii ei. Scrâşni din dinţi. Cum avea îndrăzneala de a face pe victima? Privind-o cu dezgust încă o dată, ieşi din cameră.

Furia îl făcu să iuţească paşii. Se opri la capătul holului, acolo unde MacTavish stătea de pază.

— Să nu scapi din ochi camerele doamnei Swindell, îi ordonă el sec, continuându-şi drumul şi strigându-l pe Thomas în timp ce cobora scările.

Paznicul voinic se grăbi să-şi facă apariţia.

— Domnule Dabney?

— Vreau să stai sub fereastra doamnei Swindell, vorbi

încet, doar pentru urechile paznicului.

Acesta făcu o plecăciune şi ieşi.

Calum continuă drumul către sălile de joc. Ce se întâmpla între el şi Eve Swindell – nu, Eve Pruitt – nu mai avea nicio importanţă.

Cel mai bun lucru pe care îl putea face era ca ea să plece. Reprezenta o ameninţare pentru toţi. Şi totuşi, ar fi fost un tâmpit să nu o urmărească atent de acum înainte. Aşa cum ar fi trebuit să procedeze cu mai bine de două săptămâni în urmă, să fi dat crezare instinctelor, când ea se furişase cu registrele lui şi îi ocupase camerele.

Dacă, de obicei, fumul gros de ţigară şi zgomotul de monede aruncate pe mese i-ar fi dat o stare de calm, în acea zi simţea doar tumultul. Deşi era mai multă agitaţie decât în ultimele luni, încă aveau mese goale. Şi cât de gol ar fi devenit totul dacă lorzii simandicoşi şi nobilimea ar fi aflat despre prezenţa lui Eve!

— Pentru numele lui Dumnezeu, arăţi de parcă ai fi gata de luptă!

Tresări când Adair i se alătură, rânjind spre el.

— Şi de când tresari tu? Zâmbetul fratelui lui dispăru. Ce s-a întâmplat?

Chiar dacă ar fi trebuit să-i spună totul fratelui său, ceva îl opri să-i mărturisească tot ce se întâmplase cu Eve. Pentru numele lui Dumnezeu, era sora lui Bedford! Fata care îi fusese prietenă odinioară, care îi adusese mâncare şi îl dăduse pe mâna fratelui ei, acelaşi monstru care acum îi ameninţa existenţa.

— Doamna Swindell? spuse apăsat Adair.

Calum se săturase de minciuni. Doamne, până şi numele pe care şi-l asumase fusese perfect pentru ea!

— Nu e ceea ce pare.

Adair se încordă ca un şarpe gata să atace. De sus se auzeau râsete şi strigăte de bucurie. Calum îl privi pe Lord Cavendish, care tocmai sărbătorea un câştig la masa de joc.

— Nu ai greşit la început, se mulţumi el să-i spună lui Adair. Are probleme, adăugă şoptit.

Îl auzi pe fratele lui blestemând.

— Ce fel de probleme?

Deschise gura să-i spună, dar exact în acel moment paznicul voinic de la intrare pofti un client nou. Îşi făcu apariţia ducele de Bedford, însoţit de Lord Flynn şi de Lord Exeter. Râsetele lor zgomotoase şi vorbele împleticite erau un indiciu clar al pericolului. De cele mai multe ori, lorzii beţi erau mult mai periculoşi decât nemernicii de pe străzi. Calum îi privi pătrunzător. Bărbatul care încercase să o violeze, care îşi pusese mâinile pe ea făcând-o să fugă era acolo? Oare era unul dintre bărbaţii care sorbeau din băuturile lui Calum sau vreun client cu care conversase în timp ce îşi făcea turele în sălile de joc?

Acum, capabil să se detaşeze şi să gândească dincolo de furia pe care o simţea faţă de trădarea ei, înţelegea starea teribilă în care se aflase şi care o adusese la clubul lui. Nu putea să rămână, iar el avea să fie îngrijorat până ce o vedea plecată. Dar îi înţelese tăcerea.

Ducele de Bedford prinse o chelneriţă de talie. Aceasta scăpă tava de argint pe podea. Strigăte şi înjurături se auziră din partea clienţilor care aşteptau conţinutul acelor pahare risipite.

— La dracu'! bolborosi Adair.

„La dracu', într-adevăr".

— Ocupă-te de asta! comandă el, recunoscător pentru diversiunea care pusese punct discuţiei despre Eve şi duplicitatea ei.

Adair grăbi pasul prin club, lorzii din jur făcându-i loc. Dând ordine în dreapta şi în stânga, Adair ridică o mână în aer, făcându-le semn celor doi paznici de lângă vacarmul creat că avea nevoie de ajutor.

Calum rămase pe loc. Avea încredere completă în fratele lui, dar toţi învăţaseră de-a lungul timpului că niciodată nu ştiai când era nevoie de ajutor.

Adair îi calmă imediat pe clienţii beţi, eliberând-o pe fata agresată de duce. Privirile celor doi fraţi se întâlniră prin mulţime.

— E în regulă, încuviinţă Adair.

„E în regulă”. Strânse şi deschise pumnii. Cât de departe de adevăr era acea asigurare, de fapt! Calum îşi continuă drumul. Îi privi pe oamenii care împărţeau cărţi, pe femeile care serveau băuturi şi pe foştii soldaţi şi huligani de pe stradă care stăteau de pază. Era ca şi cum cineva se jucase cu un cuţit în măruntaiele lui, aşa simţea vinovăţia. Aceştia erau oamenii cărora el le datora supunerea. În mod special familiei lui formate din cinci persoane. Câteva cuvinte nepotrivite din partea vreunui lord pompos despre Iadul şi Păcatul deja afectaseră clubul, iar prezenţa clienţilor scăzuse. Se îndepărtaseră de apogeul măreţiei. Un duce, chiar şi unul nenorocit şi beţivan precum Bedford, putea să-i distrugă o dată pentru totdeauna cu doar câteva cuvinte proaste despre local spuse la urechile potrivite.

În momentul în care Calum o deconspira pe Eve, Adair ar fi vrut, pe bună dreptate, să o arunce în stradă. În timp ce trecu pe lângă hărmălaia pe care o controla fratele său, privirea i se opri asupra fratelui lui Eve şi a domnilor care îl însoţeau.

Nici măcar în cea mai bună zi a lui, când era fiul unui neguţător, nu aparţinuse niciodată rangurilor înalte precum Eve. Şi totuşi, cât de ironic era universul pentru că li se încrucişaseră drumurile din nou!

Ajungând în spatele clubului, Calum trecu pe lângă cei doi paznici poziţionaţi acolo. Oare ce s-ar fi întâmplat dacă în urmă cu mulţi ani ar fi nimerit în grajdurile altui lord, căutând adăpost împotriva ploii, şi nu ar fi existat o fetiţă pe care să o numească prietenă? Mica ducesă Lena despre care nici măcar fraţii lui nu ştiuseră. Ştiau doar despre acele nopţi în care el dispărea şi se întorcea cu un braţ de pâine şi provizii. Credeau că toate acele delicii erau recompense pe care le şterpelise de la neştiutorii proprietari de magazine, iar el fusese mulţumit să-i lase să creadă acea minciună. În St. Giles, se ştia clar că nu trebuia să ai încredere în lorzi sau în doamne. Să te întâlneşti în aceeaşi casă săptămână după săptămână, singur, cu una dintre fiicele răsfăţate şi alintate ale unui nobil era o crimă

mult mai mare decât orice furt. Copiii vagabonzi nu se puteau apropia de domnişoarele virtuoase, iar acum Calum făcuse ceva mult mai periculos – făcuse dragoste cu una dintre ele.

Ajunse la capătul scărilor întunecate şi privi mai întâi spre biroul lui, apoi în sens opus, către holul unde MacTavish stătea de pază.

Cu fiecare pas, era mai sigur că făcea ceea ce trebuia – să o alunge. Aşa cum îi spusese, nu putea să rămână acolo.

„A încercat să mă violeze… El…”

Simţi că i se strânge stomacul când îşi aminti cuvintele ei, imaginându-şi tot fel de lucruri, completând povestea pe care ea nu i-o spusese în totalitate. Povestea unui străin care o trăgea de fuste, care o strivea cu greutatea lui, descoperind-o. Însă nu era responsabilitatea lui această mică ducesă Lena, care acum era mare şi o ştia de aproape două săptămâni.

Fraţii şi sora lui, servitorii, dealerii şi paznicii, aceştia erau oamenii cărora el trebuia să le fie loiali. Totuşi, nu putea să o părăsească. Nu putea să trăiască cu gândul că el avea să-i pecetluiască soarta.

„Tâmpit nenorocit şi slab!” Ce naiba avea Evelina Pruitt de reuşea întotdeauna să-i doboare zidurile? Era o fetiţă care îi citise în grajduri, o femeie căreia nu-i păsa de diferenţa de clasă socială dintre ei.

— La naiba!

MacTavish tresări observându-i privirea, iar Calum se înfierbântă din cauza emoţiilor pe care se părea că nu şi le mai putea controla la fel de bine.

Cu paşi mari, ajunse în dreptul camerei ei, se opri şi îl privi atent pe paznic. Celălalt bărbat clătină din cap.

— Nimic suspicios, domnule Dabney. Niciun sunet din partea femeii.

— Eşti liber.

MacTavish făcu o plecăciune şi porni înainte pe hol. Calum aşteptă ca acesta să se facă nevăzut înainte de a-şi concentra atenţia asupra sarcinii pe care o avea în minte.

Privea gânditor pragul uşii care dădea în camera lui Eve. Ryker şi Niall fuseseră cei mai distanţi dintre ei. Când sora lor, Helena, fusese vânată de Diggory şi banda lui, ei nu fuseseră în stare să-i ofere măcar un cuvânt de alinare. Calum o ţinuse în braţe în timpul acelor coşmaruri. Deşi îi oferise alinare, nu se considerase niciodată slab. Mai ales când venea vorba de securitatea familiei lui. Până acum.

Dacă Eve ar fi fost o femeie lipsită de suflet, căreia nu i-ar fi păsat de nimeni altcineva în afară de ea, cu siguranţă nu ar fi riscat să se lase descoperită făcând toate acele vizite la spitalul de copii. Şi acesta era unul dintre motivele neliniştii lui. Din ce îi mărturisise despre Bedford şi scopurile oribile pe care le avea, Eve rămăsese fidelă valorilor ei şi nu trăise doar pentru ea. Îi păsa atât de mult de acei copii pe care îi vizita şi de femeia care conducea spitalul Salvation Foundling, încât îşi riscase siguranţa pentru a le fi alături. Şi mai era el. Un bărbat care se ridica din cenuşa străzilor, care făcuse avere şi care totuşi nu se gândise o secundă la alţi orfani suferinzi ca el.

Oh, îi angajase pe unii dintre cei mai disperaţi oameni de pe străzi, dar nici asta nu o făcuse din bunătate. Mai degrabă o făcuse din interes, necesitate şi pentru profit.

„Cât mi-aş dori ca ea să fi fost altcineva!” Ar fi fost la fel de minunată ca această femeie care îl fascina? Strânse pumnii. Cât de mult îşi dorea ca ea să nu fie o lady din înalta societate, cu rădăcini nobile, care nu puteau niciodată să se unească cu ale lui fără a distruge Iadul şi Păcatul şi pe toţi cei care depindeau de club! Uşor rezemat cu capul de uşă, ciocăni.

„Ce naiba o să mă fac cu ea?”

Capitolul 18

Cu valiza făcută, cu rochia schimbată şi cu părul pieptănat, ordonat şi împletit, Eve stătea pe pat, privindu-şi propria reflexie în oglindă. Înclină capul.

Întotdeauna îşi detestase părul. Majoritatea fetelor britanice erau binecuvântate de la naştere cu bucle aurii. Eve însă avea şuviţe şterse, maronii, care nu ar fi stat creţe nici măcar dacă Dumnezeu s-ar fi străduit să le poruncească asta.

Şi totuşi, de când folosise acea reţetă cu miros oribil şi îşi colorase părul, simţea lipsa culorii ei naturale. Asta, nu doar din cauza mirosului. Îşi asumase acea deghizare, iar odată cu ea, pierduse atâtea bucăţi din cine era! Numele ei. Viaţa ei. Chiar şi acele lamentabile plete. Îşi atinse uşor şi în treacăt creştetul capului. Cât de straniu era să stea acolo şi să se gândească la toate! făcuse asta încă din momentul în care Calum ieşise valvârtej din camerele ei. Mai ciudat era că şi pusese un paznic în faţa uşii ei.

— Un paznic, şopti ea în tăcere.

De parcă ar fi fost un hoţ care nu era demn de încredere. Dar la ce se aştepta? Eve îşi aşează mâinile în poală. Calum credea că totul fusese o minciună. Minţise într-adevăr, însă, cu excepţia numelui ei şi a anumitor detalii pe care le omisese despre trecutul lor, totul fusese adevărat. Venise acolo în căutarea unui loc care să-i ofere siguranţă şi îl găsise pe el.

„Îl iubesc”.

El refuzase să audă acest lucru mai devreme, însă era adevărat, îl iubea pentru că era un bărbat puternic, care se ridicase împotriva tuturor problemelor pe care viaţa i le aruncase şi devenise un bogat om de afaceri. Îl iubea pentru că era onorabil şi ţinea la cei care depindeau de el. Îl iubea pentru că îi oferise funcţia de contabilă în ciuda faptului că era femeie. În final, îl recompensase pentru acest lucru cu o minciună.

Uşa se deschise, iar ea încremeni. Ridică privirea. Calum închise uşa în urma lui. Tăcut şi rece, nu mai semăna cu bărbatul bucuros şi zâmbitor care o rugase să-i împărtăşească gândurile. El privi în jos către valiza ei pregătită. Groaza luă locul amorţelii ce o cuprinsese. Avea să se întoarcă acasă. La Gerald.

„Te rog, nu… Eu nu… Ce o să faci…”

Parcă auzea sunetele înfundate ale propriilor ei strigăte atunci când Gerald o băga cu capul în găleata plină de apă rece. Pulsul îi crescu gândindu-se la asta. Dintr-odată, parcă retrăia acea zi. Un bărbat care nu avea scrupule şi care, fără remuşcări, pedepsise un copil pentru că ajutase un băiat de pe stradă... Ce i-ar fi făcut unei femei care îi zădărnicise eforturile de a pune mâna pe averea ei?

— Eve.

Vocea joasă a lui Calum o trezi din reverie. În ciuda situaţiei teribile în care se găsea, glasul lui o calma. O liniştea. Aşa cum o învăţaseră doicile, îşi strânse delicat mâinile şi se ridică. El îi vorbi, povestindu-i lucruri cu totul neaşteptate şi făcând-o să rămână pe loc.

— Fratele meu Ryker a fost prins într-o situaţie compromiţătoare cu o lady, o străină pentru el.

O privea fix. Oare credea că ea, ca o lady din înalta societate, ar fi trebuit să ştie acea poveste?

Dacă mulţi lorzi şi doamne se hrăneau cu bârfe, lumea ei era mult prea restrânsă pentru a-şi permite să se îngrijoreze de şoaptele mulţimii sau de cuvintele aruncate în paginile de scandal ale ziarelor. Observându-i tăcerea, el continuă:

— Ryker este bastardul unui duce, recent înnobilat pentru că i-a salvat viaţa ducelui de Somerset. Când a fost descoperit într-o poziţie compromiţătoare cu o lady, profiturile noastre au suferit, iar numărul clienţilor a scăzut. Ryker şi acea tânără lady au fost forţaţi să se căsătorească pentru a ne salva clubul.

„Aceşti bărbaţi au sacrificat totul în numele afacerii lor, iar eu am pus totul în pericol”.

— Ce trist, zise ea încet, imaginându-şi cum trebuie să se fi simţit să intre forţat într-o căsnicie pe care nu şi-o doreau.

Calum se îndreptă către fereastră, privind afară.

— Oh, s-au îndrăgostit! Căsătoria lor este fericită.

Îşi simţi inima galopând când îl auzi cum vorbea despre acea împlinire prin dragoste când majoritatea

bărbaţilor ar fi pufnit şi ar fi tras inconfortabil de lavalieră.

— Atunci sunt foarte norocoşi, zise ea înţelept.

El făcu o pauză şi o întrebă:

— Şi tu ai fost vreodată una dintre acele doamne care se gândesc la dragoste?

— Eu?

Uimită, îşi duse mâna la inimă. Chicoti.

— Nu. Am fost întotdeauna mult prea pragmatică ca să fiu una dintre acele doamne.

Când avea 9 ani, auzise din greşeală conversaţia dintre două servitoare care vorbeau despre averea ei şi despre faptul că banii aveau să-i asigure o căsnicie chiar dacă era urâtă. Calum însă o făcuse să se simtă frumoasă în toate modurile. Privirea lui se aţinti asupra chipului ei.

Ea se îmbujoră şi îşi drese glasul.

— Vorbeai despre familia ta.

Şi despre căsătoria lor, care ar fi trezit invidie în sufletul oricărei celibatare. Trăsăturile lui se înăspriră.

— Celălalt frate, Niall, s-a îndrăgostit de o fată de duce.

O altă fată de duce. Eve îi cercetă atentă chipul implacabil. Oare de ce era atât de trist şi de întunecat când mai devreme vorbise cu atât de mult optimism despre căsătoria domnului Black?

— L-a… trădat? întrebă ea, încercând să înţeleagă această nouă poveste.

Calum strânse din buze.

— Nu, zise el făcând o pauză. S-a căsătorit cu el.

Dându-şi seama câte lucruri îi ascunsese, ar fi fost total nepotrivit să-i ceară lui Calum detalii despre viaţa lui. Şi totuşi, trebuia să ştie.

— Iar tu nu ai fost de acord cu această uniune? se aventură ea.

— Din contră. Şi-a distrus propria reputaţie încercând să o salveze pe sora mea de un golan de pe stradă. Această lady este o femeie de onoare.

„O femeie de onoare. Spre deosebire de mine”. Gândul acesta plutea în încăpere, nerostit. Oare împărtăşea

şi el acest gând sau sentimentul de vinovăţie îi şoptea aceste lucruri? Eve se forţă să-i vorbească.

— Nu înţeleg, zise ea, clătinând din cap descumpănită.

Oare îşi imaginase asprimea din ochii lui de mai devreme?

— Înseamnă că nu ai fost împotriva căsătoriei lor?

— Eu? pufni el. Chiar deloc. I se încleştă gura. Societatea nu a fost de acord. Gloata, corectă el. Înalta societate.

Ea încercă să pună cap la cap piesele enigmei pe care i-o descria.

— Şi totuşi, au acceptat căsătoria domnului Black?

— În privinţa membrilor şi profitului, clubul nostru şi-a revenit.

Privirile li se întâlniră.

— Ryker s-a născut bastard, dar este fiul unui duce şi are titlu. Niall este un bastard născut de o târfă de pe străzile Londrei. Nu era ruda vreunui lord simandicos. Pentru înalta societate era şi va fi întotdeauna o haimana.

— Înalta societate, icni ea. Întotdeauna mi s-a părut amuzant că nobilimii i se alătură termenul *înalt.*

Când, de fapt, acei lorzi şi doamne atât de pompoşi se confruntau cu aceleaşi probleme pe care le aveau bărbaţii şi femeile din toate clasele sociale. Calum o privi îndelung. Oare el credea că ea avea aceleaşi păreri învechite despre statut şi poziţie? Faptul că putea să aibă o opinie atât de greşită despre ea îi sfâşia sufletul.

— Pentru nobili, pentru egalii tăi, drepturile prin naştere contează.

Eve tresări.

— Prin căsătoria lui Niall, s-a trecut o linie de neiertat. A îndrăznit să aspire la ceea ce bărbaţi ca el şi Adair nu aveau niciun drept să atingă. Gentlemanii îşi dau de bunăvoie banii şi averile bastarzilor născuţi pe stradă, dar nu îi iartă şi nu le permit nenorociţilor de pe stradă să se culce ori să se căsătorească cu vreo lady, adăugă el clătinând dezaprobator din cap.

Reacţia lui necruţătoare nu era doar rezultatul durerii pe care i-o provocase cu mult timp în urmă, ci venea din ura faţă de poziţia ei socială. El venise acolo şi îi oferea ei, femeia care îl trădase de două ori, explicaţii? I se umplu inima cu şi mai multă dragoste faţă de el.

— Nu poţi să rămâi aici, zise el încet, repetându-i ca în ecou unele dintre ultimele cuvinte pe care i le adresase când ieşise valvârtej din camera ei.

Doar că, acolo unde fusese furie înainte, acum simţea o solemnitate lipsită de acea ură arzătoare. I se puse un nod în gât, dar încuviinţă.

— Ştiu.

Acum înţelegea mai multe lucruri. Dacă rămânea, avea să-i pună clubul în pericol în mai multe moduri decât îşi imaginase. Şi asta, pentru că, aşa cum amintise şi el, nu se gândise la altcineva în afară de ea. Spunea multe despre egoismul ei faptul că, aflând toate acestea, nu avea regrete. Îi fusese dor de el şi, pentru scurt timp, apucase să vadă ce bărbat devenise. Cât de dor avea să-i fie de el…

— Vreau să ştii că, atunci când am venit aici, nu am ştiut că tu eşti proprietarul clubului.

Viaţa ei se învârtise în jurul tatălui, al proprietăţilor familiei şi al finanţelor, astfel că nu cunoscuse altceva.

El îi atinse bărbia, ridicându-i capul ca să-i întâlnească privirea. Când se mişcase?

— Ar fi contat? Nu ai fi venit să preiei postul?

— Eu…

„Minte-l!”

— Nu ştiu, şopti ea. Dacă aş fi mai onorabilă, ţi-aş spune că nu. Aş minţi şi aş spune că, după tot ce ţi-a făcut familia mea…

El tresări, lăsând mâna în jos. Ea simţi durerea pierderii atingerii lui calde.

— Nu aş putea să te trădez aşa cum am mai făcut-o, se forţă ea să termine, iar un chicotit trist şi rece îi scăpă de pe buze.

— Semăn cu fratele meu mai mult decât aş fi crezut vreodată pentru că nu pot să spun nimic din toate astea.

Pentru că îl iubise pe Calum Dabney dintotdeauna. Prima dată când era mică, îndrăgostită de băiatul care o vedea un adevărat şi care fusese acolo pentru ea, apoi de bărbatul pe care îl iubea din toată inima ca femeie. Calum o mângâie pe frunte.

— Ce o să mă fac cu tine, mică ducesă Lena?

Acel alint care în trecut îi adusese căldură şi linişte… Apoi conştientiză situaţia. Fiori reci îi străbătură trupul. Oare ar fi fost mai mult decât potrivit dacă el i-ar fi plătit pentru ceea ce-i făcuse cu mulţi ani în urmă cu aceeaşi monedă? Oare o lady putea fi dată pe mâna poliţiei pentru că îi invadase afacerea şi îl minţise? Nu se produsese însă niciun furt.

— O să plec, zise ea grăbită. Făcu un gest către valiza care stătea la picioarele ei. Dacă îmi chemi o trăsură. Ea îi vorbi rapid şi încurcat. Sau o pot chema eu. Am banii necesari. O să plătesc şi nu o să menţionez nimic din timpul meu petrecut aici. Ai cuvântul meu.

O privea cu o expresie de nepătruns.

— Ai face asta?

— Să chem o trăsură?

Ea încuviinţă frenetic din cap.

Să meargă cu una dintre acele trăsuri mizerabile fusese unul dintre cele mai simple lucruri pe care le făcuse în viaţa ei, mai ales dacă se gândea la ceea ce trăise alături de Gerald.

— Nu trebuie să mă însoţeşti.

Astfel, nu ar fi riscat să fie văzut cu ea. Eve făcu o grimasă. Asta nu însemna că el ar fi dat de înţeles că intenţiona să facă acest lucru. Mai ales că era periculos să fie văzut cu ea.

— Cât mai e până când o să primeşti moştenirea?

La acea întrebare, închise şi deschise gura de mai multe ori.

— Când împlinesc 26 de ani. Do…

— Două luni şi jumătate, îi termină el propoziţia.

„Uită-te aici, uită-te aici, Calum! Grecii pun lumânări pe tort pentru a-şi celebra ziua! Lumânări! O să le punem şi

la tine pentru că ziua ta vine prima.

„Nu vreau niciuna! Mi se pare că irosim lumânările…”

„Oh, bine. Atunci o să aşteptăm până la finalul lunii când vine ziua mea”.

Îşi amintise de ziua ei. Un nou val de căldură îi cuprinse inima şi apoi dispăru, făcând loc răcelii sumbre. Până la urmă, niciunul din ei nu-şi mai sărbătorise ziua, nu împreună. Calum fusese târât la Newgate, iar când venise ziua ei, fusese din nou singură.

— Nimeni nu ştie că eşti aici, în afară de sora Mattison.

Îi vorbea încet, de parcă vorbele erau un soi de memento pentru sine. Dacă nu ar fi ştiut blândeţea şi bunătatea de care era capabil acest bărbat, acele cuvinte şoptite i-ar fi trezit semne de întrebare şi teamă.

Ea încuviinţă din cap, iar el oftă lung.

— Cu siguranţă, sunt un prost.

Ea înclină capul dezaprobator.

— Poţi să rămâi.

Putea să rămână? Cu siguranţă, ameţită de propriile speranţe, îşi imaginase că îi propusese asta.

Calum vorbi calm şi îi porunci aşa cum doar un bărbat responsabil de un imperiu al sălilor de jocuri putea să o facă:

— Vizitele tale la spitalul de copii s-au terminat. O să angajez pe cineva care să-i ajute între timp.

Ridică mâinile, făcându-şi vânt cu degetele. Avea să facă asta?

El o privi iscoditor.

— Femeile care lucrează acolo ştiu că tu eşti aici? În afară de acea infirmieră?

— Nu, zise ea frenetic, clătinând din cap. Nu le-am spus asta…

Doar că, atunci când el o însoţise, ea îl pusese pe Calum în pericol cu toate acele vizite la spital.

— Nu vreau să te văd prin apropierea sălilor de joc.

Da, fratele ei petrecea mai mult timp la mesele de joc din cluburi decât umbla Dumnezeu prin rai.

— Nu vreau să mai ieşi din club pe uşa din spate, uşa din faţă sau pe orice altă uşă.

Pe scurt, era un fel de prizonieră… dar din proprie voinţă.

— Dacă ai nevoie de aer, nu vreau să scoţi capul pe fereastră.

Tresări. Ceea ce făcuse cu doar câteva zile înainte, punându-l pe Calum într-un pericol şi mai mare.

— Ai voie să mergi în grajduri, dar aceasta este limita libertăţii tale de mişcare – până la ziua ta. După care o să pleci şi nu o să povesteşti nimănui despre timpul petrecut aici. Ne-am înţeles?

Eve se apropie de el.

— De ce ai face asta? De ce ai vrea să mă ajuţi chiar dacă ştii cine sunt?

„Ce am făcut?”

Îşi aranjă reverul, singurul indiciu că îl neliniştea cu întrebările ei directe.

— Pentru că m-ai ajutat aproape un an şi mi-ai oferit mâncare când familia mea avea nevoie disperată de asta. Eu îmi plătesc datoriile, Eve. După asta, o să consider datoria plătită.

Deci despre asta era vorba, despre onoarea lui? Fu cuprinsă de amărăciune, ca şi cum cineva ar fi turnat oţet pe o rană deschisă. „Şi la ce te aşteptai? Că ţine la tine la fel de mult cum ţii tu la el?”

— Mulţumesc, zise ea încet.

Chiar dacă oferta lui nu venea din ceea ce ea spera să fie sentimente, afecţiune faţă de ea, era totuşi un cadou nemeritat.

Muşchii feţei lui pulsau.

— De ce simt că aş face din nou o greşeală teribilă în ceea ce te priveşte, Eve? întrebă el, vădit emoţionat.

— Nu faci asta, îi jură ea, alergând spre el. Eve se opri la doar câţiva centimetri distanţă, nesigură. Îşi dorea atât de mult să-i ia mâinile într-ale ei, să-şi împreuneze degetele într-o atingere caldă! „Nu-ţi vrea atingerea. Nu acum”. Îţi promit, îi zise ea, implorându-l cu privirea să o creadă. Nu-ţi

voi înşela încrederea.

Nu din nou.

— Ai face bine să te ţii de cuvânt, milady, îi zise el tensionat, printre dinţi.

Fără să-i mai adreseze alt cuvânt, pentru a doua oară în aceeaşi zi, ieşi din camera ei. Sunetul scurt al uşii închise reverberă în liniştea încăperii. Îi permisese să rămână. Ar fi trebuit să fie încântată şi uşurată.

„Milady”.

Asta avea să fie întotdeauna pentru Calum Dabney – o lady. Avea să lucreze în următoarele două luni şi jumătate pentru el, după care nu mai voia să o vadă.

Cu lacrimi în ochi, Eve ridică valiza şi începu să despacheteze, detestând gândul că nu avea să mai fie vreodată ceva între ei.

Capitolul 19

În cursul acelei săptămâni, totul continuă la club aşa cum fusese şi până atunci. De la masa de mahon din observator, Calum se ocupa de revizuirea rapoartelor făcute de Eve şi de cercetarea clienţilor din sălile de joc. Părea că era una dintre zilele obişnuite ale clubului. În ciuda mărturisirilor uimitoare ale lui Eve, nu existase niciun scandal dramatic care să zguduie clubul.

Nu existase niciun duce răzbunător care să fi dat năvală în club şi care să-i fi adus sfârşitul. Şi nici nu mai existaseră momente de tandreţe între ei. Şi naiba să-l ia pentru că era slab, dar lui Calum îi era dor de ele! Îi era dor de modul în care era tachinat, de munca de la spitalul de copii.

În schimb, Eve devenise angajatul perfect. O barieră de politeţuri se ridicase între ei, ea fiind contabila lui, iar el, proprietarul. În afară de întâlnirile de afaceri şi subiectele legate de club, nu discutau despre altceva. Îi auzi paşii pe hol.

— Intră, zise el înainte ca ea să ridice mâna şi să bată în uşă.

Eve intră sobră şi tăcută. Aranjând registrele, închise uşa şi înaintă. Fără a scoate vreun cuvânt, întinse câteva dintre acele foi şi registre pe masă.

„E din cauza cizmelor. Altfel, nu se explică”.

Calum luă registrul de piele, simţind cum frustrarea îi clocotea în interior. Îl deschise şi începu să citească raportul privind cheltuielile. În timp ce îi analiză coloanele meticulos aranjate, ea stătea lângă umărul lui, tăcută ca un mormânt. „Naiba să te ia, Eve. Naiba să te ia că eşti… Cum?” Cu ce drept avea resentimente? Când stabilise termenii în care îi permitea să rămână, fusese foarte clar că între ei nu putea să existe altceva în afară de comunicarea dintre proprietar şi contabilă. Îşi îndeplinise fiecare responsabilitate şi se supusese cererilor lui. Iar el se simţea mizerabil. Privi spre ea.

— Şi grâul?

Ea îi înmână alt registru, aşezându-l pe birou.

— După calculele mele, zise ea sec, cu preţurile ajustate, aşa cum m-am înţeles în timpul întâlnirii mele, o să faci o economie de 200 de lire în fiecare lună, iar cumulativ vor fi 2 400 de lire pe an.

Era o veste teribil de bună având în vedere banii pe care îi pierduseră de la nunta lui Niall. Acum se simţea… ciudat de gol.

— Mulţumesc. Asta e tot.

Eve făcu o reverenţă – o blestemată reverenţă – şi porni spre uşă.

— Eve! strigă el.

Cu eleganţa regală pe care doar o fată de duce o putea avea, se întoarse.

„Spune-mi ceva. Orice în afară de această eternă politeţe şi de formalitate”.

— Te simţi bine aici?

Propria lui soră se supărase din cauza constrângerilor ca urmare a şederii la Iadul şi Păcatul. Oare cum se simţea o lady obişnuită să conducă afacerile familiei şi să meargă

oricând şi oriunde voia?

— Sunt bine, murmură ea şi îl privi suspicioasă.

El îşi drese glasul.

— Asta e tot, îi zise morocănos.

Eve făcu o nouă reverenţă blestemată şi plecă. Calum încercă să-şi concentreze atenţia asupra registrelor pe care i le adusese. Încercă. Blestemând, bătu cu pumnul în birou. Se ridică de la masă, îndreptându-se spre fereastră, şi privi absent clienţii din jurul clubului.

Nu ar fi trebuit să conteze că relaţia lui cu Eve era doar una de afaceri. De fapt, era singura relaţie care ar fi trebuit să existe. Bărbaţii, de orice rang, care îşi doreau sau tânjeau după femeile care făceau parte din personalul lor erau nişte nenorociţi. Mai rău, erau nişte ticăloşi diabolici, iar Calum se coborâse la nivelul lor.

Însă el nu doar că poftise la Eve. Oh, îşi dorise să ştie cum e să o ţină braţe şi, în cele din urmă, acţionase mânat de această poftă trupească. Dar făcuse mai multe cu Eve. Cu toată reţinerea pe care o avusese faţă de fraţii lui, cu Eve se simţise deschis. Nu se simţise mai slab pentru că îşi permisese să râdă cu ea şi nici nu se îngrijorase că asta îl făcea să pară mai uman când bărbaţilor de pe St. Giles nu le erau acceptate niciun fel de slăbiciuni. Fiind plin de cicatrice şi vânjos, femeile, de la fetele care lucrau în clubul lor la doamnele din înalta societate, îl priveau cu teamă şi cu dezgust.

Eve nu făcuse asta niciodată. Nici când era mic, atunci când era un simplu băiat de 14 ani. Închise ochii, strângându-i puternic. Iar pentru un timp scurt, când existaseră doar iluzii între ei, el ţinuse la ea.

Simţi târziu privirea lui Adair în spatele lui.

— Nu m-ai auzit intrând, observă Adair întrebător.

— Eram distras, zise el, fără a-şi lua privirea din podea.

— Aşa cum ai tot fost de când ai spus că doamna Swindell are probleme.

Fusese o greşeală că izbucnise în acea zi şi îi ascunsese fratelui său adevărul. Calum scrâşni din dinţi.

Nu, singura greşeală era că nu-i dezvăluise identitatea lui Eve.

— Nu merită să discutăm despre asta, ripostă el pentru a treia oară de când fratele său îl presa pentru a obţine răspunsuri.

— Dar e suficient ca tu să fii neatent, iar doamna Swindell să fie tristă.

Calum ciuli urechile.

— Crezi că e tristă?

Tot ce văzuse Calum în timpul întâlnirilor lor fusese o femeie neafectată, perfect normală. Dacă era tristă, asta însemna că simţea ceva. Adair începu să râdă şi scoase un trabuc din jachetă, îl aprinse şi trase din el.

— E un lucru neobişnuit să pari atât de plin de speranţă la auzul nefericirii altuia!

O sclipire se ivi în ochii lui.

— Mă aşteptam la asta de la Ryker şi Niall, dar nu de la tine.

El chicoti batjocoritor. Adair îi întinse trabucul, iar el îl luă recunoscător, umplându-şi plămânii cu fumul eliberator.

— Ce fel de probleme are? întrebă fratele lui neobosit.

Merita adevărul, însă, în momentul în care i l-ar fi spus, Adair i-ar fi zis să plece.

— Domnul la care a lucrat înainte are nişte planuri nefericite pentru ea, se eschivă el, împărtăşindu-i parţial adevărul despre viaţa lui Eve.

Adair înjură.

— Un nobil nenorocit?

„Un nobil blestemat”. Se mulţumi să încuviinţeze din cap.

— Aşadar, se ascunde?

— Da, confirmă Calum, trăgând încă un fum din trabuc, după care i-l dădu înapoi.

Adair îşi încrucişă braţele la piept şi continuă să fumeze, privindu-l pe Calum prin valurile de fum.

— A furat ceva de la acel domn?

El clătină dezaprobator din cap.

— L-a rănit?

Calum pufni.

— Nu.

Din contră. Furia reveni în ochii lui pe măsură ce-şi aminti mărturisirile lui Eve.

— A fost înşelată, spuse el.

Şi, fiind o victimă a răutăţii ducelui de Bedford, nu avea îndoieli în privinţa pericolului în care se afla Eve. Adair se legănă pe picioare în faţă şi în spate. Bineînţeles. Apărarea explozivă a lui Calum era în contradicţie cu calmul cu care se mândreau fraţii lui. Doar în prezenţa lui Eve reuşise să vorbească fără teama de a fi judecat.

— Nu ţi-ai făcut turele, zise Adair încet.

Calum clipi şi apoi se uită la ceas. Blestemând acele înclinate care măsurau timpul, îşi conştientiză greşeala.

— Oh, Doamne! şopti el, suspinând încet.

El, care se mândrea că punea clubul deasupra tuturor lucrurilor, greşise deja de două ori în cele mai teribile moduri.

— E în regulă.

Nu era. Adair îl strânse de umăr.

— Acum nu eşti în stare să mergi în sălile de joc. Mă ocup eu.

Calum avea rolul de secund, crezându-se întotdeauna capabil să devină fără efort proprietarul-şef dacă circumstanţele o cereau, doar că acum acest lucru se dovedise un eşec. Chiar lamentabil.

— Poftim.

Adair îi dădu din nou trabucul pe jumătate fumat, cu un subînţeles clar. Calum avea nevoie de o pauză.

— Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi, îi zise fratele său impacientat. Toţi avem câte un rol când timpul ni-l cere. De asta am reuşit. Noi cinci.

Adair pomi către uşă.

— Oh, Calum?

Răvăşit, îl privi pe fratele lui.

— Mai devreme, a sosit o scrisoare de la Helena. Vrea să o cunoască pe doamna Swindell.

Şi cu acea afirmaţie, lumea lui Calum se învârti din nou. După plecarea lui bruscă, nu apucase să-i facă altă vizită. Nu-i convenea că venea acolo pentru cm motiv cu totul diferit. Helena trăia acum printre nobili, avea cercuri de cunoştinţe noi, iar asta făcea imposibilă orice întâlnire cu sora lui Bedford.

„Încă o minciună nenorocită”.

— Calum?

— O să mă ocup de asta, zise el.

Helena trebuia să vină la ei. Nu putea să rişte ca Eve să iasă din club. Nu când toată Londra o căuta. Adair încuviinţă şi plecă. Calum rămase la fereastră, urmărind mulţimile de la mese. Termină trabucul şi îl stinse de geam. Aruncând restul, îl privi pe fratele său navigând printre mese, mişcându-se degajat şi liber, aşa cum o făcuse şi el odinioară. Se simţi cuprins de invidie. Angajând-o pe contabila moştenitoare, viaţa lui devenise la fel ca acele turnuleţe din cărţi pe care fostul paznic Oswyn obişnuia să le construiască – o greşeală sau o mişcare greşită, şi totul avea să se prăbuşească. Adair se opri la marginea sălii, cu mâinile în şolduri, părând regele acelui imperiu.

„Iar eu pun totul în pericol…”

Calum îşi trecu o mână peste faţă şi ieşi din observator, hoinărind pe holuri şi croindu-şi drum către grajduri. În ciuda întunericului în care trăise ca orfan, când fraţii şi sora lui nu cunoscuseră deloc bunătatea lumii, pentru scurt timp, Calum avusese parte de căldură. Grajdurile ducelui de Bedford fuseseră un adăpost împotriva furtunilor neaşteptate. În acel loc, îşi amintise tot ceea ce pierduse odată cu părinţii lui cu nouă ani înainte. Un cal. Când avea 5 ani, avusese calul lui.

După moartea părinţilor, în momente pe care prefera să le ţină secrete şi pe care le-ar fi negat până la moarte în faţa fraţilor lui, Calum îşi permisese să-şi dorească mai mult. Voia un grajd care să fie numai al lui şi un armăsar ca Night. Timpul pe care îl petrecuse cu Eve îi permisese să viseze când fraţii lui nu era preocupaţi de altceva în afară de supravieţuire. Eve făcuse asta pentru el. Însă, de-a

lungul anilor, se forţase să nu-şi amintească altceva în afară de momentul amar când fusese dat pe mâna poliţistului. Acea noapte întunecată îl marcase, iar din acea clipă îşi jurase să nu mai aibă încredere în altcineva în afară de fraţii lui.

Dar împărţiseră cărţi şi râsete. Şi discuţii care nu implicau moartea, ideea de a muri şi supravieţuirea, aşa cum era şi fusese întotdeauna cu familia lui. Intră în spălătorie şi trecu repede pe lângă servitorii care încă lucrau la acea oră târzie.

MacTavish se afla la post, lângă intrarea din spate. Făcu semn cu bărbia spre Calum.

— E afară, domnule Dabney, zise încet, doar pentru urechile lui. E acolo de ceva timp.

Calum îi urmări privirea care se îndreptă către fereastră. Cu un semn silenţios drept mulţumire, ieşi din spălătorie, atras de grajdurile lui Tau. Avu nevoie de câteva clipe pentru a se obişnui cu întunericul şi pentru a o vedea pe Eve sprijinită de peretele din grajd, cu un măr şi un cuţit în mână.

Îi întinse bucata de fruct lui Tau, iar creatura enormă o înghiţi din două guri. Dintr-odată, vorbi neaşteptat:

— Ştii că ziua în care ne-am cunoscut a fost una dintre cele mai fericite din viaţa mea?

El se simţi de parcă cineva i-a fi dat un pumn în stomac – nu se aşteptase la o asemenea remarcă. Oare ce spunea asta despre existenţa lui Eve? Că în cei 25 de ani nu avusese parte de alte momente de bucurie în afară de cele petrecute cu el?

— Tu ai fost primul şi singurul meu prieten, şopti ea. Flutură mâna în care avea mărul, iar Tau se grăbi să-l înfulece. Gândind retrospectiv, ca femeie matură, îmi dau seama că o fetiţă de 9 ani nu avea cum să fie considerată prietenă de un adolescent.

Nici chiar una care îi adusese mâncare, îi ţinuse companie şi îl învăţase să zâmbească din nou. Însă nu era aşa, el o considerase prietenă.

— În ciuda tuturor lucrurilor urâte şi a părerii proaste

pe care eşti îndreptăţit să o ai despre mine, vreau să ştii, înainte să plec de aici, că timpul pe care l-am petrecut împreună a însemnat ceva pentru mine. M-ai salvat de la o singurătate apăsătoare, iar eu ţi-am mulţumit pentru acel cadou prin trădare.

El clătină din cap.

— S-a terminat, zise el morocănos, dorindu-şi să închidă subiectul şi să nu mai vorbească despre cele mai întunecate momente din viaţa lui de până acum, din cei 31 de ani.

Nimic bun nu avea să iasă din asta şi, laş cum era, nu voia să retrăiască acele momente de groază. Ea continuă oricum:

— În acea noapte, tatăl meu era plecat, aşa cum se întâmpla de obicei. Fratele meu Kit era la şcoală, iar Gerald se întorsese de cine ştie unde.

De la un club păcătos. Ca băiat care trăia pe străzi şi supravieţuia din furtişaguri, era de datoria lui să ştie unde să-i găsească pe lorzii cu pungile cele mai pline şi să evalueze care erau cele mai uşoare ţinte. Tocmai de aceea îi furase lănţişorul cu ceas în acea seară.

Eve tăcu, iar Calum înaintă, atras de nevoia de a auzi şi restul. Muşcă dintr-un colţ de măr şi apoi îi oferi bucata mai mare lui Tau. Îl mângâie pe nas.

— Câteodată, aruncam cartea – volumul gros din piele roşie din care citeau amândoi – şi îmi închipuiam că sunt una dintre acele creaturi mitice. În noaptea în care ai fost rănit, mi-ai zis că o să vii. Dar nu ai mai venit.

Ridică ochii către el.

— Bineînţeles, acum ştiu unde ai fost. Eve îşi muşcă buza de jos. Ca fată, eram atât de egoistă! Făcu o grimasă. Eram atât de singuratică! M-am supărat pentru că nu ai venit.

— Aveam de gând să suflăm în lumânările de pe tort.

Ea chicoti trist.

— Tu nu ai vrut lumânări. Ai zis să le folosim pentru mine.

Cât de ticălos fusese! Bineînţeles, viaţa în St. Giles îl

epuizase, îl dezbrăcase până şi de ultimele picături de bunătate. Asta îl făcuse să supravieţuiască atunci când oameni precum Diggory l-ar fi bătut pentru orice semn de slăbiciune. Totuşi, şi-ar fi dorit să fie mai bun – pentru Eve. Se aşeză lângă ea, astfel că acum erau umăr lângă umăr.

— Îmi pare rău, îi zise cu jumătate de gură. Am continuat să merg la grajduri să văd dacă nu cumva te-ai întors şi apoi mi-am zis că nu-mi pasă dacă nu vii. M-am jucat singură. În acea noapte, m-am prefăcut că sunt zeiţa Philotes[4].

Privirea lui se pierdu peste creştetul ei în timp ce-şi aminti…”

„Lasă-mă să-ţi citesc asta despre Philotes, Calum”.

„Aş prefera să aud una despre Zeus, ducesă”.

„Dar pe aceasta nu o ştii…”

„Oh, bine!”

Încremeni. Îşi dorea ca atunci să o fi lăsat să câştige şi să-i citească toată povestea grecească.

— Philotes era fata zeiţei Nyx, dar nu avea tată, îi explică ea. La fel cum ea nu avea mamă. Era zeiţa prieteniei şi o iubeam, imaginându-mi că eram ca ea. Eve îşi aşeză capul pe genunchi, mişcându-se înainte şi înapoi. Am fost atât de singură până când te-am găsit!

Lui i se strânse inima.

— Apoi tu ai fost acolo şi aveam cu cine să vorbesc.

El o privi crispat. Fusese tăcut, posac şi înspăimântat că până şi cel mai mic sunet avea să-l ucidă.

— Atunci, nu puteai discuta cine ştie ce cu mine.

Îşi zâmbiră.

— La început, nu, conchise ea cu aceeaşi onestitate pe care i-o arătase când era mică, dar în timp am putut. Până la tine, am vorbit doar cu doici rigide şi cu mine însămi. Lăsă ochii în jos. Pe atunci, nu ştiam de fraţii tăi, zise ea gânditoare.

— Nu.

Nu-i împărtăşise aceste lucruri pentru că pericolul ar fi fost mult prea mare.

---

4 În mitologia greacă, simbolizează spiritul prieteniei, (n.tr.)

— Îmi imaginasem că, la fel ca mine, erai singur. Mi-aş fi dorit să ştiu. Era bine să fi ştiut că aveai o familie în viaţa ta. Nu ca mine, cu oameni care nici măcar nu ştiau că eram acolo, ci cu oameni iubitori. Detestam faptul că trăiai aceeaşi singurătate ca a mea. Uram să te ştiu singur pe străzi. Mi se părea covârşitor de nedrept.

— Da, dar până la urmă aşa e viaţa, nu?

— Nedreaptă? Hm… Cine sunt eu să spun asta? Întotdeauna am avut hrană şi un acoperiş deasupra capului. Cel puţin cât fusese copil. Ca femeie, ajunsese cam în aceeaşi situaţie în care se aflase el atunci. Trase aer în piept. Am fost atât de supărată pe tine în acea seară pentru că nu ai venit! Îmi tot juram că nu aveam să mai merg să verific, dar, până la urmă, mă tot duceam cu un tort mic. O convinsesem pe bucătăreasă să-l facă. Eve îi dădu restul mărului lui Tau, care îl înfulecă bucuros. Şi apoi te-am găsit.

Zgomotul respiraţiei ei precipitate se împletea cu sunetele scoase de Rău, care mesteca din măr.

— Sângeram.

„Nu mă tem de sânge, Calum. Îmi aduce aminte de mama”.

— Era atât de mult sânge! zise răvăşită. Era altfel când doctorii o făceau pe mama să sângereze. Eu venisem la tine în acea seară prefăcându-mă că sunt Philotes.

Calum închise ochii, neştiind ce să facă pentru a o alina. Ştia doar că ar fi vrut să-i ia durerea asupra lui.

— Unul dintre fraţii lui Philotes este Apare, personificarea înşelăciunii, sursa răutăţii.

Ochii i se întunecară, iar braţele lui simţeau nevoia de a o îmbrăţişa.

— Îl ştiam pe Gerald, ştiam ce fel de frate era. Privi ţintă în ochii lui. Chiar şi la 9 ani. Ştiam că era rău.

Îi tremura vocea, iar acea dovadă a durerii ei aproape că îi sfâşia sufletul lui Calum. Dădea din cap înainte şi înapoi, lovindu-se de perete. Şi tot la el m-am dus. Eve îşi acoperi gura cu mâna pentru a-şi înăbuşi cuvintele răguşite. E vina mea că te-au dus la Newgate.

Răvăşit, se puse în genunchi în faţa ei, forţând-o să se

ridice şi să-l privească.

— Nu a fost vina ta.

De-a lungul anilor, o considerase vinovată că îi fusese mai uşor să trăiască într-o lume în alb şi negru decât să suporte nuanţele de gri. Eve părea goală, lipsită de spiritul ei efervescent şi vesel.

— Oh, hai! Ţi-ai adus aminte de mine doar cu ură şi pe bună dreptate m-ai condamnat. Nu mă minţi acum, îi zise ea râzând hidos, după care începu să tremure şi să plângă în hohote.

Suspinând, Calum o îmbrăţişă.

*

Era bun cu ea. Din nou. De ce naiba era atât de bun? O făcea să plângă şi mai tare.

Se luptă cu el, parcă nedorind să-i accepte apropierea. Îi luase atât de multe! Îl pusese în pericol de nenumărate ori. Eve se foi în îmbrăţişarea lui, dar el pur şi simplu o împresură cu braţele puternice, potolindu-i zbuciumul. Ea îi asculta inima bătându-i tare, puternic şi constant, cu forţă şi vitalitate. Încetase să se mai lupte. Se prăbuşi în braţele lui şi primi alinarea pe care i-o oferea. Plângea pentru copilul din ea care îl crezuse mort din cauza neglijenţei ei. Plângea pentru toţi anii pe care îi petrecuse fiindu-i dor de el. Şi plângea fiindcă ştia că pentru ei nu putea exista un viitor. Nu că i-ar fi dat de înţeles că voia mai mult, dar, pierdută în braţele lui, simţindu-i căldura corpului şi gustând din mirosul lui, îşi permisese să creadă…

Alinturile lui se pierdură în plânsetele ei.

— Şşşt, îi şopti el la ureche, mângâind-o şi desenându-i cerculeţe pe spate.

— Nu plânge, iubito!

„Iubito”. Auzindu-i glasul răguşit, ruga disperată, aproape că îi venea să creadă că acel alint era real. Eve începu să plângă şi mai tare, până ce rămase fără lacrimi, suspinând. Liniştea se aşternu peste grajduri, fiind

tulburată doar pe nechezatul lui Tau.

— După ce te-a târât afară, m-a chemat la el.

Calum păli.

— M-a acuzat că te-am ajutat. Mi-a zis că trebuie să fiu pedepsită.

Suspină, cufundat în fiori de teamă.

— Ce a făcut?

Îi observă furia din ochi atât de diferită de căldura cu care o împresurase mai devreme. Atâta ură îi dădu fiori pe şira spinării. O strânse încet, ferm, îmbărbătând-o, aşa că închise ochii. Rareori lăsa amintirile să se furişeze astfel, nu-şi permisese să se gândească la brutalitatea lui Gerald. Îşi muşcă interiorul obrazului atât de tare, încât ţâşni sângele, iar gustul metalic o făcu să se întoarcă în acea seară.

— A ordonat să se pregătească o baie rece. M-am ascuns. Bineînţeles că m-a găsit. Când Gerald e pus pe rele, nici măcar diavolul nu-l poate opri.

„Tocmai de aceea ar trebui să pleci de aici… Pentru că, în final, întunericul câştigă întotdeauna”.

— Eve? o imploră Calum.

Clătinând din cap, se grăbi să-şi termine povestea.

— M-a târât de păr pe scări.

O durea capul doar gândindu-se la atacul lui violent. O smucise atât de tare, încât îi smulsese mai multe şuviţe maronii. Atinse cu degetele acele locuri, apoi, surprinsă de propriul gest, lăsă mâna jos.

— Când am ajuns în camera mea, m-a băgat cu capul în apă. Păli amintindu-şi acele orori: arsurile pe care le simţise în nări şi care îi ardeau gâtul. Se îneca. Se sufoca. Clătină din cap. Nu putea să descrie în cuvinte. Fusese sigură că avea să moară. Apoi m-a aruncat în apă.

Îngheţă. Să dea glas acelor amintiri era la fel de dureros ca apa care îi inundase plămânii atunci. Şi apoi a plecat.

Calum începu să înjure. Eve îi cuprinse degetele într-ale ei, găsind alinare în acea atingere. Cât de mult îşi dorise să se simtă din nou aşa, mai ales de când îi descoperise

identitatea, să-i fie aproape, chiar şi prin gesturi mici. Cât de mult îşi dorea să fie din nou o necunoscută!

— După acea seară, mi-a zis că ai murit. M-a chinuit povestindu-mi că te-a văzut legănându-te în şreang, iar atunci am ştiut că am meritat pedeapsa lui Gerald din acea noapte pentru ceea ce făcusem.

— Nu, gemu el.

Eve îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu din nou să plângă.

— Am minţit din nou. Ţi-am zis că nu plâng.

— Oh, Eve, zise el răvăşit, îmbrăţişând-o din nou. Nu a fost vina ta, îi repetă cu tristeţe. Îi atinse buzele cu vârful degetelor înainte ca ea să mai poată scoate un cuvânt. Ai avut dreptate, murmură el, mângâind-o pe spate. Te-am considerat vinovată pentru că era mai uşor decât să dau vina pe mine.

Ea se chinui să-l privească.

— Să te condamni pe tine…

— I-am furat lănţişorul cu ceas fratelui tău. Ştiam cine e. Ştiam care sunt riscurile de a fura din casa bărbatului pe care îl vizitasem de nenumărate ori şi pe care aveam de gând să îl tot vizitez. De fiecare dată când şterpeleam, astea erau riscurile pe care mi le asumam.

Eve protestă. Nu voia să-i lase povara asta.

— Îţi era foame.

Niciodată, în toţi anii în care se gândise la el şi îl crezuse mort, nu-l considerase vinovat.

— Disperarea îl face pe om să facă lucruri disperate, nu?

Ea deschise gura să-i răspundă, însă, observându-i privirea pătrunzătoare, tăcu. Privirile li se întâlniră.

— Înţeleg de ce ai făcut asta şi atunci, şi acum.

Uimită, Eve abia dacă mai putea să respire. Încerca să-i înţeleagă vorbele despre iertare.

„Nu a fost vina mea… Nu l-am trădat. Singura mea crimă a fost că am încercat să-l ajut”. Tocmai el, dintre toţi oamenii, o ajutase să vadă asta. La adăpostul braţelor lui, trase încet aer în piept, lăsând uşurarea să o cuprindă. În

liniştea nopţii, în mijlocul grajdurilor lui, o cuprinse un sentiment de pace pe care nu îl mai trăise vreodată. Ştergându-şi obrajii, îi alintă cu degetele cicatricea ştearsă de lângă gură. Calum o prinse de încheietură, ridicând-o şi ducând-o la buze. Simţi mici fiori când buzele lui îi atinseră pielea. O ţinea acolo, aproape, buzele şi respiraţia lui înfiorând-o.

— Din cauza asta ai început să lucrezi la spitalul de copii, intui el.

Încuviinţă, privindu-l ca prin ceaţă. Nu-şi putea lua ochii de la mâinile lor unite.

— Am venit în Londra în urmă cu opt ani. Am avut un singur sezon. Fusese o seară mizerabilă, în care îşi petrecuse majoritatea timpului privind în loc să danseze cu vreun domn interesat sau neinteresat. Omisese să-i spună aceste detalii umilitoare. Când tata s-a plictisit de Londra, eu am fost singura care s-a bucurat că plecăm.

Ea îl atinse în acel loc unde fusese rănit şi de unde îi cursese atât de mult sânge. Calum îi cuprinse mâna, forţând-o să se oprească şi să o retragă.

— După toate acele amintiri dureroase pe care le asociasem cu acel loc, am fost bucuroasă că puteam să plec, să las totul în urmă şi să fiu o fiică devotată. Zâmbi trist, dar surâsul îi păli. Apoi tata a avut un atac de apoplexie şi nu şi-a mai putut folosi picioarele. A căzut la pat, iar eu a trebuit să am grijă de el. Când s-a îmbolnăvit, am preluat registrele. După ce a murit, m-am întors la Londra şi am descoperit spitalul de copii. Când mergeam acolo, simţeam că aveam un scop în viaţă şi ajutam, chiar dacă nu făceam atât de multe.

— Eşti o femeie remarcabilă, Eve.

Clătină din cap pentru a-şi ascunde roşeaţa din obraji.

— Nu exagera. Am găsit spitalul, copiii şi infirmierele cu un an în urmă, protestă ea, dorindu-şi ca el să nu creadă că făcuse ceva extraordinar.

— Pentru că ai avut grijă de tatăl tău.

Trăsăturile i se înăspriră, iar mici licăriri aurii se aprinseră în ochii lui.

— Un tată care-ţi datora protecţie.

Ea acceptase demult că tatăl ei încetase să o vadă după moartea mult iubitei lui soţii.

— L-am iertat, zise ea simplu.

La fel cum îl iertase pe Kit pentru că fusese invizibil.

— E mai mult decât merita, zise el rece.

— Poate că da, poate că nu.

Ea clătină din cap.

— Însă nu iese nimic bun din resentimente. Ele doar aduc mai multă ură şi furie, mai multe emoţii întunecate.

Calum îi cuprinse faţa cu palmele.

— Eve, eu…

Se aplecă spre el când auzi acele cuvinte, dar brusc ţipă când el se ridică iute în picioare şi ieşi din grajduri.

— Ce e? întrebă el.

— Un client a cerut să te vadă, îl auzi ea pe Adair. Tu eşti şeful în seara asta.

Eve se chinui să audă şoaptele înfundate.

— A cerut o audienţă… ducele de Bedford.

Calum tăcu. Pământul încetase să se învârtă. Apoi vorbi, punând universul în mişcare.

— Spune-i că voi veni imediat.

Auzi paşii uşori ai lui Adair îndepărtându-se. Eve se cutremurase. Calum intră înapoi la ea.

— Să nu ieşi din grajduri, îi zise el.

— E aici pentru mine!

Avea vocea tremurată şi se detesta pentru propria slăbiciune.

— Nu o să pleci cu el!

Ea îi zâmbi trist şi încuviinţă încet din cap.

— Clubul tău.

Calum o prinse de umeri şi o ridică pe vârful picioarelor. Se aplecă, atingându-i chipul.

— Nu o să afle că eşti aici!

— Dar dacă deja…

— Destul!

O eliberă.

— După ce plec, să nu vorbeşti cu nimeni. Nici măcar

cu paznicul din club. Stai aici! O să mă întorc repede.

Calum zăbovi, de parcă şi-ar fi dorit să rămână mai mult, apoi fără să mai scoată un cuvânt, ieşi.

Capitolul 20

Calum se luptase cu demoni de pe străzi. Stătuse sub acelaşi acoperiş cu cel în faţa căruia răspunsese – unul dintre cei mai nemiloşi criminali şi lideri de bandă din St. Giles şi Dials. Însă, în ciuda tuturor monştrilor pe care îi cunoscuse, nu-şi dorise niciodată să ucidă pe cineva, aşa cum voia să-l vadă sfârşit pe fratele lui Eve. Câteva clipe mai târziu, afişă masca implacabilă care îi ascundea atât de bine gândurile şi intră în birouri.

Ducele de Bedford, înalt şi elegant îmbrăcat, stătea confortabil în scaunul de lângă biroul lui Calum. Cu picioarele desfăcute şi cu mâinile pe burtă, era personificarea puterii unui duce. Prin poziţia lui, se comporta ca şi cum era un om căruia lumea îi datora supunere şi nu se aştepta la altceva.

În acelaşi timp, era nemernicul care o băgase pe Eve cu capul în apă îngheţată în copilărie şi cel care aranjase să fie violată la maturitate.

Iar Calum, care se mândrise întotdeauna cu stăpânirea de sine, se găsea cu totul nepregătit pentru această situaţie. Nervii îi pulsau în vene şi se forţă să-şi înăbuşe urletul din piept.

— Excelenţa Voastră.

Dumnezeule, cât detesta să folosească termenii potriviţi de adresare în faţa acelui bărbat! Observându-l pe Bedford, care îi urmărea toate mişcările, Calum luă degajat carafa plină cu cel mai bun coniac francez şi un pahar.

— Înţeleg că aţi dorit să discutaţi cu mine.

Înclină sticla, iar sunetul cristalului lovindu-se de pahar umplu camera. Acel sunet contrasta ciudat cu tensiunea care creştea în încăpere. Se calmă şi se întoarse.

— Ceva de băut?

Calum învăţase cu mult timp în urmă cele mai murdare trucuri pentru a-şi anihila adversarul. Cel mai uşor de păcălit erau beţivii. Ridică tentaţia. Ochii împăienjeniţi ai ducelui se aţintiră asupra paharului şi îl privi precum s-ar fi uitat un om înfometat la mâncare. Lord Bedford plescăi.

— Într-adevăr. Toate întâlnirile de afaceri trebuie începute cu băuturi fine.

Calum îi dădu paharul.

— Despre asta e vorba? O întâlnire de afaceri?

Ocoli biroul şi se aşeză pe scaunul lui obişnuit. Poate că era vorba doar de prelungirea termenului de plată a datoriei. Fratele lui Eve sorbi îndelung şi întrerupt din pahar. Plescăia cu plăcere, arătându-şi slăbiciunea faţă de alcool. În timp ce se delecta, privirea lui Calum se opri pe mâinile albe ale bărbatului. Erau voluminoase şi lipsite de bătături sau de pete de cerneală. Acele degete lungi o prinseseră pe Eve de păr şi o târâseră prin toată casa. Ţipetele ei disperate îl bântuiau pe Calum. Îşi aşeză mâinile pe braţele scaunului şi îşi strânse degetele cu putere pentru a-şi potoli setea de a sări la gâtul lui Bedford şi de a-i rupe jugulara.

După ce-şi termină băutura, fratele lui Eve oftă. Aşeză paharul pe marginea scaunului.

— Ai ceva ce-mi aparţine.

Începu să se alarmeze. Luptându-se cu neliniştea care îl cuprindea, Calum se sprijini în scaun. Făcu o grimasă.

— Am destule lucruri care îţi aparţin, răspunse el. Proprietăţi. Datoria. Fondurile tale.

Ducele îşi strânse buzele într-o linie aspră. Aplecându-se, lovi cu degetul în biroul lui Calum. Paharul pe care îl uitase pe marginea scaunului căzu cu zgomot din cauza mişcării lui bruşte.

— Nu face pe prostul cu mine! izbucni el. Unde e?

Aceasta era întrebarea pentru care şi-ar fi vândut şi sufletul ca să nu o audă din gura acelui om. Se simţi cuprins de aceeaşi groază iraţională pe care o trăise în noaptea în care fusese târât la Newgate. Înclină bărbia.

— Dacă e vorba despre chelneriţa pe care ai acostat-o mai devreme, zise el rece, localul nostru nu se mai ocupă cu prostituţia. Pentru acest tip de afaceri, trebuie să mergi la Broderick Killoran de la Bârlogul Diavolului sau în altă parte. Te rog să mă scuzi, îi zise cu politeţe, ridicându-se.

Ducele îl privi şi râse.

— Mă crezi prost?

Zâmbetul lui de gheaţă păli.

— Sora mea este aici, zise el, privind în jur prin biroul lui Calum. Tu, o haimana care nu e bună de nimic, găzduieşti o lady în acest club.

Fratele lui Eve se lovi cu pumnul în palma opusă.

— Îţi ordon să mi-o dai înapoi!

Încrucişându-şi braţele la piept, Calum înconjură biroul şi se opri deasupra bărbatului.

— Dacă ţi-ai pierdut sora, lucrul acesta te priveşte. Acum, dacă singurul motiv pentru care a-i venit este ideea stupidă că ea se află de fapt aici, atunci ţi-ai pierdut timpul.

Se auzi un ciocănit. Bucuros de întrerupere, îl primi pe noul sosit. Adair deschise uşa.

— Am fost informat că această persoană are afaceri cu tine şi cu Bedford, zise el scurt.

Lângă el, o persoană străină înfăşurată în pelerină stătea încordată şi tremura.

— Ah, splendid, zise ducele, pe un ton de bravadă. Mattison, te rog, intră, adăugă el ferm, de parcă se afla în propriile birouri.

Apoi numele pe care îl rostise căpătă sens.

„Mattison. Sora Mattison este loială şi devotată. Ea a fost cea care a sugerat să vin să mă ascund aici, ştiind că Gerald nu m-ar căuta într-un asemenea loc. Ea nu m-ar trăda…”

„Oh, Doamne, Dumnezeule!”

Adair îl privi tăcut şi întrebător pe Calum. „I-am dezamăgit pe toţi. Pe Eve, Adair, Ryker, Niall, Helena. Pe toţi”. Se simţea de parcă îl lovise un bolovan în piept. Înclină aproape imperceptibil din cap, folosind semnalul prin care transmitea că îi pândea pericolul. Adair înţelese,

însă nu schiţă niciun gest. Nu avea să-l dea de gol.

— Doamnă Mattison, nu sta acolo, intră! Şi tu, domnule Thorne. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine.

Femeia blondă şi înaltă intră în cameră şi îşi dădu jos gluga. Făcu o reverenţă cu capul, dar nu înainte ca el să-i vadă durerea din ochi. Fratele lui Eve se ridică.

— Nu sunt mulţumit de Iadul şi Păcatul, chicoti el. Foarte mulţi oameni nu sunt. Aveţi o reputaţie teribilă voi, nenorociţilor de pe străzi, de a vă încurca cu femeile din înalta societate.

Calum simţi un gol în stomac când observă privirea aruncată de Adair, care cerea răspunsuri pe care ar fi meritat să le primească cu o săptămână în urmă.

— Dacă ai venit aici pentru că te simţi ofensat de persoanele cu care s-au căsătorit proprietarii noştri, nu ne face să ne pierdem timpul şi caută companie în altă parte, zise Adair cu o răceală care ar fi fost greu de afişat până şi de Ryker Black însuşi.

— Pfiu! pufni fratele lui Eve. Nu m-au interesat niciodată persoanele care şi-au deschis picioarele pentru voi. Până acum. Fratele tău se culcă cu sora mea, adăugă ducele implacabil şi rece.

Părea că tot aerul fusese scos din cameră, iar singurul sunet care se mai auzi fu suspinul adânc al surorii Mattison.

— Mult iubita mea soră, pe care toată înalta societate a căutat-o, e aici. Arătă cu degetul către podea. E contabila ta.

Culoarea dispăru din obrajii lui Adair. „Îmi pare atât de rău!” Acele cuvinte, acele scuze inutile, nu puteau alina pe nimeni. Adair nu se dădu de gol.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti şi nici fratele meu nu ştie.

— Nu? continuă ducele, prinzându-se cu degetele de curea. Nu ştiţi nimic, nu? Nu vă spune nimic numele Lady Evelina Pruitt?

O venă pulsa în colţul ochiului lui Adair.

— Nu este nimeni aici cu acest nume, zise Calum tăios.

— Doamnă Mattison? strigă ducele.

Femeia încuviinţă din cap.

— Excelenţa Voastră, imploră ea.

— Doamnă Mattison, porunci fratele lui Eve pe un ton rece.

Infirmiera închise ochii, iar când îi redeschise, erau plini de ură.

Nu se feri să-şi arate sentimentele faţă de fratele lui Eve.

— Eu am trimis-o aici, zise ea pe un ton rece. I-am falsificat hârtiile. I-am găsit postul prin agenţia care se ocupă cu astfel de lucruri. Se vedea că infirmiera era tot mai tulburată. E aici, rosti ea.

Acea şoaptă abia rostită le pecetlui soarta.

Surprins, Adair îl privi pe Calum. Scoţându-şi mănuşile din interiorul jachetei albastre, ducele le lovi una de alta.

— Fără îndoială, a fost o neînţelegere îngrozitoare. Nu m-ar mira dacă sora mea recalcitrantă şi nebună s-a prefăcut că e servitoare.

„Nebună”.

„Când Gerald e pornit să facă rele, nici măcar diavolul însuşi nu poate să-l oprească”.

Acesta era pericolul pe care acum Eve îl avea de înfruntat. Era la fel de periculos ca orice luptă pe care Calum şi fraţii lui o purtaseră împotriva lui MacDiggory în zilele lor negre.

— Ce vrei? întrebă Calum încet.

— O vreau înapoi.

Calum învăţase de pe stradă că moartea era de preferat în faţa unor rele. Dacă ar fi dat-o pe Eve pe mâna acestui bărbat, ar fi condamnat-o la iad.

— E foarte simplu, zise Lord Bedford punându-şi meticulos o mănuşă, apoi pe cealaltă, ambele de un alb imaculat.

Teatral, îşi îndesă degetele şi flexă palma. Puteau citi triumful în ochii ducelui.

— Nu trebuie să spuneţi nimic acum, zise el către cei din jur.

— Şi dacă refuz? ripostă Calum.

Blestemele lui Adair umplură camera, dar discuţia continuă.

— De ce ai refuza?

„Pentru că o iubesc”. Pământul se deschisese şi avea să-l înghită. „O iubesc”. Poate că o iubise dintotdeauna.

Prima dată în copilărie, când îi fusese prietenă şi îl salvase de pe marginea prăpastiei şi a întunericului. Şi apoi ca femeie ale cărei inteligenţă, putere şi compasiune îi câştigaseră inima goală şi pustie până când o întâlnise pe ea.

Bedford lovi aerul cu mâna înmănuşată.

— Clubul tău oricum nu se mai bucură de susţinerea celor din înalta societate. Ce vor spune oare când vor descoperi că te-ai alăturat proprietarilor de la Iadul şi Păcatul care se culcă cu fata unui duce?

Calum ştia deja ce aveau să zică – acelaşi lucru pe care îl spuseseră după căsnicia lui Niall şi a Dianei. „Trebuie să trag de timp”.

— Nu e aici, îi zise el repede.

Adair îi aruncă o privire scurtă.

— Dar unde e? îl întrebă ducele, făcând un pas în faţă.

— S-a întâlnit cu distribuitorii noştri mai devreme şi apoi i-am dat după-amiaza liberă.

Bedford îl provocă.

— Dacă ar fi să chem poliţistul, cu siguranţă te-ar prinde cu mâţa-n sac. Ar întoarce clubul cu susul în jos dacă le-aş spune că o ţii pe sora mea aici împotriva voinţei ei.

„Bastard nenorocit!” Calum ridică bărbia.

— Dacă ai face asta, atunci ar afla că nu este în interiorul clubului.

Ceea ce, până la urmă, era adevărat. Ambii bărbaţi mergeau cot la cot într-o luptă tăcută pentru supremaţie. Strângându-şi fustele, doamna Mattison îi privea când pe unul, când pe celălalt. Ducele oftă.

— Ai timp până mâine după-amiază.

Lordul nenorocit dormise de suficiente ori în camerele private de la club, iar Calum ştia că bastardul avea să fie

prea beat pentru a se trezi dis-de-dimineaţă.

— O să mă întorc după ea. Dacă nu e aici, o să-ţi distrug clubul!

Zicând acestea, fratele lui Eve ieşi. Cu capul plecat, femeia rămase singură cu Adair şi Calum.

Calum se aşteptase ca ea să fugă cu prima ocazie, însă, cu o rezistenţă remarcabilă şi surprinzătoare, femeia rămase pe loc.

De îndată ce ducele părăsi camera, Calum începu:

— Tu eşti prietena loială în care Eve a avut încredere! Clătinând dezgustat din cap, îi arătă uşa: Ieşi afară!

Ochii ei albaştri erau plini de lacrimi.

— Trebuie să înţelegi, îl imploră ea, frământându-şi palmele. A venit şi a căutat în tot spitalul. Poliţistul a interogat toţi copiii şi i-a ameninţat. A jurat că îi trimite la Newgate dacă nu-i spunem unde a plecat, iar unul dintre băieţi... Avea vocea tremurândă din cauza emoţiilor, dar continuă: Excelenţa Sa, Lady Eve, mi-a cerut să protejez copiii cu orice preţ.

Chiar şi cu costul propriei siguranţe. Calum îşi aminti acea conversaţie pe care o auzise când o găsise pe Eve la spitalul de copii, în sfârşit, ceea ce auzise avea sens. Îşi trecu o mână prin păr.

— Îmi pare atât de rău, zise infirmiera, sughiţând din cauza lacrimilor.

Clocotind, Adair trecu pe lângă el şi strigă după un paznic. Thomas, cel care era responsabil de apartamentele principale, se grăbi să vină.

— Domnule Thorne?

Calum privea mai mult ca un observator cum Adair juca din nou rolul de şef, în timp ce el stătea complet neputincios. Îl asculta pe fratele lui dând diverse ordine. Calum nu putea să i-o dea pe Eve acelui bărbat. Bedford ar fi reuşit să o distrugă, când ea se străduise atât de mult să supravieţuiască. Simţi un junghi de durere în stomac.

— Condu-o pe doamna Mattison la spitalul Salvation Foundling, zise Adair. Şi rămâi acolo în caz că Bedford se întoarce. Dacă face asta, ne dai de veste imediat.

— Bine, domnule Thorne.

Thomas o prinse de mână, însă femeia tot nu voia să plece.

— Am făcut tot ce am putut ca s-o ajut pe Excelenţa Sa. Ca o naivă, am crezut că mă pot confrunta cu ducele, zise ea, o lacrimă prelingându-i-se pe obraz.

— Cât de mult m-am înşelat! zise ea, părând că rămase fără aer. Excelenţa Sa este bine?

Îşi dorea să o urască pe acea femeie. Voia să-i spună să putrezească în iad. Şi totuşi, fusese şi el disperat. Ştia ce făcea groaza dintr-un om. Calum oftă. Însă nu avea să-i dea asigurări false cu privire la binele lui Eve.

— Copiii de la spital au nevoie de tine, zise Calum încet. Thomas o să te conducă acasă.

Ea ezită şi apoi plecă cu Thomas. Paznicul voinic o escortă din cameră, închizând uşa în urma lui.

— Ştiai, şopti Adair, tonul lui fiind de rău augur şi mai ameninţător decât urletele lui de mai devreme.

Calum se lovi cu degetele peste tâmple, lăsând tăcerea să-i ofere răspuns.

— Ştiai şi ai lăsat-o să rămână, zise el apropiindu-se. Deşi ştiai cât a suferit clubul nostru după Niall şi Diana, Ryker şi Penelope, nu doar că ai lăsat-o să rămână, ci i-ai păstrat secretul. Se lovi cu palma în piept. Te-ai ascuns de mine? urlă el.

Sentimentul de vinovăţie îl răvăşi pe Calum.

— Nu am putut să o trimit înapoi la Bedford. Cu siguranţă, înţelegi, nu?

— Nu! izbucni Adair, ţâşnind către el până ce vârfurile ghetelor li se atinseră. Nu înţeleg! Neîncrederea se citea în ochii lui care văzuseră multe nenorociri. Nu înţeleg! repetă el pe un ton şi mai înflăcărat.

Nu, nu avea cum. Pentru că, deşi erau fraţi mai apropiaţi decât cei de sânge, nu discutaseră niciodată despre ceea ce simţeau. În afara problemelor legate de clubul care îi susţinea, nu-şi spuseseră dacă aveau sau nu visuri şi care erau acestea. Adair îi cercetă cu atenţie chipul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ducele te-a târât la Newgate, iar tu îi ajuţi sora?

— Nu e responsabilă pentru crimele lui Bedford, aşa cum nici noi nu eram pentru cele ale lui Diggory, zise el încet, încercând să-l facă pe fratele lui să înţeleagă.

Adair clătina deja din cap.

— Nu poate să rămână aici.

Calum era precum un şarpe gata de atac.

— Nu e decizia ta!

Mai degrabă avea să meargă în iad decât să o trădeze pe Eve.

— Nu.

Adair îşi puse mâinile în şolduri şi îi întâlni privirea cu o sălbăticie ieşită din comun.

— E decizia noastră, a tuturor. Permiţându-i să rămână, ne-ai pus pe toţi în pericol.

Furia lui Adair îl făcea să uite de limbajul elegant şi exersat cu sârguinţă şi să revină la accentul londonez.

— O iubesc.

Recunoaşterea acelui fapt îl ameţi. În cameră se aşternu tăcerea. Bărbaţii de pe stradă nu vorbeau despre chestiuni sufleteşti. Probabil, bărbaţii de orice rang evitau astfel de subiecte. Întotdeauna se putea discuta despre cărţi, băutură şi afaceri. Iar acum, Calum îi azvârlise pe amândoi în lumea aceea înşelătoare care era străină pentru amândoi.

— O iubeşti, repetă Adair cu ochii goi.

Pentru câteva clipe, crezuse că acest lucru avea să conteze cel mai mult pentru fratele lui sau cel puţin să însemne ceva.

— Bărbaţii, femeile şi copiii care locuiesc aici numesc acest loc casă, iar tu ai pus în pericol totul şi pe toţi.

Calum tresări, iar Adair îşi continuă atacul:

— Ryker, Penny, copilul pe care îl aşteaptă acum, Niall, Diana, chiar şi eu, vorbi el pe un ton acuzator şi rece. Voi veţi fi bine, aveţi doamnele voastre şi banii.

Calum deschise gura pentru a nega, dar nu reuşi să scoată vreun cuvânt. Pentru că Adair avea dreptate.

Neliniştit, se grăbi către fereastră şi privi străzile reci pe care dormise atâţia ani. Dacă s-ar fi însurat cu Eve, ar fi trebuit să suporte condamnarea societăţii, care nu i-ar fi iertat pentru diferenţa dintre poziţiile lor sociale, dar avea suficienţi bani puşi deoparte ca să le ajungă, aşa cum Eve avea o zestre însemnată.

Ce s-ar fi întâmplat însă cu restul membrilor dacă reputaţia clubului ar fi fost complet compromisă, iar alianţa lor distrusă?

— Ce vrei să fac? întrebă el nervos.

Trăsăturile lui întunecate se pierdeau în fereastra cristalină.

— Ce mă aştept să faci? pufni Adair. Ştii răspunsul deja.

Da, Calum ştia. Ryker, Niall, Adair, Helena – toţi făcuseră un jurământ cu ani în urmă.

Familia avea să fie întotdeauna pe primul plan şi nu puteau lăsa pe nimeni să le pună siguranţa în pericol. Frustrarea şi sentimentul de necontenită iritare îl răvăşi, iar pentru prima dată simţi invidie. Lui Niall i se permisese să iubească unde şi pe cine a vrut. Îl susţinuse necondiţionat în acea uniune, iar acum lui i se refuza această alegere? „Şi totuşi, nu te-ai aşteptat ca Ryker să pună interesele clubului deasupra tuturor?” Calum îşi aminti… Nu contase că Ryker şi Lady Penelope se îndrăgostiseră în cele din urmă. Contase că el, la fel ca Niall şi Adair, se aşteptaseră ca Ryker să facă tot ce trebuia pentru a păstra reputaţia clubului. În reflexia geamului, îl văzu pe Adair plecând. Se întoarse exact când acesta era cu mâna pe clanţă.

— Cum poţi să te aştepţi să o dau pe mâna lui? întrebă el atât pentru sine, cât şi pentru Adair.

— Dacă nu o dai pe mâna lui Bedford, trădezi 379 de oameni care depind de noi.

Cuvintele lui avuseseră efectul unui pumn în stomac. Adair deschise uşa, iar Eve intră.

Ceea ce o oprise să se lovească brutal de Adair fuseseră mâinile lui rapide şi reflexele excelente.

Eve îşi încleştă degetele de la picioare în ghetuţe.

Calum o învăţase că nu trebuia să asculte pe la uşi.

— Iertaţi-mă, se bâlbâi ea.

Ambii fraţi o priviră în tăcere. În tăcerea lor, aceşti doi bărbaţi erau cu adevărat războinici viteji ai străzii.

— Eu… coborî privirea în podea.

Deja spusese prea multe minciuni acestei familii şi nu mai voia să adauge una care să-i explice prezenţa.

Ascultase la uşă. Împotriva ordinelor lui Calum, urcase scările şi se ascunsese în biroul alăturat pentru a asculta tot ce se discutase în acea oribilă întâlnire. Şi, deşi lemnul gros îi ascunsese o parte din răbufnirile lui Calum contra lui Gerald, fratele ei, aşa cum avea obiceiul să o facă, fusese clar precum clopotele de la catedrala St. George.

— Te rog să ne scuzi, zise Calum sec.

Laşă, se bucură că nu era vorba de ea.

— Bineînţeles, zise ea şi făcu o plecăciune, după care se întoarse.

— Adair, milady. Vorbeam cu fratele meu, adăugă Calum, oprind-o.

Milady…

Adair îi privi pe rând, iar ea simţi furnicături din pricina furiei pe care el o emana. Apoi, fără cuvinte, Adair ieşi.

— Ţi-am spus să aştepţi în grajduri, izbucni el de îndată ce închise uşa.

Furia şi frustrarea din cuvintele lui contrastau cu iubitul delicat care o ţinuse în braţe cu douăzeci de minute în urmă… Douăzeci de zile, douăzeci de ani, o viaţă întreagă? „Cum poţi să te aştepţi să o dau pe mâna lui?”

— E fratele meu. Trebuie să ştiu ce condiţii a pus. Dar cât de mult îşi dorea să nu fi cunoscut ameninţările adresate lui Calum, familiei lui şi clubului! Am avut grijă să folosesc doar intrările laterale şi să ascult doar din birourile mele, îi asigură ea.

El ridică braţul, vădit enervat.

— La naiba, Eve! Dacă ar fi cerut inspectarea clubului, te-ar fi găsit, mi-ar fi demonstrat că sunt un mincinos şi ar fi plecat cu tine! ţipă el.

Îi era teamă. Încă de când erau mici învăţase că întotdeauna Calum Dabney se proteja pe sine şi pe ceilalţi prin izbucniri temperamentale. Iar gândul că el era îngrijorat o răvăşea. Nu conta dacă acea teamă era pentru ea, pentru el sau pentru tot clubul Iadul şi Păcatul, ci mai degrabă era alarmant că el simţea acea frică. „Nu-mi doresc asta pentru el…” Deja simţise prea multă teamă. Îl privi cum îşi turnă coniac şi, observându-i gestul nesigur şi şovăitor de a turna, înţelese. El nu mai putea fi al ei. În niciun fel. Simţi o durere în piept.

— Ţi-am zis că nu o să aibă pace până când nu o să fiu găsită, îi zise ea încet, când el în sfârşit o privi.

Calum rămase tăcut. Ea înaintă.

— Ţi-ai permis să crezi că ai putea să-l învingi, dar, din momentul în care a aflat că sunt aici, nimic nu l-a putut opri pe Gerald.

Vorbea cu atât de mult pragmatism, încât îi făcu inima să-i sară din piept.

— Te îndoieşti de puterea mea de a avea grijă de cei care îmi sunt aproape? o întrebă el şoptit, iscoditor şi rece.

— Nu, zise ea tristă. „Dacă nu o dai pe mâna lui Bedford, trădezi 379 de oameni care depind de noi”. Dar nu sunt în grija ta. Sunt aici din proprie voinţă, continuă ea.

El tresări, dar nu se grăbi să o contrazică. Şi de ce ar fi făcut-o? Fusese deja de acord că şederea ei acolo era limitată.

— Ai avut dreptate pe jumătate, murmură ea, împreunându-şi mâinile. Despre sora Mattison, clarifică ea, văzând sprânceana ridicată a lui Calum. Toţi oamenii sunt capabil de trădare, dar unii dintre ei sunt forţaţi să facă asta. A fost obligată să o facă pentru a proteja copiii.

Nu avea de gând să o condamne pe femeia care îi fusese ca o soră, nici să-l forţeze pe Calum să aleagă între ea şi clubul lui. El privea îngândurat spre pahar.

— Ai ierta-o? Ai ierta-o cu adevărat?

Ea încuviinţă din cap.

— Asta datorită bărbatului care m-a iertat pentru nelegiuirile pe care le-am făcut împotriva lui. Şi totuşi, crezi

că aş putea să fiu atât de egoistă încât să mă aştept ca ea să sacrifice copiii din spital? Eve aşteptă până când el îşi ridică privirea. Bineînţeles, nu o judec. Nu e vina ei şi nu aş socoti-o niciodată vinovată, continuă ea insistentă, dorindu-şi ca el să înţeleagă.

Calum nu avea nicio vină, la fel ca sora Mattison. Abia dacă reuşi să-i vorbească.

— Ai putea să mă scuzi, Eve? zise el sec şi se întoarse.

Ea tresări.

— Bineînţeles, iartă-mă, îi răspunse, dar nu ieşi. Calum, îl strigă ea, iar el îşi înălţă capul. Eu…

„Te iubesc!" Nu avea cum să-i spună asta acum. Nu când se lupta cu decizia pe care urma să o ia. Bietul Calum, întotdeauna responsabil pentru tot, nu îşi dăduse seama că, până la urmă, acest pas îi aparţinea ei şi doar ei.

— Îmi pare rău, îi spuse ea.

Eve ieşi, închizând uşa încet în urma ei. Porni pe hol, dincolo de biblioteca unde ea şi Calum făcuseră dragoste, şi ajunse în camera ei. Atinse cu degetul mânerul aurit al uşii. Cât de ciudat era că stătuse acolo doar trei săptămâni, însă cunoscuse mai multă fericire şi pace decât în toţi cei 25 de ani din viaţă!

Capitolul 21

Calum avea doar cinci ore până când ducele de Bedford avea să se întoarcă la Iadul şi Păcatul. Până la urmă, nu Ryker, Niall sau Adair îl puteau ajuta să iasă din această situaţie. Unul dintre servitorii lui îmbrăcaţi în uniformă îi dădu frâiele.

— Aici sunt, domnule.

Calum murmură un mulţumesc şi încălecă. Îl mână pe Tau la pas, iar când ajunse la capătul străzii, porni la galop. Tau, bucuros, o zbughi înainte. Încă se simţea aerul rece al nopţii, iar Calum era recunoscător că vântul îi gâdila faţa.

Pulsul lui accelerat dansa în acelaşi ritm cu zgomotul produs de copitele lui Tau, care se loveau de pietre, în orice alt moment, s-ar fi simţit foarte calm. Călăritul îi aducea aceeaşi fericire pe care o simţea când reuşea să şterpelească o pungă plină şi să dispară fără ca acei lorzi şi doamne să ştie ce li se întâmplase. Nu şi acum.

Cinci ore.

Avea doar cinci ore până când Bedford avea să se întoarcă. Acelaşi nenorocit care îl înjunghiase şi îl trimisese la închisoare. Nenorocitul vicios care îi dăduse permisiunea prietenului lui de a o viola pe Eve.

„Iar acum se aşteaptă să i-o dau înapoi”.

Nu exista urmă de îndoială că Adair avea să-l considere responsabil pentru decăderea clubului când Bedford urma să-i aplice lovitura finală. Simţi din nou o frustrare familiară în minte şi în suflet. Nu-l invidiase deloc pe Niall pentru fericirea lui, dar trebuia să-şi sacrifice propria fericire în numele tuturor. Îşi încleştă maxilarul în timp ce părăsi străzile pline de praf şi mizerie din St. Giles în favoarea celor elegante din Mayfair. Trebuia să recunoască faptul că în aceste momente se simţea egoist, fiind indignat că se sacrifica pentru fraţii lui.

Încetini şi descălecă în faţa unei reşedinţe din stuc alb. Cercetă zona. Chiar dacă domnii şi doamnele din înalta societate nu-i vedeau, ei erau întotdeauna acolo. Privirea i se opri asupra unui băieţel care avea căciula bine trasă pe ochi. Îi făcu semn, iar copilul alergă spre el. Scoase o punguţă şi o aruncă spre mica puşlama, care o prinse cu degetele lui murdare.

— Am nevoie ca tu să-mi păzeşti… cuvintele i se pierdură, precum căciula care părea să înghită capul copilului. Calul, completă el.

Băieţelul era, de fapt, o fetiţă cu plete creţe şi blonde şi cu ochi mari, pătrunzători şi albaştri. I se înmuie inima. Cu obrajii murdari şi cu hainele zdrenţuite, putea la fel de bine să fie Helena, în toţi acei ani în urmă, când fugiseră şi se eliberaseră de Diggory.

— Cine? întrebă fata cu îndrăzneală, îndesându-şi

bănuţii într-un buzunar cusut de-a lungul aracului de la pantaloni.

De câte ori nu purtase şi el veşminte precum cele avute de acest copil!

— Nu mă căutaţi ca să fur pentru dumneavoastră? întrebă ea.

— Nu, zise el încet. Nu caut asta. Am o întâlnire în această gospodărie, îi zise şi arătă către uşa din faţă. Când o să mă întorc, o să-ţi mai dau monede.

„Eu am fost ca acest copil…" Avea aproape aceeaşi vârstă când rămăsese orfan şi apoi evadase din spitalul de copii. Burta fetei chiorâi zgomotos.

— După aceea, dacă eşti interesată de muncă onorabilă, eu sunt proprietarul unei… săli de joc.

Avea un nod în gât. Adevărul despre ameninţarea cu care se confrunta acel local îl lovi cu greutatea unei trăsuri aflate în mişcare.

„Asta pun în pericol. Asta risc. Bărbaţi, femei şi copii care se vor întoarce pe stradă".

— Eu nu caut astfel de lucru despre care vorbeşti tu, îi trânti ea, trezindu-l la realitate.

— E o sală de jocuri. Iadul şi Păcatul. E cea mai bună…

Tresări. Acest lucru nu mai era adevărat.

— Una dintre cele mai bune din toată Londra. Munca ta nu ar implica întinsul pe spate sau oferitul altor plăceri umane. Gândeşte-te! îi zise încet.

Ea se încruntă şi îl privi rece, în tăcere. „Ce fată deşteaptă!" îngrijorarea de pe acest chip era specifică tuturor celor care trăiseră pe străzi. Urcând scările, Calum bătu cu putere în uşă. Cadrul larg din lemn se deschise şi din interior îşi făcu apariţia valetul cu păr grizonant.

— Domnule Dabney, îl salută el.

Faptul că bărbatul nu schiţă niciun gest de uimire când se trezi cu el în uşă la acea oră matinală spunea foarte multe despre profesionalismul lui. Sau poate că era o dovadă a ciudăţeniilor pe care se învăţase să le aştepte din partea familiei ducelui de Somerset.

— Sunt aici ca s-o văd pe ducesă.

Cât de ciudat era să meargă la o simplă fată de pe străzi care se transformase într-o femeie apropiată de membrii familiei regale! Dar pentru unii ca el, experienţa de pe stradă conta.

— Vă rog să mă urmaţi!

Majordomul se întoarse şi porni pe holurile casei elegante. Paşii calmi şi liniştiţi ai servitorului îi trezeau sentimente de frustrare lui Calum. Scoase lănţişorul de la ceas şi verifică ora. Pateu ore şi aproximativ treizeci de minute. „Şi încă nu am nici cea mai mică idee cum aş putea să fac ca toate lucrurile să fie în regulă pentru toată lumea”.

— Domnul Dabney, anunţă valetul.

Cu ochelarii pe nas, Helena ridică privirea de la birou. Surprinsă, sări imediat în picioare.

— Când am spus că mă aştept la o întâlnire imediat, nu am… Tăcu, înmărmurită. Ce e? întrebă de îndată ce servitorul închise uşa în urma lui.

— Avem probleme.

Ea păli şi se grăbi la birou.

— Oamenii lui Killoran?

— Nu, blestemă el în tăcere. Ar fi făcut un dezastru din asta.

— Sunt… aliaţii lui Diggory?

Deşi trecuseră trei ani de la moartea fostului şef de bandă, cei loiali lui continuau să le aducă necazuri celor care îl trădaseră.

— Toată lumea e…

Însă existau diferite forme ale răului, şi ameninţarea existenţială pe care o reprezenta acum Bedford era la fel de periculoasă precum o rană de cuţit.

— Nimeni nu este rănit, o linişti el.

Helena închise ochii şi zise o rugăciune. Apoi îi deschise. Îngrijorarea încă se citea pe chipul ei.

— Ce e? întrebă ea din nou, făcându-i semn spre scaun.

Neliniştit, el refuză să se aşeze. Îşi puse mâinile la

spate şi pomi către fereastră. Trase de marginea aurie din satin a draperiei şi privi afară. Fetiţa care îi ţinea calul se legăna când în faţă, când în spate. Din când în când, se uita de jur-împrejur, apoi se întindea şi îl scărpina pe Tau pe umeri. După care lăsa imediat mâna în jos. De câte ori nu fusese şi el obligat să prezinte o imagine puternică în faţa lumii. Nu avusese timp de slăbiciuni sau de emoţii, nici măcar cu fraţii lui. Doar în grajdurile casei ducelui de Bedford cu tânăra Eve se simţise liber să pună întrebări, să vorbească şi să viseze fără teama de a fi judecat. Helena veni în spatele lui, fâstâcindu-se.

— Avem probleme, repetă el pentru sine. Avea nevoie să audă şi să accepte că prezenţa lui Eve la club asta însemna.

Lăsă draperia. Aceasta căzu la locul ei.

— Contabila…

Helena tresări.

— Doamna Swindell?

El încuviinţă.

— Nu este cine pretindea a fi.

Sora lui miji ochii.

— Cine…

— Numele ei este Evelina Pruitt. Este sora ducelui de Bedford.

Helena ridică atât de tare din sprâncene, încât aproape că îi ajunseseră în păr.

— Sora lui Bedford? Chipul i se întunecă. Sora lui Bedford, repetă ea, clătinând din cap.

Familia lui auzise despre legătura domnişoarei cu ducele. Dar nu ştiau că Eve îi ajutase cu mâncare când avuseseră burţile goale sau că ea îi fusese prietenă. Nu aveau de unde să ştie, deoarece Calum păstrase acest secret faţă de fraţii lui.

— A venit să caute acest post pentru că ea însăşi se află în pericol.

Calum începu să-i explice tot ceea ce se petrecuse de la prima lui întâlnire cu mica ducesă Lena, interviul lui Eve, modul în care îi şterpelise registrele şi ocupase camerele

până la sosirea lui Bedford. Când termină, Helena îl privea contemplativ.

— Aşadar, în schimbul tăcerii, Bedford cere întoarcerea surorii lui, zise ea încet.

El încuviinţă brusc din cap.

— Dacă nu mă supun, o să ne distrugă clubul care a tot suferit de la…

— De la Niall, continuă ea.

Calum tresări. Chicotind, Helena îl lovi uşor peste umeri.

— Cu toate eforturile tale de a mă proteja când eram mică şi apoi ca femeie, nu ai văzut că înţeleg destule. Nici acum nu-ţi dai seama că înţeleg.

Îi zâmbi mai larg şi îl strânse de braţ.

— De aceea, ştiu că ai sentimente pentru Lady Evelina.

El înghiţi în sec.

— Iubire, zise răguşit. O iubesc. Era a doua oară când spunea aceste lucruri în prezenţa cuiva, deşi Eve încă nu auzise aceste cuvinte rostite de gura lui. Calum îşi trecu o mână peste faţă. Nu ştiu ce să fac, şopti el. O iubesc! Calum lăsă braţele în jos. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să fiu cu ea, dar cum să o aleg când toţi ceilalţi vor avea de pierdut? imploră el, în căutarea unui răspuns care avea să îndrepte situaţia.

— Oh, Calum, zise Helena strângându-i mâinile. Câteodată, nu poţi să-i faci pe toţi fericiţi.

El o privea direct. Nu. Nu putea.

— Oricât de mult vă străduiţi tu, Ryker, Niall şi Adair să-mi transformaţi existenţa în ceea ce credeţi voi că trebuie să fie… încă nu aţi învăţat că viaţa nu poate fi controlată. Nu poţi să dai asigurări că localul nostru va fi mereu înfloritor şi de succes. Nu poţi să controlezi deciziile altora. Sau să-l forţezi pe Bedford să rămână tăcut chiar şi după asta. Sunt atâtea lucruri care nu ţin de voinţa noastră!

Îl strânse uşor de mâini, făcându-l să se uite în ochii ei. La aproape 1,85 metri, era mai înaltă decât majoritatea bărbaţilor pe care îi cunoştea.

— Nu putem să controlăm pe cine iubim. Inimile noastre decid asta.

Iar inima lui Calum îi aparţinea lui Eve Pruitt cu mult înainte ca ea să se fi întors în viaţa lui. Dintre toate grajdurile din Londra, soarta făcuse ca el să ajungă la ea, fiindcă soarta ştiuse că ei trebuiau să fie uniţi.

— Atunci, ce să fac? întrebă el trist.

— Laşi dragostea să câştige, îi răspunse ea simplu. Pentru că este singura putere pe care o ai în toată situaţia asta. O ţii aproape şi o să înfruntaţi tot ce va fi ştiind că o ai pe ea, că ne ai pe mine şi Robert, pe Ryker şi Penny, Niall şi Diana şi mulţi alţii care ne sunt acum prieteni şi familie.

Închise încet ochii. „Vreau asta. Vreau să fiu egoist şi să accept darul pe care ea mi-l oferă”. Furia lui Adair îi reveni în minte.

— Adair nu a fost atât de iertător.

Helena pufni.

— Asta e pentru că Adair nu a fost îndrăgostit. Poate că nu-ţi va înţelege decizia acum, dar în timp, când cine ştie ce femeie o să-l cucerească şi o să-l trântească de pământ, aşa cum merită, atunci o să ştie, îi zise ea făcându-i cu ochiul.

— Mulţumesc, îi răspunse el răguşit.

— Pfiu! îl lovi ea. Deja ştiai răspunsul când ai venit la mine.

Se auziră paşi pe hol. Un moment mai târziu, uşa se deschise. Calum şi Helena se uitau surprinşi. Soţul ei, Robert, ducele de Somerset, intră în cameră cu un copil în braţe.

— Cineva e aici să te vadă, iubito… Oh, Calum!

Helena înaintă.

— Discutam chestiuni legate de club.

— E totul în regulă? întrebă ducele, venind către ei.

Ducesa îl gâdilă imediat pe fiul ei sub bărbie, făcându-l să râdă incoerent. Calum îi privea cu drag, dar simţi un val de invidie trecându-i prin vene. Cu mult timp în urmă, crezuse că Iadul şi Păcatul era tot ceea ce avea nevoie, dar nu-şi mai dorea asta. Voia o familie. Copii. Dragoste. Şi

găsise iubirea în braţele lui Eve. Acum îşi dorea totul cu ea.

— O s-o las pe Helena să-ţi explice tot. Vă mulţumesc amândurora, adăugă el.

Se întoarse se plece, dar Helena alergă după el, blocându-i drumul.

— Ce e?

Helena se ridică şi îi oferi un sărut pe obrazul cu cicatrice.

— Când aveam coşmaruri, ai fost fratele care a fost întotdeauna acolo. Lasă-i şi tu pe alţii să fie acolo pentru tine! Sper să găseşti aceeaşi pace pe care am găsit-o şi eu.

Şi, pentru prima dată de când Bedford intrase în clubul lui şi îl ameninţase, Calum zâmbi.

Capitolul 22

Eve nu dormise, dar, în mod straniu, în timp ce-şi făcea ritualul de dimineaţă şi ieşea din camerele ei, tot corpul îi era în alertă. Venise timpul. Sau mai degrabă urma să vină. Gerald trebuia să se întoarcă, iar cândva între plecarea lui din seara trecută şi clipa aceea, ea îşi acceptase soarta – nu-l putea lăsa pe Calum să ia o asemenea decizie, îl ştia mult prea bine, încă de când era băieţelul din grajduri care devenise bărbatul onorabil preocupat de binele celor aflaţi în grija lui. De aceea, ştia că nu avea să cedeze niciodată în faţa ameninţărilor lui Gerald. Privea pierdută spre cadrul de lemn al uşii. Înainte să o părăsească curajul, trase de clanţă şi deschise uşa. Fratele lui Calum era acolo, aşteptând. Eve ţipă şi îşi puse palma peste piept.

— Oh, m-ai speriat!

Un gentleman din aristocraţie şi-ar fi cerut scuze, însă Adair o privi cu seriozitate.

— Milady? Putem vorbi? întrebă el sobru.

Nu mai avea aceeaşi furie glacială din noaptea trecută. Ea îl privi lung, apoi încuviinţă. Adair se întoarse pe

călcâie, iar ea îl urmă, croindu-şi drum pe coridor. Ajunseseră în faţa unei uşi albe, masive, din lemn. O deschise şi o invită să intre. Eve păşi pragul şi cercetă camera necunoscută. Spre deosebire de biroul lui Calum, care era un exemplu de eleganţă şi de bun-gust, spaţiul lui Adair Thorne nu era sofisticat. Biroul lui din mahon nu era poziţionat în centru, ci în partea stângă a încăperii, cu două scaune frumos aşezate în faţa lui.

— Nu vrei să iei loc? o întrebă el, iar ea se aşeză pe unul dintre scaunele de culoarea fildeşului.

Neliniştită de intensitatea privirii lui, se forţă să rămână nemişcată. În mod cu totul surprinzător, Adair nu se aşeză pe scaunul din spatele biroului, ci pe cel de lângă ea. Strângându-şi degetele pe marginea lui, se întoarse în aşa fel încât să o poată privi în ochi.

— În noaptea în care fratele tău l-a aruncat pe fratele meu la Newgate, am descoperit din greşeală unde era, îi spuse fără menajamente.

Îşi simţi stomacul greu la auzul acelor mărturisiri neaşteptate, dar şi din cauza imaginilor pe care i le descrisese Calum despre acel loc oribil.

— Un băiat din banda noastră l-a văzut când era târât din gospodăria voastră şi ne-a anunţat imediat. A trebuit să cercetăm un pic, să vă luăm servitorii la întrebări şi, în final, să plătim pentru a afla ce se întâmplase cu el.

Eve scoase un suspin din pricina şocului.

— Au luat banii de la voi ca să vă răspundă la întrebări?

El încuviinţă, iar pe ea o cuprinse dezamăgirea. Acei servitori loiali – pe mulţi îi considerase ca făcând parte din familie – luaseră bani de la copiii care se luptau pentru viaţă pe străzi.

— L-am găsit. Ne-a costat mai bine de jumătate din averea pe care o adunaserăm pentru a-i câştiga libertatea. Era slăbit din cauza faptului că pierduse mult sânge. Nu putea nici măcar să stea în picioare. Eu l-am cărat pe coridoarele reci ale acelui iad.

Auzindu-l, închise ochii. Ceea ce făcuse Adair era o

ispravă demnă de un bărbat matur. Chiar şi când era doar un băiat, Calum era mai înalt decât tatăl ei şi decât majoritatea bărbaţilor pe care îi cunoştea. Şi cât de slăbit fusese! „Pentru că fratele meu îl înjunghiase, iar eu eram responsabilă fiindcă îl lăsasem pe Calum pe mâinile lui oribile…”

„Nu a fost vina ta…”

În ciuda asigurărilor hotărâte ale lui Calum, fusese vina ei. O lacrimă îşi croi drum printre gene, alunecându-i pe obraz. Detesta că era atât de slabă şi că îi arăta asta lui Adair Thorne, care tocmai îi povestea despre puterea de care dăduse dovadă în acea zi. Simţind privirea lui Adair aţintită asupra ei, se forţă să-i răspundă:

— A fost norocos că te-a avut, îi zise ea răguşită.

În timp ce ea îi adusese numai suferinţă.

— Am fost norocoşi că ne-am avut unul pe celălalt, zise el grav. Calum mi-a salvat viaţa de mai multe ori decât aş fi meritat. La fel Ryker, Niall şi Helena. Pentru că ei aşa au fost mereu, milady. El e un om care salvează oameni.

Iar acum încerca să o salveze pe ea. Eve lăsă privirea în pământ, ferindu-se de ochii lui iscoditori.

— Nu am nevoie şi nici nu mă aştept ca el să mă salveze.

Asta era tot? „Chiar te crezi în stare să-i faci faţă lui Gerald şi planurilor lui odată ce eşti din nou la mâna lui acasă?” Fără îndoială, Lord Flynn stătea la pândă. Scrâşni din dinţi. Ceea ce nu ştiau cei doi bărbaţi era că ea nu ar fi permis niciodată să fie forţată să se căsătorească. Chiar dacă ar fi fost violată şi ruinată de conte. „Sora mea pe jumătate nebună…” Doar că Gerald devenise din ce în ce mai disperat. Mai exista o cale prin care putea să obţină acele fonduri. I se strânse stomacul. Adair se sprijini în scaun şi îşi împreună mâinile peste corpul lui zvelt.

— În ziua în care ai intrat în acest club, ascunzându-te de Bedford, ai câştigat imediat protecţia fratelui meu. Calum este loial. Onorabil. El nu te-ar da afară niciodată.

O privi direct. Eve clipi încet pe măsură ce înţelegea mai bine cuvintele lui. Voia ca ea să plece. Din proprie

iniţiativă. Bineînţeles, nu ar fi trebuit să fie vreo surpriză. Ce motiv avea să creadă că el sau orice altcineva din acel club avea să-i pună în pericol pe toţi doar de dragul ei? Ea era o străină care îi înşelase, al cărei frate îi ameninţa. Nu merita loialitatea nimănui – în special a lui Calum.

— Ce vrei? întrebă ea direct, întorcându-şi scaunul în aşa fel încât să-l privească.

Voia să-l audă spunând-o.

Nu mai putea să continue, aşa că Adair ridică mâinile în aer.

— Nu pot să-mi permit să-ţi spun ce să faci. Calum nu ar... Nu avea să-l ierte că se amestecase. Tuşi în pumn. Clubul ne-a susţinut pe fiecare dintre noi în cele mai întunecate perioade şi ne-a păzit de rele pe care tu nu o să le poţi înţelege vreodată.

Dacă ar fi fost ticălos şi i-ar fi aruncat cine ştie ce invective şi acuzaţii, i-ar fi fost mai uşor decât să fie forţată să suporte acele rugăminţi subtile. O ruga, ceea ce probabil Adair Thorne nu prea făcuse la viaţa lui. Eve se aplecă şi îi cuprinse mâna.

— Îl iubesc pe fratele tău, zise ea încet.

Adair se îmbujoră.

— Şi nu i-aş fi cerut niciodată să facă acest sacrificiu pentru mine.

Se auzi gălăgie pe hol. Adair îţi capul pentru a vedea de unde se auzeau strigătele direcţionate.

„E aici...”

În ciuda curajului simţit mai devreme, ea fu cuprinsă de teamă şi i se puse un nod în gât care nu o lăsa să înghită ori să vorbească. Cu toate că avea o presimţire rea, Eve se ridică.

— Am zis să ieşi afară! Nimeni nu trece prin zidurile astea fără...

Accentul londonez fu oprit de un strigăt lung, de o bufnitură şi apoi de linişte.

— Ascunde-te după biroul meu, îi ordonă Adair, ridicându-se în picioare la auzul sunetelor de uşi izbite pe hol.

Urmară alte ordine, ţipete şi zgomote înfundate şi apoi linişte.

— Stai jos!

Scoţând un pistol din curea, Adair înaintă spre intrare. Eve îi zâmbi trist. În ciuda dorinţei de a o vedea plecată, el îi demonstra cât de mult semăna cu fratele lui. Acea nevoie de a proteja şi de a apăra îi făcea unici, era o parte din ei. Aflat lângă uşă, o privi atent.

— În spatele biroului! ordonă el.

„E timpul…” Ea clătină din cap şi se îndreptă spre mijlocul camerei tocmai în momentul în care uşa se deschise. Cineva lovise cu atâta putere, încât uşa ricoşă din perete. Văzu apoi mâna fratelui ei oprind uşa. Eve suspină, privindu-l cum îl ameninţa pe Adair cu pistolul.

— Pune-l jos, şopti el.

Adair ezită, însă apoi aşeză arma încet pe podea. Ea privea înlemnită. Şi totuşi, un zumzet familiar îi umplu urechile – nu era fratele care o îngrozise cu o seară în urmă şi din cauza căruia avusese coşmaruri, ci altul pe care nu se gândise vreodată că mai avea să-l mai vadă.

— Kit, şopti ea, înaintând pas cu pas.

Se opri. Îi era frică să respire. Îi era teamă să mai spună ceva. Era înfricoşată de gândul că un pas greşit ar fi făcut ca momentul să se încheie, la fel şi visul cu el.

— Evie, îi zise el răguşit, foarte real şi cât se poate de viu.

Plângând, ea traversă camera. El o îmbrăţişă imediat şi o sărută pe tâmple.

— Oh, Doamne, Evie! Îmi pare atât de rău! Nu am ştiut!

Zgomotul pieptului lui în timp ce vorbea şi mirosul specific de uleiuri erau dovada că era real. Începu să plângă în hohote, în braţele lui.

Se terminase.

*

Calum descălecă, dădu frâiele unui servitor şi urcă

treptele clubului cu sentimentul neobişnuit de sfârşit şi pace. Cercetă camera. La acea oră matinală, mesele erau în mare parte goale, cu excepţia celor mai destrăbălaţi lorzi. Privirea lui se opri asupra lui Adair.

Aşezat lângă masa de noroc, vorbea cu Harpe, unul dintre cei mai bătrâni dealeri, un bărbat care era cu ei de la înfiinţarea clubului. Adair vorbea cu degajare şi calm, lucru ce contrasta cu bărbatul pe care îl părăsise în această dimineaţă. Calum îl privi în timp ce discuta. Adair fusese întotdeauna liderul tăcut al grupului lor. Nu condusese cu aceeaşi rigiditate şi evidentă putere precum Ryker, dar, în modul său propriu, îi era egal – sau poate chiar îl întrecea. Clubul urma să aibă de suferit, dar ei aveau să supravieţuiască, aşa cum o făcuseră întotdeauna. Apoi, eventual, clubul avea să înflorească, pentru că asta era ceea ce făceau ei. Iar într-o zi, ei aveau să fie mai puternici datorită iubirii şi partenerilor pe care îi găsiseră şi care le întăriseră familia. În timp, aşa cum sugerase Helena atât de înţelept, Adair avea să vadă asta. Nu putea să uite prea curând, dar urma să o facă. Copleşit de dorinţa arzătoare de a o vedea pe Eve şi de a-i mărturisi tot, de a-i oferi tot ce avea, Calum pomi hotărât dincolo de sălile de joc. Fratele său înălţă capul, îi şopti ceva dealerului şi apoi i se alătură lui.

— Vreau să vorbesc cu tine, zise Adair, mergând cu uşurinţă în acelaşi pas cu el.

— Mai întâi trebuie să vorbesc cu Eve.

Se abţinuse să-i spună cuvintele pe care le merita. Dar acum avea să îndrepte acest lucru. Simţi valuri de căldură şi recunoştinţă.

— A plecat.

Calum deja trecuse de paznicul aflat lângă scara ce ducea către apartamentele private când înţelesul cuvintelor lui Adair îl ajunse din urmă. Încetini paşii. Nu-l auzise bine. Îşi imaginase acele cuvinte…

— A venit fratele ei mai devreme.

În timp ce Adair trăncănea, Calum simţi un ţiuit în urechi. Respira puternic şi repede, străduindu-se să tragă

aer în plămâni…

— Aşa că totul s-a rezolvat…

Cu un răget, Calum îl prinse pe fratele său de umeri şi îl izbi în perete. Paznicii strigară şi apoi se opriră, decizând să nu intervină.

— Ai lăsat-o să plece! ţipă, trântindu-l pe Adair de perete.

Bărbatul, mai mic de statură, mârâi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă! Este cel mai bine aşa. Ea…

Calum îl lovi cu pumnul în bărbie. Fratele lui se împletici şi apoi îşi reveni. Stăpân pe picioare, ridică mâinile, pregătit de luptă.

— E mai bine că a plecat.

Cu un urlet, Calum se aruncă asupra lui. Însă Adair avea avantajul că era calm şi îl prinse de încheietură. Întorcându-i mâna la spate, îl izbi la rându-i de peretele opus.

— Nu ne batem în sala de jocuri, bolborosi el una dintre cele mai vechi reguli ale clubului.

Nu, nu se băteau. Nu mai făcuseră asta de când se luptaseră pentru aceleaşi resturi pe stradă – membri în bande diferite, care în final ajunseseră să facă front comun.

— Du-te dracu’! scuipă el.

Respirând sacadat, se eliberă.

— Cum ai putut să-l laşi pe nenorocitul ăla să o ia? întrebă el, ridicând pumnul să lovească, dar fu oprit de cealaltă mână a lui Adair.

Se blocau reciproc, precum doi războinici primitivi, amândoi refuzând să cedeze măcar un centimetru.

— Nu am dat-o afară, zise Adair printre dinţi, cu faţa roşie şi transpirată. A ales să plece.

— Imposibil!

Nu ar fi plecat. „Ce asigurări i-ai dat noaptea trecută că avea să rămână sau, mai rău, că îţi doreai să rămână?” Trase aer în piept. Cum de nu ştia ce devenise pentru el? „Pentru că nu i-ai arătat asta niciodată”. Tresări, iar Adair profită imediat de neatenţia lui. Gâfâind, fratele lui îl

împinse şi îl atenţionă cu un deget.

— A ales să plece, repetă el.

Pentru că era onorabilă. Pentru că nu putea să rămână ştiind că îi punea clubul în pericol. Ar fi preferat să îşi rişte siguranţa cu bastarzii de Bedford şi Flynn. Gemu de durere.

— Ştii ce o să-i facă şi totuşi ai lăsat-o să plece, şopti el.

Cine era acest bărbat din faţa lui? Se întoarse să plece, când Adair strigă:

— Ai înţeles greşit.

Adair se uită în jur, concediind audienţa cu o privire autoritară. Toată lumea se întoarse la treabă. Coborând tonul, Adair îl prinse pe Calum de umăr.

— Nu ai auzit niciun cuvânt din ce am spus, nu? Celălalt frate al ei, care e de mult plecat, s-a întors din misiunile lui pentru Ministerul de Interne.

Nu era vorba de Bedford. Fratele ei drag – atunci când era prezent –, dar care lipsea, pe care ea spera să-l revadă. Îl cuprinse un val de uşurare.

— S-a terminat, zise Adair încet, strângându-l uşor de umăr.

„S-a terminat?”

— Asta zici tu? întrebă absent.

Adair ridică din umeri.

— Ea este în siguranţă. Clubul este bine, iar noi putem să continuăm fără teama de a fi descoperiţi.

Oare fratele lui credea că, de fapt, ce conta cel mai mult era că Eve nu se mai afla în pericol şi plecase de la club? Sau poate că nu-i păsa?

— O iubesc, şopti el.

— Eu nu am de gând să port această conversaţie pe o scară blestemată.

Adair înaintă, dar de această dată Calum nu se mai retrase.

— Putem să avem această discuţie aici sau în sălile de jocuri, sau în birourile mele, nu contează. Nimic nu se schimbă. O iubesc, Adair!

Celălalt bărbat se feri.

— O iubesc, repetă Calum. Vreau să auzi asta ca să înţelegi că nimic nu mă va opri să o iau de nevastă!

„Dacă o să mă accepte”.

Lui Adair îi pulsa o venă din dreptul ochiului stâng.

— Eşti nebun! Vorbele lui înăbuşite răsunară pe scară. Ai arunca toată siguranţa şi securitatea acestor oameni – arătă spre sala din spatele lui – pentru o femeie!

Dumnezeu să-l ajute pentru că era un bastard egoist şi plin de sine…

— Da, aş face asta, ripostă el.

— O să supravieţuim.

— O să supravieţuim? Atât ai de spus?

Adair explodă într-un râs zgomotos. Umerii îi tremurau şi lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Vorbeşte acelaşi bărbat care l-a susţinut pe Ryker să se însoare pentru a salva clubul? icni Calum.

— Am greşit.

Era pur şi simplu recunoscător că greşeala lui nu-l costase pe Ryker fericirea pe care el o găsise cu Eve. Asigurările Hellenei îi reveniră în minte într-o zi, o să-ţi dai seama şi tu”.

Calum se întoarse.

— Unde pleci? strigă Adair în urma lui.

— Să găsesc o lumânare.

— O lumânare?

Spre surprinderea lui Adair, Calum putea să se declare cu uşurinţă nebun şi să se ducă la Bedlam.

Lăsându-l pe fratele său şi protestele lui în urmă, Calum râmji.

Capitolul 23

Fratele ei avea o casă în oraş.

Ce straniu era că se gândea la asta având în vedere zilele pline de groază pe care le trăise în ultimele trei săptămâni! Şi totuşi, nu ştiuse că el avea o casă în Londra.

Aşezată pe bancheta de lângă fereastră, care dădea spre străzile din Grosvenor Square, Eve ridică genunchii şi trecu cu privirea prin biblioteca bine dotată. Cercetă cu atenţie rafturile lungi şi canapeaua din piele. Kit era fratele ei şi îl iubea, însă nu putea nici măcar să-şi imagineze ce fel de cărţi pusese pe acele rafturi. Nu ştia ce visuri avea şi nici cine erau prietenii lui.

De când murise tatăl lor, iar toate scrisorile pe care i le trimisese se întorseseră necitite, trecuse de la speranţă la disperare, iar în cele din urmă, la acceptare. Kit îi fusese devotat toată viaţa – când fusese prin preajmă… Adevărul era că fusese mai mult plecat decât parte din viaţa ei. Oh, dar îl iubea şi avea să-l iubească mereu! El reprezentase cel mai drag vis pe care îl avusese ea cu privire la familie şi nu înţelesese acest lucru până ce nu-l întâlnise pe Calum Dabney.

În toţi anii de singurătate şi tristeţe, avusese un singur an din viaţă în care cineva fusese acolo – un prieten. În acele zile pe care le petrecuseră împreună pe atunci – şi din nou, fugitiv, acum – ea îi dezvăluise lui Calum mai multe despre propria persoană decât oricui altcuiva.

— Şi l-am pierdut din nou, şopti Eve în tăcere, sperând că putea să accepte adevărul.

O durea inima. Nu. Nu o ajuta. Lacrimi înţepătoare o făceau să vadă ca prin ceaţă. Clipi frenetic.

— Pot să intru? strigă fratele ei Kit din pragul uşii.

„Nu te lăsa niciodată prins pe nepregătite…”

Îşi mută privirea înapoi la fereastră şi se şterse delicat la ochi.

— Bineînţeles.

Ce permisiune stupidă, dat fiind că era casa lui Kit! Eve se grăbi să se ridice, însă el îi făcu semn să stea liniştită. Avea pielea măslinie şi părul negru – semăna atât de mult cu fratele ei mult iubit, însă avea o ascuţime a privirii pe care nu şi-o aducea aminte.

Oricum, nu-şi amintea nici când el învârtise un pistol şi lovise nişte paznici voinici pentru a ajunge la ea. Fluturându-şi haina de la costum, se aşează lângă ea.

— Evie, îi vorbi el vădit nostalgic.

Oare şi el avea amintiri cu ea care erau atât de diferite de realitate?

— Nu am ştiut cum au fost aceşti ani pentru tine, zise el sobru. Şi ar fi trebuit să ştiu. I se întunecă faţa. Am ştiut întotdeauna cum era el.

— Amândoi am ştiut, completă ea mai mult pentru sine.

Şi totuşi, făcuse greşeala de a avea încredere în el când fusese vorba de Calum, în copilărie. Ridică privirea spre Kit.

— Oare ce s-a întâmplat cu el? întrebă ea, în speranţa că el avea să înţeleagă ceea ce ea nu pricepuse niciodată despre fratele ei mai mare.

Kit se şterse cu o mână la gură şi apoi lăsă braţul în jos.

— Unde lucrez eu, la Ministerul de Interne, există bărbaţi şi femei care şi-ar vinde şi sufletul pentru secretele Guvernului. Ar face asta pentru averi, faimă sau prestigiu. Apoi mai sunt alţii...

Calum se chinuise şi se folosise de tot ceea ce avea pentru a supravieţui pe stradă, iar asta îl şlefuise în bărbatul care îi ajuta pe alţii fără resentimente. Şi totuşi, Gerald, care se născuse cu lumea la picioare, avea sufletul întunecat şi rău.

— Oare ce ar fi putut să-şi dorească de la viaţă? se întrebă ea.

Kit îi zâmbi.

— Gerald e doar unul dintre mulţi alţii. Pentru el, nu există explicaţie sau înţelegere. Unii oameni se nasc răi, iar fratele nostru se numără printre ei.

Zâmbetul îi dispăru.

— Înţeleg că te-ai refugiat într-o sală de jocuri.

Ea încremeni la schimbarea bruscă a subiectului.

— Iadul şi Păcatul. Ascunzându-te de Gerald. Ce a

făcut?

Simţea în tonul vocii lui promisiunea răzbunării şi firele morţii.

Pentru câteva clipe, Eve luă în considerare să-i spună lui Kit totul. Se gândi să se întoarcă în trecut, când îl găsise pe Calum şi apoi îl pierduse din cauza cruzimii fratelui lor. Dar trecutul nu putea fi schimbat, nici măcar o parte din el. Faptul că i-ar fi spus de nelegiuirile lui Gerald nu avea să le şteargă ori să o scape de sentimentul de vinovăţie. La fel cum simţea că nu era în regulă să-i spună lui Kit, care era mai mult un străin pentru ea, de legătura ei specială cu Calum.

— A încercat să mă folosească într-unul din jocurile lui cu unul dintre prietenii lui nenorociţi, zise ea în cele din urmă. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Aproape că se întâmplase şi, dacă Lord Flynn nu ar fi fost atât de beat, cine ştie cum ar fi stat lucrurile. Kit o privi pătrunzător, iar ea strânse pumnii puternic, pregătindu-se pentru alte întrebări.

— Eram pe continent, Eve, zise el încet, pe un ton vinovat. În calitate de al doilea născut, am crezut că nu există ceva mai important decât să-mi fac un nume şi avere.

Simţi tensiunea din vocea lui.

— M-am înşelat, zise el răguşit. Gerald a găsit scrisorile pe care le-a trimis avocatul tatii, domnul Barry, şi pe ale tale şi… Trase nervos aer în piept. Dacă aş fi ştiut toate astea, cum a fost viaţa ta, m-aş fi întors şi aş fi lăsat Ministerul de Interne şi blestemata de carieră.

— Nu face asta! îl avertiză ea.

Odinioară, o distrusese ideea că el fusese plecat. Acum, dat fiind că îl găsise, era sănătos şi fusese aşa în tot acest timp, se simţi împăcată. Mai mult, ştia că, dacă el nu ar fi fost plecat, ea nu s-ar fi mutat niciodată la Iadul şi Păcatul. Şi nu şi-ar fi dorit niciodată să schimbe pentru nimic în lume acele zile pe care le-a avut cu Calum Dabney.

— Nu vreau să te simţi vinovat din cauza mea ori să regreţi că ai vrut să-ţi faci o viaţă pe gustul tău.

— Dar…

— E în regulă, zise ea cuprinzându-i mâna.

— Nu e în regulă, rosti el tensionat. Ai fost responsabilitatea mea…

Eve îşi pierdu răbdarea şi se ridică în picioare.

— Nu sunt responsabilitatea ta! strigă ea.

Toată viaţa ei fusese un soi de povară pentru ceilalţi, o persoană care trebuia îngrijită şi protejată, dar ea voia mai mult. Întotdeauna îşi dorise mai mult.

— Nu sunt responsabilitatea nimănui, nici a ta, nici a lui Gerald, nici a lui… Calum ar fi vrut să spună. A nimănui, încheie ea slăbită.

Kit deschise gura încet şi apoi se ridică în picioare.

— Ai dreptate, zise el în final, oferindu-i consideraţia pe care o merita, una pe care Gerald ar fi preferat să-şi taie limba decât să o admită.

— Eşti sora mea şi meriţi mai mult decât doi fraţi nenorociţi.

Eve oftă.

— Un frate nenorocit. Tu pur şi simplu ai avut de lucru pentru Ministerul de Interne. Nu te invidiez pentru că ai vrut să-ţi faci viaţa ta, zâmbi binevoitoare, doar că aş fi vrut să fiu parte din ea.

Kit se apropie.

— Acum sunt aici şi nu plec nicăieri.

Odată, acest lucru ar fi fost suficient. Să-l aibă aproape pe fratele care ar fi făcut orice pentru ea, însă în acel moment el nu era sigur dacă ea şi-l amintea în acest mod.

— Şi la sala de jocuri cum a fost? Ai avut probleme sau te-au rănit cumva?

— Nu, zise ea atât de vehement, încât îl făcu să se încrunte.

Clătină frenetic din cap.

— Cal… Domnul Dabney, se corectă ea imediat sub privirea intensă a lui Kit. Domnul Thorne… Toată lumea a fost drăguţă. M-au respectat şi m-au tratat cu bunătate.

Îşi blestemă acel tremur al vocii şi îşi drese glasul în

încercarea de a-l ascunde.

— Mi-au oferit siguranţă şi protecţie.

Vorbea de lucruri frumoase, dar i se părea greşit să-l menţioneze pe Calum şi tot ce îi arătase în vremuri atât de sumbre. Calum şi fraţii lui meritau mai mult decât nenorocirea pe care Eve le-o adusese pe cap.

— Gerald i-a ameninţat că o să le distrugă clubul pentru că au angajat o lady. A ameninţat că va spune în înalta societate că eu şi domnul Dabney eram… I se înflăcărară obrajii şi se rugă ca fratele ei să perceapă acea roşeaţă drept ruşinea specifică unei domnişoare. Evitând privirea lui Kit, tuşi în palmă. Ar fi fost teribil de greşit ca clubul lui Calum să sufere pentru că eu i-am înşelat cu privire la identitatea mea.

— O să vorbesc cu Gerald.

Acea răceală din ochii lui era ca un fel de asigurare că nu avea să-i permită fratelui lor să ruineze Iadul şi Păcatul. Se aşternu o tăcere ciudată în încăpere, în timp ce Eve şi Kit stăteau ca fraţii, dar în acelaşi timp ca doi străini.

— M-am gândit că aş vrea să-mi explorez noua casă, zise ea în final.

Casă. Iadul şi Păcatul fusese o casă mai mult decât toate reşedinţele familiei lor.

— Bineînţeles. O să rog menajera să-ţi arate…

— Îţi garantez că nu am nevoie de un tur, zise ea crispată. Asta ar tăia din farmecul explorării. Cred că tu, dintre toţi oamenii, poţi să înţelegi cel mai bine.

El râânji.

— Într-adevăr.

Kit făcu o plecăciune şi porni spre uşă. Se opri în prag. Ea îl privi întrebătoare.

— Şi există ceva adevăr în spusele lui Gerald?

Uimită de acea întrebare neaşteptată şi sinceră, Eve clătină repede din cap. Prea repede. Se opri din mişcările frenetice.

— Nu. Eram prieteni, se mulţumi să zică. Am devenit prieteni.

Fratele ei se încruntă din nou, dar de această dată

fără a mai întreba ceva, apoi ieşi. Poate că era nerecunoscătoare, întrucât, în ciuda tuturor anilor în care îi fusese dor de Kit şi în care şi-l dorise acasă, acum se simţea eliberată că el plecase. Nu voia să-i răspundă la alte întrebări. Aşa cum îi spusese, tot ceea ce se întâmplase era deja trecut, iar acum nu-i rămăsese decât durerea pentru ceea ce ştia că nu se mai putea întâmpla.

Amorţită, Eve începu să se plimbe prin bibliotecă şi prin holurile casei. Mai mică decât reşedinţa pe care o numeau acasă, dar la fel de elegantă cu mobila închisă la culoare de tip Chippendale şi cu tapetul din satin, era cu siguranţă casa unui burlac.

Şi ştia că nici unui celibatar, indiferent cât de devotat era ca frate sau intenţiona să fie, nu i-ar fi plăcut să aibă o soră pe cap. Cu atât mai mult o fată bătrână. Şi totuşi, în două luni, Eve nu avea să mai fie la mila nimănui – nici a lui Kit, nici a lui Gerald şi nici a lui Calum.

Acele fonduri care reprezentau apogeul independenţei ei şi speranţele spitalului de copii aveau în final să-i aparţină. Şi oare unde erau bucuria şi exaltarea gândurilor de independenţă? Eve ajunse la capătul peretelui tapetat şi se opri, privind în gol spre peretele din faţă. Independenţa fusese cel mai mare vis pe care îl avusese vreodată! După ani de teroare din cauza fratelui ei şi după ani de frică, se gândea la acele fonduri care aveau să-i ofere libertate. Se gândi la binele pe care putea să-l facă pentru spitalul de copii cu moştenirea.

Acum însă avusese parte de câteva licăriri despre ce însemna viaţa alături de un partener, de cineva care să-i împărtăşească interesele şi care i-ar fi fost alături în eforturile dedicate spitalului de copii. Trase tremurând aer în piept.

— Opreşte-te! şopti ea.

— Milady, aveţi nevoie de ajutor? întrebă o cameristă, trezind-o din reverie.

Forţându-se să zâmbească, deşi nu simţea acest lucru, Eve îi făcu semn cu mâna.

— Mulţumesc. Nu. Eu doar… Eu…

„Mă afundam în propria nefericire”. Cât de patetic suna! zâmbi din nou forţat şi îşi continuă explorarea prin casa lui Kit. Coborî pe scara frumos spiralată, către parter. Atrasă de vacarmul din bucătărie, Eve se îndreptă către acele sunete familiare. De îndată ce intră, totul încremeni. Dintr-odată, toţi bărbaţii, femeile şi copiii făcură reverenţe simultan.

Pe Eve o dureau obrajii din pricina atâtor zâmbete forţate. Şi, înainte ca unul dintre servitorii mult prea atenţi să se apropie, deschise uşa şi ieşi către grajduri. Inspiră puternic aerul de primăvară şi, fără a slăbi pasul, înaintă spre grajduri. Ajungând la cel mai apropiat, Eve intră.

Calul, un armăsar murg, nechează, parcă salutând-o. Eve închise ochii şi se pierdu în ritmul calm şi domol al grajdurilor. Un cal nu ştia şi nici nu era interesat de poziţia unui om. Ei vedeau doar oameni… Pentru o scurtă perioadă, la Iadul şi Păcatul, fusese tratată la fel. Se aşeză pe podeaua plină de fân şi se sprijini de perete.

Oamenii de la club – Calum, Adair, servitorii şi paznicii – nu o trataseră ca pe o domnişoară răsfăţată. Nu-şi ascundeau privirile, nu făceau plecăciuni sau reverenţe, iar ea îşi dorea să se întoarcă la asta. Să fie totul ca înainte. Şi voia asta cu el, cu Calum în viaţa ei. Uşa scârţâi, trezind-o din gândurile amare. Privi în sus. Înmărmuri, înfricoşată că orice mişcare i-ar putea distruge visul pe care îl avea şi ar face să dispară figura care tocmai stătea deasupra ei. Calum îşi scoase pălăria şi o îndoi pe margine, mai nesigur decât îl văzuse de când se cunoşteau. Avea să-l vadă pentru ultima oară tot în grajduri. Era ca şi cum se încheia cercul, acum complet, al întâlnirilor lor şi al relaţiei.

— Am crezut că eşti mai atentă şi ştii că nu te poţi lăsa prinsă cu garda jos.

Căută să-i spună ceva tăios, dar nu reuşi.

— De unde ai ştiut unde să mă găseşti?

El îi zâmbi crispat, cu jumătate de gură.

— Dacă aş fi onorabil, ţi-aş spune că am bătut la uşa principală la fel ca oricare alt domn şi că am fost condus aici de fratele tău amabil.

Ea îi zâmbi. Calum îşi puse din nou pălăria pe cap.

— Dar eu nu am fost niciodată şi nici nu voi fi unul dintre acei lorzi. După ce ai plecat, am ştiut că, până la urmă, o să te găsesc aici.

Bineînţeles. Acolo le era menit să fie. Doar că el nu avea dreptate.

— Întotdeauna ai fost mai onorabil decât orice bărbat născut cu titlu.

Disponibilitatea lui de a ajuta atât de mulţi oameni era o mărturie a acestui lucru. Apoi interveni realitatea.

— Ce cauţi aici? zise ea ezitantă, încercând să-i înţeleagă prezenţa.

Calum întinse o mână, iar ea automat o cuprinse într-a ei, unindu-se cu palma lui mare şi plină de bătături. O ajută să se ridice.

— În graba de a pleca, în această dimineaţă, milady, ai uitat ceva.

— Da?

Cuvintele îl făceau real, iar ea începu să-l desluşească dincolo de uimirea pe care o simţise datorită apariţiei lui neaşteptate.

— Da, ai uitat ceva. Mai multe lucruri.

De aceea venise.

— Oh, zise ea sec.

Valiza, boneta şi lucrurile.

— Nu trebuia să te deranjezi din cauza asta.

Grajdurile îngrămădite păreau dintr-odată mult prea mici pentru a face faţă figurii de lângă ea. Eve trecu pe lângă Calum, dar nu ajunse afară.

— Pe mine.

Calum întinse mâna după a ei, prinzând-o delicat, dar hotărât de încheietură. O întoarse cu faţa către el. O emoţie nedefinită strălucea în ochii lui.

— M-ai uitat pe mine, doamnă!

Inima ei o luase razna.

— Eu… Clătină din cap. Nu înţeleg, şopti ea.

El vorbi.

— M-am întors şi am aflat că ai plecat şi ai luat cu tine

inima mea.

Ea suspină şi îl cuprinse, strângându-l la piept, căutându-şi cuvintele.

— Mi-ai luat toată fericirea. Şi toate motivele pentru care puteam să zâmbesc, zise el, ascultându-i respiraţia precipitată. Credeam că ţii la mine, adăugă înghiţind în sec. Poate chiar că mă şi iubeşti.

— Dar te iubesc, şopti ea. Întotdeauna te-am iubit. De aceea am plecat!

Cu siguranţă, înţelegea asta, nu?

— Şi tot ce ţi-ai dorit era ca acel club…

— Să nu presupui că ştii ce mi-am dorit Eve, că, dacă ai fi ştiut atunci, ai fi înţeles că tu eşti singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată.

Inima îi bătea cu putere.

— Şi nu ai dreptul să decizi ce e mai bine pentru mine sau pentru clubul meu. Nu ai dreptul să pleci ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, îi zise el aspru, eliberând-o repede.

Dumnezeule, suferea pentru că ea plecase!

— Te iubesc, îi zise Eve din nou, încercând să-l facă să înţeleagă. Dar…

— Să nu mai pomeneşti clubul ăla blestemat acum şi nici în viitor, doamnă!

Închise gura, dar încercă din nou. Trebuia să-l facă să vadă asta.

— Nu te puteam lăsa să-i sacrifici pe toţi pentru mine.

Îl iubea prea mult ca să-i permită să-şi abandoneze visurile pentru ea.

— Oh, Eve, zise el răguşit! Întotdeauna te gândeşti la alţii. Te-am iubit de când erai o fetiţă care avea grijă de o puşlama…

— Nu ai fost niciodată o puşlama.

Ea nu-l văzuse niciodată aşa.

— Ai fost – chiar şi când mi-ai furat registrele – prietena mea. Ai fost prietena mea!

Ea făcu o pauză.

— Dacă te gândeşti bine, nu le-am furat, zise ea

provocator. Registrele tale. Mai mult le-am împrumutat.

— Chiar şi când te-am urmărit la spitalul Salvation Foundling.

— M-ai urmărit pentru că nu aveai încredere în mine, sublinie ea.

— Eve? o întrebă el râzând.

Clipind des, cu ochii înlăcrimaţi, ridică privirea.

— Poţi să mă laşi să fac asta?

— Nu ştiu ce vrei să…

— Pentru că eu nu simt un domn, fără îndoială. Pentru că, dacă aş fi, nu m-aş codi ca un nătâng să te cer de nevastă.

Eve îşi duse mâna la gură.

— Încerc cu disperare să fac asta cum trebuie şi văd că nu-mi iese.

Vârî mâna în interiorul jachetei şi scoase o lumânare. Ea îşi înălţă capul. Liniştea se aşternu peste grajduri, fiind întreruptă doar de nechezatul cailor.

— Odinioară, mi-ai zis că grecii aprind lumânări pe torturile de ziua lor, zise el solemn.

— Şi suflă în acele flăcări, trimiţând dorinţe către ceruri, îi continuă ea fraza, atingând ceara albă.

După atâţia ani, încă îşi amintea de poveştile pe care le împărtăşiseră.

— Am refuzat acea propunere de atât de multe ori! Acum o vreau.

Inima îi tresăltă, simţindu-i hotărârea din glas.

— Vreau acel blestemat de tort, vreau acea dorinţă şi le vreau pe toate doar cu tine!

Eve se ridică şi îl sărută.

— Oh, Calum, suspină ea, cuprinzându-i chipul cu mâinile.

— Nu ai avut niciodată nevoie de o dorinţă. Am fost a ta de când ai intrat în acele grajduri şi voi fi întotdeauna a ta.

— Te iubesc, Eve Pruitt, îi zise Calum încet, prinzând-o de încheietură şi sărutând-o lung. Iar când sunt cu tine, sunt acasă.

Îşi împreunară mâinile.
— Suntem acasă când suntem împreună.

Epilog

Eve nu-şi dorise niciodată avere, dar, aşezată în biroul ei de la spitalul de copii şi evaluând rapoartele despre mâncare, avea o recunoştinţă profundă faţă de tot ceea ce le oferiseră acele fonduri. Eve trecea cu viteză prin foi, completând rapoartele lunare ale spitalului Salvation Foundling.

La scurt timp după ce se căsătorise cu Calum şi intrase în posesia zestrei, fondurile fuseseră folosite pentru a ajuta acea instituţie care ajunsese să însemne atât de mult pentru ea. Un număr de pe registru îi acaparase toată atenţia. Cincizeci de copii. Făcu o pauză şi privi locul în care tocmai se uscase acel număr pe care îl scrisese mai devreme, în acea zi.

Acesta era doar începutul. Copiii care tocmai îşi găsiseră adăpost în camerele extinse ale spitalului erau primii. În noaptea în care fuseseră reuniţi, Calum îi propusese să-şi extindă influenţa şi asupra altor spitale şi locuri din toată Anglia. Zâmbi emoţionată. Cu fondurile lor combinate, avuseseră grijă nu doar de copiii de acolo, ci şi de alţi băieţi şi fetiţe de pretutindeni, care trăiseră pe stradă, aşa cum o făcuse odinioară soţul ei. Aceste tinere suflete aveau să fie cruţate de câteva dintre ororile pe care el le cunoscuse, iar cei care văzuseră prea mult întuneric aveau să cunoască lumina. Oare câţi bărbaţi care aveau o afacere de succes şi-ar fi dedicat şi timpul, şi banii unor astfel de cauze? se auzi un ciocănit. Ridică privirea. Era ca şi cum îl invocase pe soţul ei doar gândindu-se la el.

Avea fluturi în stomac ori de câte ori îl vedea. Elegant în postura sa, Calum se sprijinea de uşa de la intrare.

— Oare soţia mea este mult prea ocupată ca să mă poată însoţi la o plimbare?

Simţi atâta bucurie în suflet! Puse peniţa jos.

— Nu sunt niciodată prea ocupată pentru soţul meu, protestă ea, în timp ce el înaintă şi îi dădu un sărut.

Căldura atingerii lui îi trezi dorinţa.

— Doar că uneori mă pierd prin cifre, şopti ea, când el îşi ridică privirea.

Apoi ea făcu ochii mari.

— Am întârziat la întâlnirea noastră.

O prinse jucăuş de sub bărbie.

— Cu cinci minute, doamnă Dabney. Oare ar trebui să te dau afară pentru o astfel de ofensă?

Începu să zâmbească şi se abţinu să nu-i rânjească. Încercând să pară sobră, îi întâlni privirea.

— Ştiu din surse sigure că ai fost suficient de blând cu fosta ta contabilă încât să-i oferi prezumţia de nevinovăţie şi ai angajat-o, deşi ea întârziase cinci zile, spuse ea pe un ton grav.

— Aşa am făcut? întrebă el prefăcându-se şocat. Atunci înseamnă că a fost o obrăznicătură tentantă, care m-a captivat de la început.

Ea clipi din gene şi strânse din buze.

— Oh, zise el ca să o necăjească, iar ea se îmbufnă.

Calum o prinse de mână.

— Aveam o întâlnire la grajduri.

Râzând, îi permisese să o conducă pe holuri, afară, unde erau grajdurile complet renovate.

— Se pare că o să ne tot întâlnim aşa, îi zise ea pe nerăsuflate, în timp ce el o trase spre uşa grajdului.

— Mai întâi…

El deschise uşa, iar ea tăcu. Îşi duse mâinile la gură, înmărmurită. Magnificul cal negru scotea sunete zgomotoase pe nări. Un cal familiar şi bătrân. O podidiră lacrimile şi încercă să clipească pentru a le alunga. Fără succes.

— Night, şopti ea.

Iubitul armăsar care fusese prezent la toate întâlnirile ei cu Calum pufnea în linişte. Eve ridică privirea, căutându-l pe soţul ei. Prin ceaţă, îi zări chipul iubitor. O alintă,

atingând-o şi mângâind-o pe obraji.

— Grecii au multe lucruri interesante. Le-am învăţat pe majoritatea de la o fată, în grajduri diferite, zise el încet.

O lacrimă curgea pe obrazul ei.

— Aşa ai făcut?

Inima îi era plină de emoţie şi iubire.

— Oh, da! Grecii credeau că un cal putea să ajute o persoană care suferea sau avea dureri. Că aceste animale aduc fericire, calm şi pace.

O nouă lacrimă se alătură primei, apoi urmară alta şi alta. Calum îi cuprinse cu dragoste chipul, iar cu vârful degetelor mari îi şterse picăturile cristaline care îi şiroiau pe faţă, îndepărtându-le.

— Şi având în vedere fericirea pe care am găsit-o alături de aceste magnifice creaturi, am zis că nu există cadou mai potrivit pentru copiii orfani…

Eve se aruncă în braţele lui, făcându-l să se clatine. Night se opri din mestecat şi îi privi plictisit.

— Te iubesc, îi şopti Eve soţului ei.

— Eu… Eu te-am iubit din momentul în care ai intrat în grajduri, rosti el, ghicindu-i gândul. Iar de atunci, am fost al tău.

Iubirea din ochii lui îi făcea inima să tresalte.

— Am fost sortiţi să fim împreună, îi zise el privindu-i chipul, iar acea intensitate a privirii lui o făcu să se apropie.

Eve îi cuprinse la rândul ei faţa cu mâinile.

— Şi nu vom mai fi despărţiţi. Niciodată, şopti ea, ridicându-se pe vârfurile degetelor şi sărutându-l pentru a pecetlui în eternitate acea promisiune.

Sfârşit